

**மல்லிகை ஜீவா
மனப் பதிவுகள்**

பரீதா பிரசுரம்

திக்குவல்லை கமால்

மல்லிகை ஜீவா மனப்பதிவுகள்

- திருவல்லு கமால் -

பரிசுடர் பதிப்பகம்
104 - கல்சுடர் மாவட்டம்

சென்னை

பதிப்பகம்.

038 - 2292118

முதற் பதிப்பு : ஜூன் 2004
உரிமை : திக்குவல்லை கமால்

பக்கங்கள் : 157+XVIII
விலை : 150/-

அட்டைப் படம் : அமுதோன்
அட்டை வடிவமைப்பு : எஸ்.திவாகரன்
கணினி அச்சமைப்பு : எஸ். லிகோரின் றோசி

ISBN: 955-95923-7-X

அச்சிட்டோர்:
யு. கே. பிரின்டர்ஸ்,
103, விவேகானந்த மேடு,
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி: 2344046, 074-614153

காற்றலை காவும் மல்லிகை மகரந்தம்

- திக்குவல்லை கமால்

'மல்லிகை - ஜீவா - மனப்பதிவுகள்' என்று ஒரு தொடரை அல்லது தொகுப்பை எழுதவேண்டுமென்று நான் உத்தேசித்திருக்கவில்லை.

கலை - இலக்கியவாதிகளின் மணிவிழா, பாராட்டு விழா போன்ற வைபவங்களின்போது நான் ஒரு கருத்தைக் கூறுவது வழக்கம். அதாவது மூத்த இலக்கியவாதிகள் தங்களது வாழ்க்கைச் சுவட்டையும், இலக்கிய அனுபவங்களையும் எழுத்தில் வடித்து எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்குத் தரவேண்டும் என்பதுதான், அது.

மூத்த இலக்கியவாதிகளின் நிலைப்புக்கு அவர்கள் கொடுத்த விலையை இளம் எழுத்தாளர்கள் அறியாதவரையில், எழுத்தை ஒரு விளையாட்டாகவும் மேம்போக்கானதாகவுமே எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

எனக்கு இன்னொரு கோபமுமுண்டு. தமது எழுத்துக்களால் முத்திரை பதித்த, நம் காலத்தில் வாழ்ந்து மறைந்த பலர், வாழும் காலத்தில் இந்தக் காரியத்தைச் செய்யத் தவறி விட்டவர்களே என்ற தார்மீக ஆதங்கமுமுண்டு.

அடுத்தவர்களுக்குப் புத்தி சொல்லும் நான்கூட அப்படியும் இப்படியுமாக இலக்கிய உலகில் முப்பது முப்பத்தைந்து வருடங்களைக் கடத்தி விட்டேன். எனவே, இலக்கிய அனுபவங்கள், தொடர்புகள், வெற்றி தோல்விகள், இன்ப துன்பங்கள். இப்படி இவற்றையெல்லாம் சில கட்டமைப்புக்குள் கொண்டுவந்து பதிவு செய்ய முடிவு செய்தேன்.

‘வாமும் நினைவுகள்’ என்பது அவற்றிலொன்று.

கால ரீதியாக அவ்வப்போது குறிப்புகள் எழுதி வைத்திருந்தேன். அக்குறிப்புகளைப் படிக்கும்போது மனதிலே நினைவலைகள் விரியும். வளவளாவென்று இழுத்துக் கொண்டு போகாமல் கட்டிறுக்கமாகவும், சுவைபடவும் அவற்றை வடிக்க விரும்பினேன்.

எத்தனை கட்டுரைகளென்று எந்த வரையறையும் நான் விதித்துக் கொள்ளவில்லை. அது எத்தனையாக இருந்தாலும் பிரச்சினையில்லை. புதுப்புது விடயங்களை அவ்வப்போது இணைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு தொடராகவே அது அமைய வேண்டும்..

கையிருப்பின்படி எப்படியும் நூற்றுக்குமேல் எழுத வேண்டியவரும் என்பது எனக்குத் தெரிந்தது.

பத்திரிகையொன்றில் தொடராக வெளியிடுவதோ, தொகுத்து நூலாக்குவதோ நோக்கமாக இருக்கவில்லை. இன்றுவரை உள்ளவற்றை எழுத்துப் பதிவாக்குவதே வேட்கையாகி விட்டது.

சரியோ பிழையோ நாள்தோறும் எழுதும் ஒரு பழக்கம் இருந்து வருவதால் இந்த வாமும் நினைவுகளை எழுத ஆரம்பித்தேன். இரண்டாயிரத்து நான்காம் வருட முடிவுக்குள் இதுவரையிலான அநுபவங்களை எழுதி முடிப்பதாகத் திட்டமிட்டுக் கொண்டேன்.

முதலில் தலைப்புக்களைப் பட்டியல் செய்துவிட்டு எழுத ஆரம்பித்தேன். முப்பது கட்டுரை அளவில் எழுதிவிட்டு எழுதியவற்றை மீள்பார்வை செய்தேன்.

அப்போது எனக்கொரு உண்மை புரிந்தது. அந்தப் புரிதலோடு இனி எழுத வேண்டியிருப்பதையும் கண்ணோட்டம் செலுத்தினேன். ஒரு புதிய சிந்தனை என் மனதிலே வந்து முட்டியது. எழுதிக் கொண்டிருந்ததை அப்படியே நிறுத்திவிட்டு யோசித்தேன்.

நான் எழுதியவை, எழுதி இருப்பவை இவற்றிலே கணிசமானவை மல்லிகை பற்றியதாகவும் டொமினிக் ஜீவா தொடர் பானவையாகவுமே இருந்தன.

எனவே ‘மல்லிகை ஜீவா மனப்பதிவுகள்’ என்றொரு தொடரையும், ‘வாமும் நினைவலைகள்’ என்று அடுத்த தொடரையும் எழுதுவதாகத் தீர்மானித்தேன்.

முதலில் மல்லிகை ஜீவாவை எழுத, அந்தக் குறிப்புகளையெல்லாம் வேறுபடுத்தி, ஐம்பது சிறு கட்டுரைகளுக்குள் அடங்கும் வகையில் ஒழுங்குபடுத்தினேன்.

இது சம்பந்தமாக இலக்கிய சகாக்களோடு கலந்துரையாடிய போது, இதனை டொமினிக் ஜீவாவுக்கு காண்பித்து அவரது அபிப்பிராயத்தை அறிவது நல்லதெனத் தெரிவித்தனர்.

பல்வேறு விதங்களில் அமைந்த இக்கட்டுரைகளில் சில நேரடிச் சம்பவங்கள். இன்னும் சில சம்பவங்களையும், அதனையொட்டிய கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கியது. இன்னும் சில ஜீவா பற்றிய அல்லது மல்லிகை பற்றிய எனது விமர்சன அபிப்பிராயங்களாக உள்ளன.

இது என் எழுத்து. இது பற்றி ஜீவாவின் கருத்து எனக்கு முக்கியமாகப்படவில்லை. ஆனால், தகவல், தவறுகள் இருக்குமாயின் அதைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டிய தேவை இருந்தது.

ஜீவாவைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் “புதிதாக என்ன எழுதினீர்?” என்று கேட்பது அவரது வழக்கம். அன்றும் அப்படிக்கேட்டார்.

“மல்லிகை தொடர்பான நினைவுகளை ஒரு தொடராக எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்றேன்.

அவருக்குப் புதுத்தெம்பு பிறந்துவிட்டது. மல்லிகை பற்றி நான் என்ன எழுதியிருக்கிறேன் என்று அறிந்து கொள்ளும் ஆவல் அவருக்கு இருக்காதா என்ன?

“கொண்டு வாரும் பார்ப்போம்” என்றார்.

“நீங்கள் பார்த்து தகவல் பிழைகள் இருந்தால் திருத்தித்தர வேணும்” என்றேன்.

பகுதி பகுதியாகக் கொடுத்து முழுமையாக அவரது பார்வைக்கு உட்படுத்தினேன்.

நான் எதிர்பார்த்ததுபோல் சிற்சில தகவல் பிழைகள், குறைபாடுகள் காணப்பட்டன. அது தவிர, எனது கருத்துக்களில் அவர் எந்தக் குறுக்கீடும் செய்யவில்லை.

“சரி இதை என்ன செய்யப் போகிறீர்?” என்று கேட்டார்.

பூரணப்படுத்தி வைப்பதைத் தவிர வேறெந்த எண்ணப்பாடும் எனக்கிருக்கவில்லை. இருந்தாலும் அவர் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டுமே.

“மல்லிகையில் பிரசுரித்தால் என்ன?” என்று கேட்டு வைத்தேன்.

யோசித்தார்.

2004 - மே மல்லிகையில் முதலிரு கட்டுரைகளும் பிரசுரமாயின.

மல்லிகைக்கு நெருக்கமான நண்பர்களின் அபிப்பிராயம் வேறு விதமாக இருந்தது.

“மல்லிகை ஜீவா மனப்பதிவுகள்’ கட்டுரைத் தொடர் மல்லிகை யிலேயே வெளிவருவது பொருத்தமாக இல்லை. ஆனால், இது நூலாக வெளிவரவேண்டும். அதற்கான சந்தர்ப்பமும் இதுதான்” என்றனர்.

நூலாக்க முயற்சியில் இறங்கினேன்.

“ஜீவாவைப் பற்றியே புத்தகம் எழுதியிருக்கினம்!” என்று சிலர் கேட்பார்கள்தான்.

ஜீவா என்னதான் சாதனை நிலைநாட்டினாலும் அதனைச் சீரணிக்க முடியாது இழித்துப் பேசுவோர் என்றும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். இவர்களுக்குப் பதில் சொல்லவேண்டிய தேவை எனக்கில்லை.

அவருடைய மணிவிழாவின்போது ‘மல்லிகை ஜீவா’ என்றொரு தொகுப்பு நூல் வெளிவந்தது. சமகாலத்தில் ‘டொமினிக் ஜீவா கருத்துக் கோவை’யை மேமன்கவி வெளியிட்டார். அவ்வுத்திரேலியா விலிருந்து முருகபூபதி ‘மல்லிகை ஜீவா நினைவலைகள்’ என்றொரு நூலை வெளியிட்டார். யாழ் பல்கலைக் கழகப் பட்டமளிப்புத் தொடர்பாக ‘பட்டம் மறுதலிப்பும் பல்வேறு சர்ச்சைகளும்’ நூலும் டொமினிக் ஜீவா பற்றியதே. முற்றுப்புள்ளியற்ற அந்தத் தொடரில் அடுத்ததாக, ‘மல்லிகை ஜீவா மனப்பதிவுகள்’ என்ற எனது புத்தகமும் வெளிவருகிறது.

ஒருவரைப் பற்றி அவர் வாழும்போதே பல நூல்கள் வெளி வருமாயின், அவர் சமூகப் பெறுமானமுள்ள மனிதராக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதே உண்மையான அர்த்தமாகும்.

ஜீவாவைப் பற்றி நான் ஏன் இப்படியொரு புத்தகம் எழுத வேண்டும்?

என்னுடைய உருவாக்கத்தில் மல்லிகை உச்சப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளது.

என்னுடைய மண்ணுக்கு அவர் பெருமை சேர்த்திருக்கிறார்.

என்னுடைய சமூகத்து இலக்கிய கர்த்தாக்களை வளர்த்தெடுத்திருக்கிறார்; வளமூட்டியிருக்கிறார். செழுமைப்படுத்தியிருக்கிறார்.

எமது தாய்மொழிக்கும் இலக்கியத்துக்கும் அளப்பரிய சேவையாற்றியிருக்கிறார்.

எமது தேசிய இலக்கியத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் கணிசமான அக்கறை கொண்டிருக்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட ஒருவரைப் பற்றி நான் ஏன் ஒரு நூல் எழுதக் கூடாது? இதை எழுதுவதன் மூலம் அவருக்கு எந்தப் பெருமையும் சேரப்போவதில்லை. உண்மையில் எனக்குத்தான் எல்லாப் பெருமையுமே கிடைக்கக்கூடும்..

கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம் என்று பல நூல்கள் எழுதியுள்ள எனக்கு இந்த உரை நூல் மிகுந்த திருப்தி தருகிறது. எனது இலக்கியப் பயணத்தில் ஒரு பூரணத்துவம் ஏற்பட்டு விட்டது போன்ற உணர்வைப் பெறுகிறேன்.

ஜீவா என்ற தனி மனிதனையும், மல்லிகை என்ற சஞ்சிகையை யும் பற்றிய நூலாக மேம்போக்காக இது தெரிந்தாலும்கூட, ஜீவாவையும் மல்லிகையையும் மையப்படுத்திய இலக்கிய உலகம் பற்றிய நூல்தான் இது.

முப்பத்தைந்து வருடத்துக்கு மேற்பட்ட காலப் பரப்பு கொண்டது. பல்வேறு சம்பவங்களையும் இடைத்தொடர்புகளையும் உள்வாங்கியது. பெயர் குறித்தும் குறிப்பிடாமலும் நூற்றுக்கு மேலான இலக்கிய நெஞ்சங்கள் சங்கமிக்கின்றார்கள்.

மகிழ்ச்சியும் துக்கமும் புரட்சியும் எழுச்சியும் அன்பும் ஐக்கியமும் இப்படி எல்லாமும் இதற்குள் அடங்கும்.

ஜீவா என்னோடு ஒரு நண்பனாகவே பழகி வருகிறார். ஆனால், நான் நண்பனாக மாத்திரமன்றிச் சகோதரனாக, குருவாக, அதற்கும் மேலான மரியாதையோடே பழகுகின்றேன். அவரைப் பற்றி எழுதும் போது 'திருவாளர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள்' என்று எழுதுவதுதான் முறை. ஆனால், எழுத்து நடையோட்டத்துக்கு இடர்பாடாக இருப்பதால் ஜீவா, மல்லிகை ஜீவா, டொமினிக் ஜீவா எனறெல்லாம் எழுதிச் செல்கிறேன். இதன் மூலம் அவரை எனக்குச் சமதையாக்கிக் கொண்டேன் என்று எவரும் கருதிவிடக் கூடாது.

ஜீவா பற்றி மேலும் பல புத்தகங்கள் வெளிவரும். பல்வேறு கோணங்களில் அவரும் அவரது படைப்புக்களும் அவர் பணியும் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமுமில்லை.

“நூறு வருடத்துக்குப் பிறகும் மல்லிகை பேசப்படும்!” என்று ஐந்து வருடம் கூட, பூர்த்தியாகாத பருவத்தில் ஜீவா உணர்ச்சி வசத்தோடு சொல்லி வைத்தவர்.

அப்போது தங்களுக்குள் சிரித்துக் கொண்டவர்களில் நானும் ஒருவன். பாருங்கள் நாற்பது வருடத்தை எட்டிப் பிடித்து விட்டது மல்லிகை.

இப்பொழுது சொல்கிறேன். நூறு வருடமென்ன... பலநூறு வருடங்களுக்குப் பிறகும் ஜீவா பேசப்படுவார்.

மல்லிகை மகரந்தத்தைக் காற்றலைகள் உலகெலாம் காவிக் கொண்டு செல்கிறது இன்று.

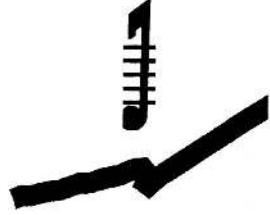
மேலும் -

பரீதா பிரசுரத்தின் மூன்றாவது நூலாக்கத்தில் கைகோர்த்துக் கொண்ட அனைத்து நெஞ்சங்களுக்கும் நன்றி.

103, கஸ்ஸாலி மாவத்தை

அட்டுலுகம,

பண்டாரகம.

மல்லிகை அறிமுகம்

1968இல் தான் நானொரு எழுத்தாளனாக வேண்டுமென்ற இலக்கோடும், வெறியோடும் எழுத ஆரம்பித்தேன். அதற்கு நாலைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே கண்டது கற்க ஆரம்பித்திருந்தேன்.

அப்பொழுதெல்லாம் சஞ்சிகை என்ற வகையில் எனக்குக் கிட்டியதெல்லாம் தமிழ்நாட்டு ஜனரஞ்சகச் சஞ்சிகைகள்தான். அக்காலகட்டத்தில் இலங்கையில் சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தனவோ இல்லையோ என் பார்வைக்கு எட்டவில்லை.

அப்பொழுது நான் தர்காநகர் சாஹிரா கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அங்கு ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றிய கவிஞர் ஏ.இக்பால், இர.சந்திரசேகரன் ஆகியோர் எனது இலக்கிய ஆர்வத்திற்கு பெரும் உந்து சக்திகளாகத் திகழ்ந்தனர்.

அந்நாட்களில் எனது சொந்த ஊருக்கு விடுமுறையில் செல்லும் போது, அங்கு எம்.எச்.எம்.சம்ஸ்., ஹம்ஸா முகம்மது போன் றோரின் தொடர்பும் ஏற்பட்டது.

இவர்கள் அனைவரும் நல்ல வாசகர்களாகவும் நல்ல எழுத் தாளர்களாகவும் அப்போது திகழ்ந்தார்கள். இவர்கள்தான் எனக்கு மல்லிகையை அறிமுகப்படுத்தியவர்கள். கூடவே தாமரை, சரஸ்வதி, எழுத்து, தீபம் போன்ற சஞ்சிகைகளையும் அறிமுகப்படுத்தினர். பழைய பிரதிகளையும் இவர்கள் மூலமே பெற்றுப் படித்தேன்.

அதுவரை வாசித்த ஜனரஞ்சகச் சஞ்சிகைகளிலிருந்து மல்லிகை முற்றிலும் வேறுபட்ட உள்ளடக்கம் கொண்டதாகவும், உண்மைத் தன்மையான ஆக்கங்கள் கொண்டதாகவும் எனது வாசிப்பு அறிவுக்குப்பட்டது. அச்சுத் தரத்தில் ஒப்பிட முடியாவிட்டாலும், உள்ளடக்க ரீதியாக எனக்கு மிகவும் பிடித்துப்போய் விட்டது.

மல்லிகை ஆசிரியரைப் பற்றி மேலும் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் எனக்குள் பிரவகித்தது. அந்த வகையில், 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' என்ற அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி எனது கைக்கெட்டியது. அதுவே சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற முதல் சிறுகதைத் தொகுதியுமாகும். அதனைத் திரும்பத் திரும்ப பலமுறை படித்தேன். அக்கதைகள் பற்றி நண்பர்களுடன் கலந்துரையாடினேன்.

அதைத் தொடர்ந்து இலங்கை முன்னணி எழுத்தாளர் பலரின் படைப்புக்களைக் கூர்ந்து வாசித்தேன். ஜெயகாந்தன், சிதம்பர ரகுநாதன் என்று இந்த வாசிப்புத் தொடர்ந்தது.

இக்காலப் பின்னணியில் என் கைக்கு கிடைத்த இன்னொரு இலங்கைச் சஞ்சிகை இளம்பிறை. இது கொழும்பிலிருந்து வெளி வந்து கொண்டிருந்தது. எம்.ஏ.ரஹ்மான் இதன் ஆசிரியர். எஸ்.பொன்னுத்துரையின் எழுத்துக்கள் இதில் நிறைய இடம் பிடித்தன. புனைபெயர்களிலும் கூட.

இச்சஞ்சிகையில் என் மனதைப் பாதித்த, எனக்குப் பிடிக்காத விடயம் என்னவென்றால் இதில் டொமினிக் ஜீவா அடிக்கடி தாக்கப்பட்டு வந்ததுதான். அவருக்கு எழுதவே வராது என்ற அளவுக்கு கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன.

இதென்ன பிரச்சினை? இதென்ன முரண்பாடென்று எனக்குப் புரியவில்லை. இதைத் தேடவேண்டுமென்ற உந்துதல் வேறு. என்ன செய்வது? எனக்கு வெளித் தொடர்புகளும் இல்லை. ஏ.இக்பாலிடம்தான் கேட்டேன்.

எஸ்.பொன்னுத்துரை, டொமினிக் ஜீவா இருவரதும் பூர்வீகம், சமூகநிலை, எழுத்து முயற்சிகள், முற்போக்கு, நற்போக்கு இப்படி யெல்லாம் அள்ளிக் கொட்டினார்.

நான் நினைத்தது போல் அல்லாது இலக்கிய உலகமும் பலதும் பத்தும் நிறைந்ததுதான் என்ற முடிவுக்கு வரநேர்ந்தது.

அந்நாட்களில் அவ்வப்போது மல்லிகைக்கு கருத்துக் கடிதங்கள் எழுதுவதுண்டு. 'இளம்பிறை'யின் எழுத்துக்கள் தொடர்பாக நீங்கள் ஏன் பதில் சொல்வதில்லை என்பதே எனது கேள்வியாகவிருந்தது.

மல்லிகை என்ற ஆயுதம் கையிலிருக்கும் போது தாராளமாகப் பதில் சொல்லலாம்தானே என்பதே எனது எதிர்பார்ப்பு. அந்த எதிர்பார்ப்பு அன்றோ அதற்குப் பின்போ கூட நிறைவேறவே யில்லை.

அந்த எதிர்பார்ப்பை நானும் கரைத்து மறந்து போய்விட்டேன்.

ஒருநாள் வழமைபோல் அந்த மாதத்துக்குரிய மல்லிகை வந்தது. அட்டையிலே எஸ்.பொ.! உள்ளே அவர் பற்றிய கட்டுரை.

இதுதான் மல்லிகை! இதுதான் ஜீவா!

சந்தாவும் அன்பளிப்பும்.

மல்லிகை ஆரம்பித்துச் சில பிரதிகள் வெளிவந்து, இடையில் சிறிது தடைப்பட்டு, மீண்டும் முயன்று வெளிவர ஆரம்பித்திருந்தது. எப்படியோ மல்லிகையை வெளிக்கொணர்வதில் ஜீவா கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார்.

ஒரு சலூனுக்குள்ளிருந்து ஒரு சஞ்சிகை வெளிவருதென்றால், உலகத்தில் அது மல்லிகையாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று அவர் சொல்வதில், அர்த்தமும் அதற்கொரு முக்கியத்துவமும் இல்லாமலில்லை.

மல்லிகை மாதாந்தச் சஞ்சிகையென்பதை அடிக்கடி நான் மறந்து போவதுண்டு. நினைக்கிற நேரமெல்லாம் அது வந்துசேர வேண்டு மென்ற ஆதங்கம்.

இத்தனைக்கும் நான் மல்லிகைக்கு இரவல் வாசகனாகவே இருந்து வந்தேன். பள்ளிப்படிப்பை முடித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் பாரமாக இருக்கும் காலம். தனிப் பிரதியாக வாங்குவதற்கு கடைகளில் தொங்குவதும் கிடையாது.

மல்லிகை வாசிப்பதோடு ஒவ்வொரு பிரதியையும் பாதுகாக்க வேண்டுமென்பது எனக்கு முக்கியமாகப் பட்டது. எனவே நானும் சந்தாதாரராகுவதைத் தவிர வேறு வழி இருக்கவில்லை.

அதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

எனது மூத்த சகோதரர் திஸ்ஸமகாராமையில் ஊரவர் கடை யொன்றில், தற்காலிகமாக கணக்கு வேலைகள் செய்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு நேர்முகப் பரீட்சைக்கு கல்வித் திணைக்களத்திலிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. இந்தத் தகவலைச் சொல்லி அவரை அழைத்துவர வீட்டிலிருந்து நான் அனுப்பப்பட்டேன்.

அவர் போய்வரும் வரையில் என்னை அந்த வேலைகளைப் பார்க்குமாறு அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டனர். இதனைத் தட்ட முடியாத நிலையில் இரண்டொரு நாள்தானே என்று ஏற்றுக் கொண்டேன்.

நடந்தது வேறு.

நேர்முகப் பரீட்சைக்குச் சென்ற சகோதரனுக்கு கையோடு நியமனக் கடிதத்தைக் கொடுத்து விட்டார்கள். நான் மாட்டிக் கொண்டேன்.

பரவாயில்லை. கொஞ்சக் காலம் இருப்பதென்று தீர்மானித்து விட்டேன். இரவில் எழுதுவதும் பகலில் அவ்வப்போது வாசிப்பது மாகக் காலம் கடந்துகொண்டிருந்தது.

எனக்கு மாதாந்தச் சம்பளமொன்றும் தந்தார்கள். இந்தச் சம்பளத்தில்தான் மல்லிகை சந்தாதாரர் என்ற அந்தஸ்து எனக்குக் கிட்டியது. இது 1970இல் நடந்த விடயம்.

அங்கு நான் சுமார் ஒரு வருடம் வேலை செய்தபோது முக்கியமானதொரு இலக்கிய அனுபவம் ஏற்பட்டது.

‘எலிக்கூடு’ என்ற கவிதையை அங்குதான் எழுதினேன். புதுக் கவிதையாக எழுத வேண்டுமென்று சிந்திக்காவிட்டாலும் அதன் உள்ளடக்கம் அப்படியொரு உருவத்துக்குள்ள்தான் என்னைக் கொண்டு தள்ளியது. அப்போதெல்லாம் கஸ்தூரிரங்கனை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த ‘கணையாழி’ நிறைய புதுக் கவிதைகளைத் தாங்கி வெளிவந்தது. அதன் தாக்கமும் இருந்திருக்கக்கூடும்.

அக்கவிதையை மல்லிகைக்கு அனுப்பினேன். அடுத்த இதழிலேயே அது பிரசுரமாகியது.

பின்னர் மிக ஆர்வத்துடன் நிறையப் புதுக்கவிதைகள் எழுதினேன். மானூடம் பாடும் 'வானம்பாடி' கவிதை இதழும் வெளிவந்த காலம். அதிலும் எழுதினேன். சூட்டோடு சூடாக சில புதுக்கவிதைகளைத் தொகுத்து, சிறிய பிரசுரமாக வெளியிட்டபோது அதற்கும் 'எலிக்கூடு' என்றே பெயரிட்டேன்.

ஒருவாறு மல்லிகைச் சந்தாதாரரானவுடன் எனக்குள்ளே ஒரு உசார். இன்னும் சிலரை மல்லிகையோடு சம்பந்தப்படுத்த வேண்டுமென்றுதான். அப்போதைக்கே எமது சின்னஞ்சிறு ஊரிலிருந்து ஐந்தாறு பேர் மல்லிகையோடு சம்பந்தப்பட்டிருந்தனர்.

மல்லிகையை வளர்த்து நிலைநிறுத்த வேண்டுமென்பதில் மல்லிகை ஆசிரியர் எவ்வளவு அக்கறையோடு செயற்பட்டாரோ, அதே அக்கறையோடு வெளியே இருந்தும் பலர் ஒத்துழைத்து வந்தனர்.

முகம் தெரியாத அல்லது தொலைவிலுள்ள அபிமானிகள் தமது உதவியை தபால் மூலம் செலுத்தத் தொடங்கினர். அப்படி உதவுவோரின் பெயர், விபரங்களை மல்லிகை வெளியிட்டு வந்தது. அந்தப் பட்டியலில் எனது பெயரும் இடம்பெற வேண்டுமென்ற ஆர்வம் எனக்கு ஏற்பட்டது. அதற்கொரு சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

1971இல் எனக்கு ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்தது. கடையிலிருந்து வெளிப்பட்டு உத்தியோகத்தைப் பொறுப்பெடுத்தேன்.

மாதச் சம்பளம் ஆக இருநூற்றி இருபது ரூபா தான். முதல் சம்பளத்தின் ஒரு பகுதியைப் பக்திபூர்வமாகச் செலவிட்டுத் திருப்தி கொள்ளும் பழக்கம் எம்மவரிடையே உண்டு.

எனது முதற் சம்பளத்தில் பத்து ரூபாவை மல்லிகைக்கு நான் அன்பளிப்பாக அனுப்பி அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை.

மல்லிகைப் பந்தல் இன்று வளர்ந்து சடைத்து, நிலைத்து நிற்கிறதென்றால், இந்தப் பத்து ரூபாவின் பங்கும் அதில் உண்டு.

போட்டிச் சிறுகதை

ஐனரஞ்சகமான சஞ்சிகைகள் வாசிப்புக்குக் கிட்டியதன் விளைவாக கற்பனாலோகக் கதைகளையே ஆரம்ப காலங்களில் நிறைய எழுதி வந்தேன். கதைகளின் தரமும் உள்ளீடும் எப்படிப் போனாலும் ஓர் எழுத்துப் பயிற்சியும் உற்சாகமும் அப்பிரசுர களங்களினால் கிட்டியதை மறுப்பதற்கில்லை.

மல்லிகைச் சிறுகதைகளையும், ஜீவா முதலான மக்களைப் மையப்படுத்திய எழுத்தாளர்களையும் வாசித்து ஈடுபாடு கொண்டிருந்தபோதும், அந்த வகையிலான ஆக்கங்களை சுய கள கலாசாரப் பின்புலத்தில் என்னால் எழுத இயலாமலிருந்தது. அதைவிட, எழுதினால் அதற்கு பிரசுர களம் கிட்டுமா? என்ற பயம்வேறு.

மல்லிகைக்கு அனுப்பினால், அதன் ஆசிரியர் எமது பேச்சு வழக்கையும், கதைப் பின்புலத்தையும் விளங்கிக் கொள்வாரா? என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியாதிருந்தது.

இந்த நிலையில்தான் 'இன்ஸான்' என்ற வாரப் பத்திரிகை மீது எனது கவனம் சென்றது. பரபரப்பான அரசியல், சமூக விமர்சனப் பத்திரிகையாக எங்கள் பகுதியில் அது விற்பனையாகியது. அபூதாலிஃப் அப்துல் லத்தீஃபு அதன் ஆசிரியர்.

வாரா வாரம் இப்பத்திரிகையில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் என் கவனத்தைத் தொட்டன.

ஜீவா முதலான எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளின் கருப் பொருள், பின்புலம், பேச்சுவழக்கு, யதார்த்தமெல்லாம் எப்படி அமைந்திருந்ததோ, அதை அப்படியே எமது பண்பாட்டுச் சமூகச் சூழலுக்குள் கொண்டு வந்தது போலிருந்தது.

நான் தேடித் திரிந்த களம் எனக்கு வந்து வாய்த்த மகிழ்ச்சி.

அப்போதெல்லாம் இன்ஸானில் போட்டி போட்டுக் கொண்டு சில எழுத்தாளர்கள் தமது கதைகளை வெளியிட்டு வந்தார்கள். இவர்களுள் எஸ்.எல்.எம்.ஹனீபா, எம்.எச்.எம்.சம்ஸ், மொயின் சமீன், வை.அஹமத், கலைவாதி கலீல் போன்றோர் முக்கிய மானவர்கள்.

நானும் எனது கதைகளை இன்ஸானுக்கு அனுப்பி வைத்தேன். மூன்று கதைகள் பிரசுரமாகின. எனக்கு மிகுந்த பலமாக இருந்தது. நான் யதார்த்தத்துக்குத் திரும்பிய சில காலத்தின் பின்பே எனது கதைகள் யதார்த்தமாயின.

துரதிர்ஷ்டம் என்னவென்றால் சில வருடங்களாக வெளிவந்த இப்பத்திரிகையின் இறுதிக் கட்டத்திலேயே நான் அதற்கு எழுதத் தொடங்கியிருந்தேன். அதனைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடிய வில்லையே என்ற ஆதங்கம் எனக்கு இன்னுமுண்டு.

என் கைவசம் இன்ஸானுக்காக எழுதிய பல கதைகள் அப் போதிருந்தன.

அந்தவேளையில் தான் மல்லிகை சிறுகதைப் போட்டி யொன்றுக்கான அறிவிப்பைச் செய்திருந்தது.

இந்தப் போட்டியில் பங்கு கொள்ளும் ஆசை எனக்கேற்பட்டது. கையிலிருந்த இன்ஸான் பாணிக் கதையொன்றை அனுப்பி விட்டேன்.

என் கதைக்குப் பரிசு கிட்டுமென்ற எதிர்பார்ப்பு துளி அளவில் கூட எனக்கிருக்கவில்லை.

நாலைந்து மாதங்களின் பின்பு சிறுகதைப் போட்டி முடிவு வெளியாகியிருந்தது. எதிர்பார்த்ததுபோல் எனக்குப் பரிசு கிட்டவில்லை. எஸ்.ஜோன்ராஜன், அகஸ்தியர் போன்றவர்கள் பரிசு பெற்றிருந்தனர். அகஸ்தியருடனா போட்டிக்குப் போனேன் என்று வெட்கித் தலைகுனிந்தேன்.

கதையை அனுப்பாமல் விட்டிருக்கலாம். எனது 'முஸ்லிம் கதை' நடுவர்களுக்கு விளங்கியிருக்குமா? பார்த்துவிட்டுச் சிரித்திருப்பார்களோ? என்றெல்லாம் எண்ணியெண்ணி எனக்குள் குமைந்தேன்.

அடுத்தடுத்த இதழ்களிலே பரிசு பெற்ற கதைகள் வெளியாகின. அக்கதைகளின் நுட்பங்களை, ஒவ்வொரு வார்த்தைப் பிரயோகத்தையும் கூட, எனக்குள் உருப்போட்டேன்.

என்ன அதிசயம்!... அடுத்த ஒரு மல்லிகையில் எவ்வித முற்குறிப்புமின்றி 'வெறி தீர்ந்தது' என்ற எனது சிறுகதை பிரசுரமாகியிருந்தது. எனது கதையையும் வாசிக்கிறார்களா... வாசித்தவர்களுக்கு கதை விளங்கியிருக்கிறது... கதை பிரசுரத் தகுதியை எட்டியிருக்கிறது... இப்படியெல்லாம் எண்ணியெண்ணி எனக்கு சிறுகளே முளைத்து விட்டன.

ஆசிரியர்கள், நண்பர்களின் அபிப்பிராயங்கள் பாராட்டுக்கள் வேறு.

இனி விடுவேனா? எனக்குக் களம் கிடைத்துவிட்டது. மல்லிகைக்கு எந்தத் தடையுமின்றி எழுதத் தொடங்கி விட்டேன். இன்னும் அந்தப் பேனாவைக் கீழே வைக்கவில்லை.

தொடரும் உறவு

1973/74ஆம் ஆண்டுகளுக்குரிய பயிற்சி ஆசிரியராக நான் யாழ்ப்பாணம், பலாலி ஆசிரிய கலாசாலைக்கு தெரிவு செய்யப் பட்டுள்ளதாக கடிதம் வந்திருந்தது.

தொழில் பெற்றுக் குறுகிய காலத்தில் இந்தச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்து விட்டதே என்ற மகிழ்ச்சியைவிட, யாழ்ப்பாணம் செல்லப் போகிறேன்... அங்கு மல்லிகையை... மல்லிகை ஆசிரியரைச் சந்திக்கப் போகிறேன்... அங்குள்ள எழுத்தாளர்களை யெல்லாம் காணப்போகிறேன் என்ற மகிழ்ச்சியே எனக்குள் மேலோங்கி நின்றது.

எனக்குக் கிட்டும் இந்த வாய்ப்பு, எனது இலக்கிய வாழ்வில் பெரும் உந்துதலைத் தரப்போவதை உள்ளுக்குள் நினைத்து நினைத்துப் பெருமிதமடைந்தேன்.

குறித்த தினத்தில் கலாசாலை சென்றபோது நல்ல 'வரவேற்பு'க் கிடைத்தது. பதிவு அலுவல்கள் முடித்து நிமிர்ந்தபோது ஒருவிதத் தனிமை என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டது.

அன்று மாலைவேளை என்னைத் தேடி இருவர் வந்தனர். இரு வரும் இரண்டாம் வருடத்தவர்கள். நான் வருவதை ஏற்கனவே அறிந்தே அங்கு வந்திருந்தனர்.

அவர்கள் வேறுயாருமல்ல. ஓவியர் ரமணியும், கலைவாதி கலீலும் தான். கலை, இலக்கியம், ஓவியம் பற்றியே நாங்கள்

கதைத்துக் கொண்டோம். சந்தித்த கணத்திலேயே எமக்கிடையே
தோழமை ஏற்பட்டு விட்டது.

என்னைப் போன்று முதலாம் வருடத்தவர்களாக வந்தவர்
களில் இலக்கியவாதிகள், ஆர்வலர்கள் யார் யாரென்று கண்டு
பிடிப்பதே எனது முக்கிய தேவையாக இருந்தது.

அன்பு ஜவஹர்ஷா, ஜவாத் மரைக்கார், மூதூர் முகைதீன்
என்று இரண்டொரு நாளிலேயே நாங்கள் பரஸ்பரம் தேடிக்கண்டு
பிடித்துவிட்டோம்.

ஜவஹர்ஷா மல்லிகை பற்றி அறிந்திருந்தார். டொமினிக்
ஜீவாவையும் ஏதோவொரு சந்தர்ப்பத்தில் சந்தித்திருந்தார்.

எனக்குச் சரியான துணை கிடைத்துவிட்டது. அடுத்த சனிக்
கிழமை மல்லிகைக்குப் போவதாகத் தீர்மானித்தோம்.

சனிக்கிழமை வந்தது. எனக்கு யாழ்ப்பாணம் புதிது. அன்புவே
வழிகாட்டியானார்.

ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை ஒழுங்கைக்குள்ளால் சென்றோம்.
அப்பாடா... மல்லிகை விளம்பரப் பலகை... எங்கள் கண்களில்
பட்டது. ஒரு பெரும் பூரிப்பு. இலக்கியக் கனவொன்று நிறை
வெய்திய மனநிலை.

புகைப்படங்களில் பார்த்த ஜீவாவின் தோற்றத்தை இரை
மீட்டி, இரைமீட்டிக் கண்களுக்குள் கொண்டு வந்து நிறுத்தினேன்.

காரியாலயத்தில் கால் வைத்தோம். முன்னே சிறிய அறை.
மல்லிகை முன்னைய பிரதிகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன.
வெளிவரவிருக்கும் சில பிரதியின் போம்கள் நீள வாங்கில் அடுக்கி
வைக்கப் பட்டிருந்தன. தமிழக இலக்கிய ஏடுகளான சரஸ்வதி,
தாமரையில் வெளிவந்த ஜீவாவின் அட்டைப்படம் பிரேமம்
செய்யப்பட்டு சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அந்த அறைக்குப் பின்னே சற்று உயரமாக இன்னொரு சிறு
இணைப்பு. அதிலே அச்சுச் சாதனங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அச்சுக் கோர்த்தபடி அங்கே நின்ற உருவம் எங்களைப் பார்த்து
சிரித்தபடி “என்ன?” என்று விசாரித்தார்.

“இவர்தான் திக்குவல்லை கமால்” என்று என்னை அறிமுகப்படுத்தினார் ஜவஹர்ஷா.

“அப்படியே?... உம்முடைய கதையத்தான் கொம்பஸ் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறன்” என்றபடி துள்ளிக் குதித்தார்.

நான் படியேறிப் பார்த்தேன். எனது கதைப் பிரதி அவர் முன்னே விரிந்து கிடந்தது.

அச்சக்கோப்பாளர் சந்திரசேகரம் தனது அலுவலை அப்படியே வைத்துவிட்டு எங்களோடு இணைந்து கொண்டார்.

எங்களுக்கு எந்த அவசரமும் இருக்கவில்லை.

“ஜீவாண்ண இப்ப வந்திடுவார் இருங்கோ...” என்று இடைக் கிடை சொல்லிக் கொண்டார்.

வெளியே போயிருந்த டொமினிக் ஜீவா சிறிது நேரத்தில் அங்கே பிரசன்னமானார். எங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டோம்.

எங்களைப் பற்றியும் எங்கள் பிரதேசம் பற்றியும் நிறைய விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டார்.

அதன் பிறகு வாராவாரம் நாங்கள் மல்லிகை அலுவலகத்துக்குச் செல்லத் தவறுவதில்லை. அவ்வப்போது புதியவர்களும் எங்களோடு இணைந்து கொள்வார்கள்.

மல்லிகைக் கூடாகவே மல்லிகையின் சக எழுத்தாளர்களோடும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தோடும், அதற்கு அப்பாலும் எங்களது உறவு சித்தித்தது; நிலைத்தது.

இலக்கியத் தொடர்பாக மட்டுமன்றி, தனிப்பட்ட உறவாகவும் இந்தத் தொடர்பு இன்றுவரை நீடித்து வாழ்கிறது.

ஜீவாவின் பாணியில் சொல்வதாக இருந்தால் நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்பும் மல்லிகை தந்த இந்த உறவு பேசப்படும்.

சிறப்புப் பேச்சாளர்

1970 கூட்டரசாங்கத்தில் இடதுசாரிக் கட்சிகள் அங்கம் வகித்தன. அக்கால கட்டத்தில் மார்க்ஸிய சிந்தனைகளை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் இளைஞர்களிடையே பரவலாகக் காணப்பட்டது.

இத்தகைய வாலிபர்கள் சிலர் ஒன்றிணைந்து நிர்வாகத்தின் அனுமதியோடு மார்க்ஸிய படிப்பு வட்டம் என்ற அமைப்பை உருவாக்கினர்.

சமூகப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு யதார்த்தமாக ஆக்க இலக்கியம் படைக்க முற்பட்ட எழுத்தாளர்களை, சமூக விரோதிகளாகக் காட்டச் சநாதனவாதிகள் முற்பட்டதனால், மார்க்ஸியத்தைப் படித்தறிய வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டவர்களில் நானும் ஒருவன். எனவே நானும் சக இலக்கிய நண்பர்களும் ஆவ லோடு இப்படிப்பு வட்டத்தில் இணைந்து கொண்டோம்.

அப்பொழுது பலாலி ஆசிரிய கலாசாலையில் வருகை விரிவு ரையாளராக வி.பொன்னம்பலம் கடமையாற்றினார். அவர் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வடபிராந்தியச் செயலாளராகவும் காங்கேசந்துறைத் தொகுதி வேட்பாளராகவும் திகழ்ந்தார்.

இவரே மார்க்ஸிய வகுப்புக்களை நடாத்தினார். மிகவும் எளிமை யாகவும் சிநேகபூர்வமாகவும் விளங்க வைத்தார். சில வேளை நள்ளிரவுவரை வகுப்புத் தொடரும். பின்னர்

எங்களுடனேயே தங்கிவிடுவார். அவருடைய எளிமையான தன்மையும் இயல்புகளும் கூட மார்க்ஸியம் பற்றிய தப்பான எண்ணங்களை அகற்ற உதவியது.

படிப்பு வட்டம் மூலமாகப் பொது நிகழ்ச்சிகள் நடாத்தப்பட வேண்டுமென்றும், புத்திஜீவிகளை அழைத்துச் சிறப்புச் சொற் பொழிவுகள் நிகழ்த்த வேண்டுமென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இந்தவகையில் டொமினிக் ஜீவா முதல் பேச்சாளராக அழைக்கப்பட்டார். 'இலக்கியமும் மனிதநேயமும்' என்ற தலைப்பு அவருக்கு கொடுக்கப்பட்டது.

குறிப்பிட்ட நேரத்தில் பேச்சாளர் வந்து சேர்ந்தார். முந்நாறுக்கு மேற்பட்ட பயிற்சி ஆசிரியர்களால் அரங்கம் நிரம்பியது. சில விரிவுரையாளர்களும் வருகை தந்தனர்.

ஜீவா பேசிக்கொண்டிருந்தார். பேச்சுச் சுவாரஸ்யமாகத் தொடர்ந்தது. அந்தப் பேச்சிலே எல்லோரும் ஒன்றிப் போயிருந்த வேளையில் தான் எதிர்பாராத அந்நிகழ்வு நடந்தது.

திடீரென்று சபையிலிருந்து எழுந்த ஒருவர் குறுக்குக் கேள்விகளை அடுக்கிச் சென்றார். கேள்வி கேட்பதற்கான சந்தர்ப்பமாக அது இல்லாததுபோக, அவரது தொனியும், வார்த்தைப் பிரயோகங்களும் பேச்சாளரை அவமதிப்பதாக இருந்தன.

ஜீவாவின் பேச்சைக் கேட்கவேண்டும் என்பதைவிட, தாங்கள் கேள்விப்பட்ட ஜீவா என்ற எழுத்தாளனைப் பார்க்க வந்தவர்களே அதிகம். அதுவும் நாட்டின் எண்கோணங்களையும் சார்ந்தவர்கள்.

கிளர்ந்தெழுந்த பலரும் அவரை அதட்டி அடக்கி அமரச் செய்தனர்.

சமாளித்துக்கொண்டு ஜீவா தனது பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

கூட்டம் முடிந்தபின்பு மீண்டும் குழப்பநிலை. "இப்படிச் செய்யலாமா? விடக்கூடாது" என்று சிலர் ஆவேசப்பட்டனர். அதைச் சமாளித்து விட்டனர்.

சம்பந்தப்பட்டவர் யாழ்ப்பாணத் தமிழர். கலாசாலை விடுதியில் தங்கவில்லை. தினமும் வந்து செல்பவர். உயர் சாதிக்காரர் போலும். அதன் பின்பு அவரை எவருமே மதித்ததாக இல்லை. கலாசாலை மட்டத்தில் தாழ்ந்துபோய் விட்டார்.

இச்சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து மல்லிகைக்கு மவுசு ஏற்பட்டு விட்டது. ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட நண்பர்கள் மாதா மாதம் விலை கொடுத்து வாங்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

சாதியமைப்பின் கொடுமைகள் பற்றிக் கதைகளில் வாசித்திருக்கிறேன். பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். நேரடியாகப் பார்த்த சந்தர்ப்பம் இதுவே.

அடுத்த ஆண்டில் முஸ்லிம் மஜ்லிஸ் வருடாந்த வெளியீடான 'யாழ்ப்பிறை' வெளியீட்டு விழா பற்றிய ஆலோசனைக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

“டொமினிக் ஜீவாவை அழைக்க வேண்டும்” எதிர்பாராத கோணத்திலிருந்து இந்தப் பிரேரணை முன்வைக்கப்பட்டது.

“ஒருமுறை பிரச்சினை வந்தது. திரும்பவுமா?” இன்னொரு குரல்.

“அதனால்தான் திரும்பவும் அழைத்து கௌரவிக்க வேண்டும்” முன்னைய குரல் அழுத்தமாக ஒலித்தது.

அதுவே ஏகமனதான தீர்மானமாகியது.

அதே மண்டபத்தில், அதைவிட அதிகமான பயிற்சி ஆசிரியர்களின் பங்குபற்றலோடு, அதிபர் - விரிவுரையாளர்களின் முன்னிலையில் 'யாழ்ப்பிறை' வெளியீட்டு விழா சிறப்பாக நடந்தேறியது. கௌரவ அதிதியாகக் கலந்துகொண்ட டொமினிக் ஜீவா சிறப்புரையாற்றினார்.

73,74 காலப்பகுதி பயிற்சி ஆசிரியர்கள் எவரும் ஜீவாவைக் கடைசிவரை மறக்க மாட்டார்கள்.

தென்னிலங்கை இலக்கிய விழா

திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கம் 1968ல் தாபிக்கப்பட்டது. இதன் ஐந்தாண்டு பூர்த்தியையிட்டுத் தென்னிலங்கை ரீதியாக விழாவெடுக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானமாயிற்று.

விழாவின் அடையாளமாக 'பூ'மலர் வெளியீடு செய்வது எங்களுக்கு முக்கியமாகத் தெரிந்தது. இதற்கான விடயங்களைச் சேகரிப்பதோ, நிதி தேடவேண்டுமென்பதோ எமக்குப் பிரச்சினை யாகப் படவில்லை. எங்கே அச்சிடுவது என்பதே பிரச்சினை.

மாத்தறை, காலி தாண்டி கொழும்புக்குத்தான் வரவேண்டும். எமது முக்கிய அங்கத்தவர் எவருக்கும் கொழும்புத் தொடர்பு இல்லாததால் அதுவும் சாத்தியப்படவில்லை. அவ்வப்போது போய் வந்து இலக்கிய மலரொன்றை, பிழையின்றியும் கலையழகோடும் பதிப்பிக்க முடியுமா? என்று எங்களுக்குள் கேட்டுக் கொண்டோம்.

இறுதியாக யாழ்ப்பாணத்தில்தான் அச்சிட வேண்டுமென்று எனது தலையில் பொறுப்பை வைத்து விட்டார்கள். திக்கு வல்லையும் யாழ்ப்பாணமுமென்றால் இலங்கையின் முழுநீளத் தூரம். எப்படியிருப்பினும் அப்பொறுப்பை நான் ஏற்க வேண்டியிருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் எந்த அச்சகத்தாரோடும் எனக்குத் தொடர் பில்லை. வரதர் ஓர் அச்சகம் வைத்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். எப்படியோ டொமினிக் ஜீவா மூலமாக இந்தக் காரியத்தைச் சாத்தியமாக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு.

திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கம் விழாவெடுத்து மலர் வெளியிடப் போவதாக முதலில் ஜீவாவிடம் சொன்னேன். அவர் சந்தோஷப்பட்டார். விழாவுக்கு வரவேண்டும், மலருக்கு வாழ்த்துச் செய்தி தரவேண்டுமென்றெல்லாம் சொல்லிச் சம்மதம் பெற்றுக் கொண்டேன். இறுதியாக மலரை யாழ்ப்பாணத்தில்தான் அச்சிடவேண்டும், அதற்கு நீங்கள் உதவவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டேன்.

யாழ் கூட்டுறவு அச்சகத்தில் பதிப்பிப்பதற்கான ஏற்பாட்டை ஜீவா செய்து தந்தார். எழுத்துக் கோர்த்து அச்சிடும் காலம். வாரா வாரம் போய் ஒப்பு நோக்கித் திருத்தம் செய்து கொடுக்க வேண்டிய நிலை.

‘பூ’ மலர்ந்து விட்டது.

அதன் அட்டையை ரமணி வரைந்து தந்தார். டொமினிக் ஜீவா, நீர்கொழும்பூர் முத்துலிங்கம், ரத்நசபாபதி அய்யர் போன்றவர்கள் வரவேற்று வாழ்த்துச் செய்தி தந்திருந்தார்கள்.

எம்.எச்.எம்.சம்ஸ், யோனகபுர ஹம்ஸா, முகம்மது ஹனிபா, எஸ்.ஐ.எம்.ஹம்ஸா, எம்.ஏ.இனாயத்துள்ளாஹ், பி.எம்.அப்துல் ஸத்தார், திக்குவல்லை கமால், எம்.ஜே.எம்.அன்வர்கான், வல்லைச் சீலன் போன்ற உள்ளூர் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை ‘பூ’ உள்ளடக்கியிருந்தது.

தென்னிலங்கை இலக்கிய விழா திட்டமிட்டது போல் கோலாகலமாக நடைபெற்றது. கருத்தரங்கு, கவியரங்கு, மலர் வெளியீடு, கலை நிகழ்ச்சி என்று ஒரு ஜனரஞ்சக விழாவாகவே நடைபெற்றது. திக்குவல்லை கண்ட முதல் இலக்கிய விழாவே இதுதான்!

டொமினிக் ஜீவா “தமிழே முஸ்லிம் மக்களதும் தாய்மொழி. சிங்களப் பிரதேசத்திலிருந்து கொண்டு தமிழ் வளர்ப்பது மகத்தான விடயம். ஏனைய பிரதேச எழுத்தாளர்களை விட இப்பகுதி எழுத்தாளர்களது ஆக்கங்களில் ஓர் அலாதியான வீச்சுக் காணப்படுகிறது.

நாளைய மிகச் சிறந்த எழுத்தாளர்கள் இங்கிருந்துதான் உருவாகப் போகிறார்கள். இந்த மண்ணுக்கும் மக்களுக்கும் நான் தலை வணங்குகிறேன்” என்றெல்லாம் மிகவும் உணர்ச்சிபூர்வமாக உரையாற்றினார்.

இந்தப் பேச்சை இன்றுவரை மறக்காத மக்கள் தென்னி லங்கையில் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்றும் அவரை விசாரிக்கின்ற பலபேர் அங்கே உள்ளார்கள். வேறெந்தத் தமிழ் எழுத்தாளனையும் விட ஜீவாவை அறிந்து வைத்துள்ளவர் கள் அநேகம்.

மல்லிகை தொடர்ந்து வெளிவருவதும், அதில் திக்குவல்லை எழுத்தாளர்களது ஆக்கங்கள் இடம்பெறுவதும், அந்த ஆக்கங்களில் அங்கு வாழ் மக்கள் தங்களது மண்ணைக் காண்பதும் இந்த அசைக்க முடியாத அபிமானத்துக்குக் காரணமெனலாம்.

எமது மண் ஜீவாவையும் மல்லிகையையும் என்றுமே மறக்காது.

பதியதீன் மஹ்மூதும் டாக்டர் கல்லும்

டொமினிக் ஜீவா எந்தக் கட்சியைச் சார்ந்தவர் என்பது சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம். கட்சிக்கு விசுவாசமாய் அவர் என்றும் செயற்பட்டு வருவதும் அறிந்த விஷயமே!

பேமன்ட் அரசியலை என்றுமே அவரிடம் காண முடியாது. அவர் சார்ந்த கட்சி ஆட்சியில் பங்காளராக இருந்த கட்டத்திலும், அதன் மூலம் சொந்த லாபம் எதனையும் ஈட்ட நினைக்காதவர் அவர்.

முன்னாள் கல்வி அமைச்சர் பதியுதீன் மஹ்மூத் மீது அவருக்குத் தனியான அபிமானம். பல சந்தர்ப்பங்களில் தனிப்பட்ட வகையில் என்னோடு அவரது உன்னதமான சேவையைப் பாராட்டியிருக்கிறார். பல கூட்டங்களில் விதந்து பேசியுமிருக்கிறார்.

“கேள்விப்படாத ஊர்களிலிருந்தெல்லாம் இளம் முஸ்லிம் படைப்பாளர்கள் எழுதுகிறார்கள். கருத்துக் கடிதங்கள் அனுப்பு கிறார்கள். மல்லிகைச் சந்தாதாரர்களாகச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். கல்வி மறுமலர்ச்சியின் ஒரு விளைவுதான் இது. வெறும் வர்த்தகச் சமூகமாக இருந்த முஸ்லிம்களை ஒரு கல்விச் சமூகமாக மாற்றி யமைத்தவர் பதியுதீன் மஹ்மூத்தான்” இப்படி மூன்று நான்கு தசாப்தங்களுக்கு முன்பே அடித்துச் சொன்னவர் ஜீவா.

ஒரு சமூக மாற்றத்துக்கு வித்திட்ட பெருமகனை முஸ்லிம் சமூகம் எந்தளவுக்கு கண்டுகொண்டுள்ளது என்பது சிந்தனைக்குரியதே.

பதியுதீன் மஹ்முத் முன்னாள் பிரதமர் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டார நாயக்காவின் நண்பன். ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியை உருவாக்கியவர்களில் ஒருவர். ஸ்ரீமாவோ அம்மையாரை அரசியலுக்குக் கொண்டுவந்து பக்கத் துணையாக நின்றவர். பல தடவை கல்வி அமைச்சராக இருந்தவர்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, முஸ்லிம் சமூகத்திற்கு மிகவும் அவசர அவசிய தேவை கல்வியே என்பதை இனங்கண்டு, அதனை வழங்குவதற்குத் தனது அரசியல் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி, தனது வாழ்நாளிலேயே அதன் அறுவடையையும் கண்டு மகிழ்ந்தவர்.

இந்தக் காரணத்தினாலேயே தனக்கு டாக்டர் பதியுதீன் மஹ்முதைப் பிடிக்குமென்று ஜீவா சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் சொல்வார்.

அவருக்குப் பிடித்த அடுத்த முஸ்லிம் தலைவர் யார் தெரியுமா? டாக்டர் கலீல்தான். இதென்ன? முன்னுக்குப்பின் முரணாக இருக்கிறதேயென்று எடுத்த எடுப்பிலேயே சிலர் சொல்லக்கூடும்.

டாக்டர் கலீல் கொழும்பு உயர்குடியைச் சேர்ந்தவர். ஐக்கிய தேசிய கட்சிப் பிரதிநிதியாகப் பாராளுமன்றத்தை அலங்கரித்தவர்.

எப்படி இவர்கள் இருவரையும் ஜீவா ஒரே தட்டில் வைத்தார். ஜீவாவின் விளக்கம் சுவாரஸ்யமானது.

குறிப்பிட்ட ஒருவர் அரசியலில் ஒரு கட்சியோடிருப்பது மிகவும் அரிது. சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப மாறிக் கொண்டிருப்பார்கள். நானறிந்தவரையில் சரியோ பிழையோ கடைசியரை ஒரே கட்சியில் இருந்த ஒரேயொருவர் இந்த டாக்டர் கலீல்தான்.

அவரது இந்த உறுதிப்பாடிருக்கின்றதே, அதுதான் எனக்கு அவரைப் பிடிப்பதற்கான அடிப்படைக் காரணம்.

இருவரையும் இரு கோணங்களிலேயே அவருக்குப் பிடித்திருக்கிறது.

டொமினிக் ஜீவாவுக்கும் உறுதிகொண்ட நெஞ்சுதான்.

“ஜீவா எங்களுக்குத் துரோகம் செய்து விட்டார்!” இப்படிச் சிலர் சொல்வதுண்டு.

அப்படி அவர் செய்த துரோகம்தான் என்ன?

1960களில் இடதுசாரிகளுக்குள் சர்வதேச ரீதியான பிளவு ஏற்பட்டது. அவர்கள் இரு துருவங்களாகிச் சீனச் சார்பு, மாஸ்கோ சார்பு என்று பிரிந்து நின்றனர்.

இலங்கையும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. இடதுசாரிகளான தமிழ் எழுத்தாளர்களில் அநேகர் சீனச் சார்பிலேயே இணைந்து கொண்டனர். டொமினிக் ஜீவா மாஸ்கோவுடனேயே சிக்காராக இருந்து விட்டார்.

ஜீவா பற்றிய குற்றச்சாட்டை முன்வைப்பவர்கள் சொல்வது சரியா? ஜீவாவின் நிலைப்பாடுதான் சரியா? எனக்குத் தெரிய வில்லை.

ஜீவாவுக்கு டாக்டர் கலை எப்படிப் பிடித்ததோ, எனக்கும் ஜீவாவை அந்தவகையில் பிடித்தது.

சோவியத் யூனியனே துண்டு துண்டாய் உடைந்துபோய் விட்டது. ஆனால் அதே இடத்தில் ஜீவா அசையாமல் நிற்கிறார்.

மடுத் திருப்பதி

அனுராதபுரத்தில் தமிழ் மக்கள் அச்சமின்றி வாழ்ந்த காலம். பெருந்தொகையான அரச ஊழியர்கள் அங்கே கடமை புரிந்தனர். விவேகானந்த மகாவித்தியாலயம் தமிழ் மாணவர்களால் நிரம்பி வழிந்தது.

எழுபதுகளில் அனுராதபுரம் கலைச் சங்கம் கறுசுறுப்பாக இயங்கியது. அடிக்கடி கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள் அரங்கேறின. நூல் வெளியீடுகள் நடந்தன.

தற்போது தமிழ்நாடு காவல்துறையில் கடமையாற்றும் பேனா மனோகரன், ஸாகிரா தேசிய பாடசாலை அதிபர் அன்பு ஜவஹர்ஷா, 'ஆதவன்' பத்திரிகை ஆசிரியராகவிருந்த காலம் சென்ற ஆ.சி.ஞானம் போன்றவர்கள் சங்கத்திலே முக்கிய பாத்திர மேற்று இயங்கினர்.

புதுக்கவிதை அறிமுகமாகிப் பரவலாக எழுதப்பட்டுவரும் காலம் அது. அதே நேரத்தில், இதென்ன கவிதையா என்ற தோரணையில் கடும் எதிர்ப்பு இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் கிளம்பியிருந்தது.

அனுராதபுரம் கலைச்சங்கத்தில் 'புதுக்கவிதை ஏன்?' என்ற தலைப்பில் பேசுமாறு அதன் செயலாளர் ஜவஹர்ஷா என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார்.

அப்படியொரு தலைப்பில் பேசுவதில் எந்தச் சிரமமும் எனக்கிருக்கவில்லை. இவ்விடயம் தொடர்பான வாதப் பிரதி வாதக் கட்டுரைகள் என் சேகரிப்பில் இருந்தன.

“சரி” என்று விருப்பம் தெரிவித்தேன்.

அதன் பிறகுதான் ‘மரபுக்கவிதை ஏன்?’ என்ற தலைப்பிலே கவிஞர் அண்ணல் பேசவிருப்பதாகச் சொன்னார்.

எனக்கு தர்மசங்கடமாகிவிட்டது. அண்ணல் மரபுக் கவிதை மன்னன். எங்களுக்கு மூத்த தலைமுறை. ஒரு பாடசாலை அதிபர். இருந்தும் நான் பின்வாங்கவில்லை.

இக்கருத்தரங்கிற்கு மல்லிகை ஆசிரியரும் அழைக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் கொழும்பு போவதாகவும் வர முயற்சிப்பதாகவும் தெரிவித்திருந்தார்.

குறித்த தினத்தில் மாலை வேளை ஸாகிறா வித்தியாலயத்தில் நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகியது.

முதலில் அண்ணல் ‘மரபுக் கவிதை ஏன்?’ என்ற தலைப்பிலே உரையாற்றினார். மரபுக் கவிதைகளின் யாப்பு, சந்தம், கருத்துச் செறிவு, உவமை, உருவகம் என்றெல்லாம் கம்பீரமாகப் பேசினார்.

அவர் பேசிய ஒவ்வொரு விடயத்துக்குமான பதிலும், புதுக் கவிதையை நியாயப்படுத்தி நிலைநிறுத்துவதற்கான ஆதாரங்களும் என் கைவசமிருந்தன.

பேசி முடித்த அவர், தனக்கு போக்குவரத்துப் பிரச்சினை இருப்பதாகச் சொல்லி விடைபெற்றுச் சென்றார்.

அதன் பிறகு நான் பேசினேன். இந்தக் கட்டத்தில் தான் அங்கே டொமினிக் ஜீவா வந்து சேர்ந்தார்.

அவருடைய வரவு உறுதிசெய்யப்படாததால் நிகழ்ச்சி நிரலில் அவருக்கு நேர ஒதுக்கீடு இருக்கவில்லை. இருந்தாலும் சபையிலே ஒருவித மகிழ்ச்சி நிலை மேவியது.

பலரதும் வேண்டுகோளுக்கிணங்க இலக்கியம் பற்றிய பொதுவான பிரச்சினைகளையிட்டு அவர் உரையாற்றினார்.

நிகழ்ச்சி முடியும்போது இரவு ஒன்பது மணிக்கு மேலாகிவிட்டது.

ஜவஹர்ஷா வீட்டில் இரவுச் சாப்பாடு. தூங்குவதற்கிடையில் ஆயிரம் கதைகளைக் கதைத்து விட்டோம். இடையில் ஜீவா ஒரு திருப்பத்தைக் கொண்டுவந்தார்.

“நானைக்கி என்ன செய்யப் போறியன்? ம்... மடுத்த திருவிழா நடக்குது. போவோமா?”

இதைவிட்டால் வேறு எப்போது சந்தர்ப்பம். இருவரும் தயாராகிவிட்டோம்.

அடுத்தநாள்...

பிரத்தியேகமான போக்குவரத்து ஏற்பாடு மேற்கொள்ளப் பட்டிருந்தது. புதிய பிரதேசமென்பதால் அனுபவித்துக்கொண்டு பயணித்தோம்.

மரச்சோலை நிரம்பிய பகுதியில் கோயில் அமைந்திருந்தது. அந்தப் பகுதியெங்கும் சின்னச் சின்னத் தற்காலிகக் கடைகள் ஏராளம். சனங்கள் முன்கூட்டியே வந்து கொட்டில் அமைத்துத் தங்கியிருந்தனர்.

பெருவளை பெரிய கந்தாரி இரவு நேரத் தோற்றம் என் மனக் கண்களுக்குள் தெரிந்தது. கூடிச் சென்றவர்கள் தற்செயலாகப் பிரிந்துவிட்டால் மீண்டும் சந்தித்துக் கொள்வார்களா? என்ற அளவுக்கு வரவர சனவெள்ளம் பெருகியது.

கொஞ்சம் இடம்பிடித்து புற்றரையில் அமர்ந்து மூச்சு விட்டோம்.

“அப்படி இருங்கோ. சிலவேளை பிள்ளையள் வந்திருப்பினம். ஐஸ்கிரீம் ஏதும் வாங்கிக் குடுத்திட்டு வாரன்” என்று சொல்லிவிட்டு ஜீவா போய்விட்டார்.

அன்று திரும்பிப் போவது சாத்தியமில்லை என்பது எங்களுக்கு விளங்கிவிட்டது. பிரச்சினை என்னவென்றால் தங்கிப் போவதற்குரிய ஏற்பாடுகளோடு நாங்கள் வரவில்லையென்பதுதான்.

மாலையாகி விட்டது.

கோயிலை, வழிபாடுகளை, பலதர மக்களை, மின்னலங்
காரங்களை ரசித்தபடி கால்கடுக்கச் சுற்றினோம்.

மிளகாய்த் தூள் தூவிய பச்சை மாங்காய்த் துண்டுகளை ஒரு
கட்டத்தில் சுவைத்துச் சுவைத்துச் சாப்பிட்டார் ஜீவா.

சின்னக் கடையில் அமர்ந்து சுடச்சுடப் போட்டுத் தந்த
பரோட்டாக்களை(றொட்டிகளை) சாப்பிட்டதே ஒரு தனி
இன்பம்.

இனித் தூங்கவேண்டும் போலிருந்தது. எங்கேதான் தூங்கு
வது? ஜீவா போய்த் தனக்குத் தெரிந்தவர்களிடம் ஒரு பெட்ஸீட்
கொண்டுவந்தார். கொஞ்சம் இடம்பிடித்து அதனை விரித்தார்.

“சரி தூங்குவோம்”

மூவரும் அந்த விரிப்பில் தூங்கத் தயாரானோம். இத்தனை
சந்தடிக்கு மத்தியில் தூக்கமா வரும்! என்றாலும் தூங்கித்தான்
ஆகவேண்டும்.

‘இந்த மூன்று எழுத்தாளர்களையும் பார்’ என்று சொல்லி
நட்சத்திரங்கள் எங்களைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போலிருந்தது.

எங்களைஅறியாமலேயே நித்திரையில் ஆழ்ந்துவிட்டோம்.

வித்தியாசமான சூழலை அணுஅணுவாக அனுபவிப்பதையும்,
அதற்கேற்ப எல்லாவகையிலும் இயைபாக்கத்தோடு நடந்து கொள்
வதையும் அன்று நாம் ஜீவாவிடமிருந்து கிரகித்துக் கொண்டோம்.

திக்குவல்லைச் சிறப்பிதழ்

பத்திரிகை, சஞ்சிகைகள் பிரதேச ரீதியான சிறப்பு மலர்களை வெளியிடுகின்ற ஒரு மரபு காணப்படுகின்றது. சிறு சஞ்சிகைகள் இப்படியான விடயங்களைச் செய்யும்போது, அப்பிரதேசத்திற்கு அதற்கான தகுதி உண்டா? என்பதை எவ்வித நிர்ப்பந்தமுமின்றிச் சஞ்சிகை ஆசிரியர் அல்லது குழுவினரே முடிவு செய்வர். இந்த வகையில் மல்லிகை சில பிரதேசங்களுக்குச் சிறப்பு மலர் வெளியிட்டுள்ளது.

மல்லிகை நீர்கொழும்புச் சிறப்பு மலரில் முருகபூபதி, மு.பஷீர் போன்றவர்களின் பங்களிப்புக் குறிப்பிடத்தக்கது. கால் நூற்றாண்டு கழிந்து இன்று நாம் சிந்தித்துப் பார்த்தால், குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளர்களாக இவர்கள் தமது சாதனைகளை நிலை நாட்டியுள்ளனர்.

இவ்வாறானதொரு மலர் வெளிவருமாயின் அது எதிர்கால இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், நிலைப்புக்கும் இன்னுமொரு படிக்கல்லாக அமையுமென எமது பிரதேச இலக்கிய நண்பர்கள் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தனர். இதை எப்படிப் பழமாக்குவதென்பதே எனது யோசனையாக இருந்தது.

1975களில் திக்குவல்லை இலக்கிய உலகில் கடல் கடந்தும் அறியப்பட்ட பிரதேசமாகிவிட்டது. வேறு பத்திரிகைகளில் எம்மவர்கள் எழுதினாலும்கூட மல்லிகை செய்த பதிவுகளே இந்தப் பெயரை எமக்கு ஈட்டித் தந்ததென்பதில் இரண்டு கருத்துக்கிடையாது.

அதுவரையில் என்னோடு எம்.எச்.எம்.சம்ஸ், நீள்கரை நம்பி, செந்தீரன் போன்றோர் எழுதிக் கொண்டிருந்தனர். வேறு பத்திரிகைகளில் எழுதிக் கொண்டிருந்த பல நண்பர்கள் எங்கள் மத்தியில் இருந்தனர். இவர்களையெல்லாம் தொடர்புபடுத்திச் சிறப்பு மலரை வெளிக்கொணரலாம் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்குக் கேற்பட்டது.

இந்த எண்ணத்தை நேரிலும் தபால் மூலமாகவும் ஜீவாவுக்குத் தெரிவித்திருந்தோம்.

ஒருநாள் “நல்ல விஷயம் செய்வோம்” என்றார். மேற்கொள்ள வேண்டிய முன் நடவடிக்கைகளையும் விபரித்தார்.

நண்பர்கள் மத்தியில் ஆர்வம் கரைபுரண்டது. ஏற்பாடுகளில் இறங்கிவிட்டோம்.

இதற்கிடையில் மல்லிகையில் முன்னறிவித்தல் வந்துவிட்டது. இன்னும் வேகம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

1976 பெப்ரவரி இதழ் திக்குவல்லைச் சிறப்பிதழாக வெளி வந்தது. திக்குவல்லையின் அழகிய கடற்கரைத் தோற்றம் அட்டையை அலங்கரித்தது.

ஸப்வான், இனாயாஹ், ஹம்ஸா, எம்.எஸ்.ஏ.அலீம், வல்லைச் சீலன், ஸபர்கான், ஹாபிழ், ரிஸ்வி ஆகியோர் இச்சிறப்பிதழ் மூலம் மல்லிகைக்கு அறிமுகமாகினர்.

வாழ்த்துரை வழங்கிய கலாநிதி க.கைலாசபதி, “திக்குவல்லைச் சிறப்பிதழ் வெளிவருவது அறிந்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். தேசிய இலக்கியம் என்பது பல்வேறு பிரதேச, மாவட்ட இலக்கிய ஆக்கங்களினதும் இயக்கங்களினதும் ஒட்டுமொத்தமான பரிணமிப்பு ஆகும். நாட்டுக்கு நாடு சிற்சில சிறப்பியல்புகள் இருத்தல் போலவே, ஒரு நாட்டின் பகுதிகளுக்கும் இலக்கிய உருவாக்கத்துக்கான சூழலில் சில பல பிரத்தியேக வாய்ப்புக்கள் உண்டு. அண்மையில் திக்குவல்லை எழுத்தாளர்கள் உத்வேகத்துடன் எழுதி வருதல் கண்கூடு. இம்முயற்சிகளை ஆராயவும் மதிப்பீடு செய்யவும் மலரில் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டால் பயன் உண்டாகும்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

மற்றும் வரதர், ஈழவாணன், ஏ.ஏ.லத்தீஃப், பிரேம்ஜி, அன்பு ஜவஹர்ஷா போன்றோரும் வாழ்த்தி, தமது கருத்துக்களைப் பதிந்துள்ளனர்.

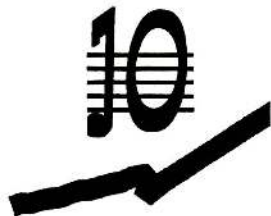
வெறும் ஆக்க இலக்கியம் மாத்திரமன்றி, கிராமத்தின் வரலாற்று அம்சங்கள், பொருளாதாரப் பின்னணி, மொழியியல் அம்சங்களும், இடம்பெற்றுள்ளதால் இன்றுவரை ஆய்வு மாணவர் களுக்கு அம்மலர் உசாந்துணையாகவே இருந்து வருகின்றது.

வெளியீட்டு விழா குறித்த மாதத்தின் இரண்டாம் வாரம் மின்ஹாத் மகா வித்தியாலயத்தில் சிறப்பாக இடம்பெற்றது.

நீர்கொழும்பு, திக்குவல்லை மாத்திரமன்றி கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, மாத்தளை மலர்களும் வெளிவந்துள்ளன. நாளை 'மல்லிகை பிரதேச சிறப்பு மலர்கள்' என்ற தலைப்பிலே பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் ஆய்வு செய்யவும் வாய்ப்புண்டு.

மல்லிகை எமது மண்ணுக்கு வழங்கிய இன்னொரு கௌரவம் மல்லிகைச் சிறப்பு மலர்.

இலக்கிய உலகில் மல்லிகை பேசப்படும்வரை அதனோடு சேர்த்து நாமும் பேசப்படுவோம். நிச்சயமாக.

மாத்தறை கடசி மாநாடு

மாத்தறையில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தேசிய மாநாடு நடப்பதாகவும் அதில் தானும் கலந்து கொள்ளவதாகவும் டொமினிக் ஜீவா தகவல் தந்தார்.

இந்தத் தகவலை நான் ஊரிலுள்ள இலக்கிய நண்பர்களுக்குத் தெரிவித்தேன்.

மகாநாட்டில் முழுமையான நிகழ்ச்சி நிரல் இருக்கும். எனவே அதற்கு வெளியே நேரம் போக்குவதற்கு வாய்ப்பிருக்காது என்பதே எனது எண்ணமாக இருந்தது.

“ஓய்வு நேரம் பார்த்து நாங்கள் போய்ச் சந்திப்போம்” என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

ஊரிலிருந்து ஆகப் பன்னிரண்டு மைல் தொலைவுதான், மாத்தறை நகரம்.

“இவ்வளவு அருகே வந்திருக்கிறார். எப்படியும் நாங்கள் போய் ஊருக்கு அழைப்பதுதான் முறை” என்று இன்னும் சிலர் சொன்னார்கள்.

முதலில் போய்ச் சந்திப்போம். வாய்ப்பிருந்தால் அடுத்த விடயம் பற்றிப் பேசுவோம் என்று தீர்மானமாயிற்று.

அடுத்தநாள் நானும், செந்தீரன், ஸத்தாரும் மாத்தறை சென்றோம்.

மகாநாடு ராகுல கல்லூரியிலேயே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. வெளியார் எவரும் உள்ளே செல்வதற்கான வாய்ப்பிருக்கவில்லை.

நாங்கள் விஷயத்தை விளக்கி டொமினிக் ஜீவாவைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று சொன்னோம். அன்றைய நிகழ்ச்சிகள் மாலையில் முற்றுப் பெற்றதும் சந்திக்க ஒழுங்கு செய்வதாகச் சொன்னார்கள்.

காத்திருந்தோம். சொன்னபடி டொமினிக் ஜீவா எங்கள் முன் தரிசனம் தந்தார்.

இலக்கியவாதிகளைக் கண்டால் அவருக்கு அதைவிடப் பெரிய சந்தோஷம் வேறெதுவுமில்லை.

எங்களது எதிர்பார்ப்பைத் தெரிவித்தோம்.

“எங்கு போனாலும் பின்நேரம் ஆறுமணிக்கும் அடுத்தநாள் காலை ஒன்பது மணிக்கும் இடையில்தான். எனக்கும் கொஞ்சம் வெளியேபோனால் நல்லது போலிருக்கு. இங்க ‘கிரிபத் கிரிபத்’ என்று உயிரை வாங்கிறாங்கள்” என்றார்.

அடுத்தநாள் மாலை அவரை திக்குவல்லைக்கு அழைத்துச் செல்லும்போது இரவு எட்டுமணியாகி விட்டது.

களைத்துப்போய் வரும் மனிதனை வைத்து இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளைப் பெரிதாக நடாத்த நாம் திட்டமிடவில்லை. இலேசான கலந்துரையாடலாகவே நிகழ்ச்சி அமைந்தது. மிக நெருங்கிய இலக்கிய அன்பர்களோடு எங்கள் வீட்டிலேயே காரியத்தை முடித்துவிட்டோம்.

இதற்கிடையில் வி.பொன்னம்பலமும் வந்துள்ள விடயத்தை பேச்சுவாக்கில் ஜீவா உறுதிப்படுத்திவிட்டார். அவருடைய திறமையைப் பலவகையிலும் அறிந்த பலர் அங்கே இருந்தார்கள்.

வி.பி.யோடு எனக்கு முன்கூட்டியே பழக்கம் இருந்தது. சுவாரஸ்யமான ஆளுமை. நல்ல இலக்கிய நெஞ்சம்.

கட்சியின் உயர்பீட உறுப்பினர் என்றவகையில் முக்கிய பொறுப்புகள் அவருக்கிருக்கும். இந்நிலையில் எப்படி அவரோடு தொடர்பு கொள்வதென்று தெரியவில்லை.

அந்தப் பொறுப்பை நாம் ஜீவாவின் தலையில் சுமத்தினோம். எமது உணர்வைப் புரிந்துகொண்ட அவர் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார்.

இதற்கிடையில் வி.பி. வருவதாகச் செய்தி பரவிவிட்டது. அரசியல் ஈடுபாடு கொண்டவர்களும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களும் மிகவும் ஆர்வமாக ஒத்துழைத்தனர்.

அடுத்தநாள் வி.பொன்னம்பலம் வந்தார். சமாளிக்க முடியாத ளவுக்கு வீடு நிரம்பிவிட்டது. அவ்வளவு பேரையும் உள் வாங்கும் வசதி இருக்கவில்லை. பின்னர் பாய் விரித்தே எல்லோரையும் அமரச் செய்தோம்.

மார்க்னிஸம், கம்யூனிஸமென்றால் சமயத்துக்கு விரோதமானது. அத்தகைய நாடுகளில் சர்வாதிகாரமே நடக்கிறது. மனிதநேயம் மருந்துக்கும் இல்லை. எல்லோரையும் வருத்தி வேலை வாங்குகிறார்கள். இப்படியான கருத்துக்களே பெரும்பாலும் விதைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பலவாறான கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்தனர். வி.பி. தனக்கே உரிய பாணியில் தெளிவாகப் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். உண்மையில் குறித்த விடயம் பற்றிய அடிப்படை விளக்கம் அன்றுதான் அங்கு ஏற்பட்டதென்றே சொல்லவேண்டும்.

தென்மாகாணத்தின் மாத்தறை, கம்புறுப்பிட்டிய, அக்குரஸ்ஸ, ஹக்மன போன்ற பிரதேசங்கள் கம்யூனிஸக் கட்சியின் பாரம்பரியக் கோட்டைகள். கட்சித் தலைவராகவிருந்த எஸ்.ஏ.விக்ரமசிங்ஹ கூட இப்பகுதியைச் சேர்ந்தவர்தான்.

முஸ்லிம்களை இடதுசாரிக் கட்சிகளோடு இணையவிடாமல், மேல் வர்க்கத்தினர் சமயத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தி நச்சு விதைகள் தூவியிருந்த பிரதேசம் இது. வி.பி. போன்றவர்களின் விளக்கம் அவ்வப்போது கிட்டியிருந்தால் நிலைமையே வேறாகவிருக்கும்.

மாத்தறை மாநாட்டின் வெற்றி, தோல்வி எப்படிப் போனாலும், அதனையொட்டி வருகை தந்த இலக்கியவாதி ஜீவாவினாலும், அந்த இலக்கியத்தின் தத்துவார்த்த விளக்கசாலி வி.பொன்னம்பலத்தினாலும் மிகக் குறைந்த கால இடைவெளியில் நாம் ஈட்டிய அடைவு மகத்தானதே.

மாத்தறை மகாநாட்டை ஒட்டித் திக்குவல்லையில் இடம் பெற்ற கலந்துரையாடல்கள் சம்பந்தமாக, அடுத்த சிலநாட்களில் வீரகேசரி வெளியிட்ட முதற் பக்கச் செய்தி குறிப்பிடத்தக்கது.

வெற்றிலை

'சிறந்த எழுத்தாளர், கலைஞர்களிடம் ஏதாவதொரு பலவீனமும் இருக்கும்.' இப்படி எடுத்த எடுப்பிலேயே சிலர் சொல்வதுண்டு.

சில பிரம்மாக்களின் நடவடிக்கைகளைப் பார்த்தால் இதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்போல்தானிருந்தது.

இப்படிப்பட்டவர்களின் வாயைச் சற்றுக் கிளறினால் யார் யாரிடம் என்னென்ன பலவீனமுண்டென்ற பட்டோலையை வாசிக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள்.

பெரும்பாலும் இவர்கள் சுட்டுவதெல்லாம் மதுப்பாவனையையும், பெண்கள் தொடர்பான பலவீனங்களையும்தான்.

இன்னும் சிலர் மனிதன்தானே பலவீனங்கள் இருக்கலாம். அதற்காக அதைப் பகிரங்கப்படுத்திக்கொண்டு ஏன் இப்படிச் சீரழிய வேண்டுமென்று ஆதங்கப்படுவர்.

எழுத்தின் மூலமாக மதிப்பு வைத்திருக்கும் எவரிடமுமே இப்படியான பழக்கங்கள் இருக்கக் கூடாதென்ற எனது எதிர் பார்ப்பு பல சந்தர்ப்பங்களில் சிதறிப்போய் விடுவதுண்டு.

ஜீவாவைப் பற்றி எவருமே அத்தகைய குற்றச்சாட்டுக்களை இதுவரையும் முன் வைக்காதது உண்மையிலேயே எனக்குப் பெரிய மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

அவரை நான் சந்தித்துப் பழகிய ஆரம்ப கட்டத்தில், சற்றுமே எதிர்பாராத ஒரு பழக்கம் அவரிடமும் இருக்கத்தான் செய்தது.

எப்பொழுதுமே வெற்றிலை மெல்பவராக அவர் இருந்தார். வெற்றிலையைக் குதப்பியபடியே கதைப்பார், சிரிப்பார்.

இதையொரு கூடாத பழக்கமாக எவரும் சொல்வதில்லை தான். ஆனால் சுகாதாரக் கேடானதென்றும் உடல் ஆரோக்கியத் துக்கு ஆகாதென்றும் அவ்வப்போது ஆலோசனை தெரிவிக்கப் படுவதுண்டு.

ஓரிரு ஆண்டுகளின் பின்பு அந்தப் பழக்கத்தை அவர் அடியோடு கைவிட்டுவிட்டார். நீண்டகாலப் பழக்கமொன்றைத் திட ரென்று விட்டுவிடுவது அப்படியொன்றும் இலேசான விடயமல்ல.

திருத்தலங்களுக்கு யாத்திரை சென்றும், பெரியார்கள் முன் மண்டியிட்டுச் சபதம் செய்துமே சிலர் இப்படியான பழக்கங்களை மாற்றிக்கொள்ள முயல்கிறார்கள்.

இது தொடர்பாக ஒருமுறை மல்லிகையில் எழுதியதாகவும் ஞாபகம். இப்படியான சின்னச் சின்ன விடயங்களை அப்பொழு தெல்லாம் 'அநுபவ முத்திரைகள்' என்ற மகுடத்திலே எழுதி வந்தார். பின்னர் அது தொகுப்பாகவும் வந்தது.

வெற்றிலையை விட்டது விட்டதுதான். அதன் பிறகு ஜீவா அதனை நினைத்துப் பார்த்ததே கிடையாது. சிகரட் பிடிக்கும் பல நண்பர்கள் எனக்கு இருக்கிறார்கள். இவர்கள் பல தடவைகள் அந்தப் பழக்கத்தைக் கைவிட்டு விட்டுச் சாதனை புரிந்து வருகிறார்கள்.

தீர்க்கமான முடிவெடுப்பதும் அதனைக் கடைசிவரை காப் பாற்றுவதுமே உண்மையான மனவலிமையாகும். இது ஜீவாவிடம் நிறையவே இருக்கின்றது.

ஓர் எழுத்தாளன் சிறந்த விழுமியங்களைக் கொண்டவனாக இருக்காவிட்டாலும், மோசமான நடத்தைகளைக் கொண்டவனாக நிச்சயமாக இருக்கக்கூடாது.

குறிப்பாக முற்போக்கான, நல்ல சமுதாய அமைப்பைக் கனவு காணும் எழுத்தாளர்கள், அதற்காகத் தம்மை அர்ப்பணிக்கும் பிரம்மாக்கள் சொந்த வாழ்விலும் ஆதர்ஷமானவனாக இருந் தேயாக வேண்டும்.

'ஒருவனின் எழுத்து வேறு, அவனது வாழ்க்கை வேறு!' இப்படிச் சொல்வார்கள்தான். இதனை நான் என்றைக்குமே ஏற்றுக் கொண்டவனல்ல.

தனது மனைவி, பிள்ளைகளை அடித்துத் துன்புறுத்தி, குடும்ப வாழ்வை ஒழுங்காகக் கொண்டு நடத்தாத எழுத்தாளர்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

குடிபோதையில் பாதை வழியே தன்கோலத்தை அம்பலப் படுத்திக்கொண்டு திரியும் எழுத்தாளர்களைக் கண்டு நான் வெதும்பியிருக்கிறேன். அருவருத்திருக்கிறேன்.

பெண்கள் விஷயத்தில் கேவலம் கெட்டுப்போன சிருஷ்டி கர்த்தாக்களைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

உத்தியோக ரீதியாக பெரிய பதவிகளில் அமர்ந்துகொண்டு, ஊழலிலும் லஞ்சத்திலும் காலம் கடத்தும் பேனா மன்னர்களை நினைத்து மனம் நொந்திருக்கிறேன்.

இவர்களுக்கெல்லாம் ஓர் இலக்கியம்!

இந்த வகையில் டொமினிக் ஜீவாவை நோக்கி எவருமே விரல் நீட்ட முடியாதபடி, தனது நாளாந்த வாழ்வை நடாத்தி வருகிறவர், அவர்.

மறுபக்கமாக யோசித்தால் எழுத்தாளர் கலைஞர்களுக்குத் தீய பழக்கங்களில் சீரழிந்துபோக நிறையவே வாய்ப்பு வசதிகள் அமைவ துண்டு. அவற்றை வெல்வதற்கு உயர்ந்த மனவலிமை வேண்டும்.

ஜீவாவை அவரது வாலிபப் பருவத்தில் நான் பார்த்ததில்லை. ஆனால் இளவயதுப் புகைப்படங்களைப் பார்த்துள்ளேன். நிச்சயமாக எடுப்பான தோற்றமும் மிடுக்கும் நிறைந்த கவர்ச்சி நாயகனாகத்தான் திகழ்ந்திருப்பார்.

“மல்லிகை” என்று சஞ்சிகைக்குப் பெயரிட்டுள்ளீர்களே, அது உங்கள் காதலியின் பெயரா?” என்று ஒரு வாசகர் கேள்வி எழுப்பிய போது, அவரது காதல் கதையை எங்களோடு பகிர்ந்து கொண்டதை எவரும் மறந்திருக்க முடியாது.

ஜீவாவை ஓர் எழுத்தாளன் என்ற கோதாவுக்கு அப்பால் வைத்து, ஒரு சாதாரண மனிதனாகப் பார்த்தாலும் கூட, அவரை மதித்துப் பின்பற்றத்தக்க முன்மாதிரிகளின் மொத்த உருவமாகத் தான் திகழ்ந்து வருகிறார்.

வேட்பாளர் ஜீவா

விகிதாசாரத் தேர்தல் முறை வந்ததும் தான் வந்தது. ஊர்பேர் தெரியாதவர்கள்கூட வேட்பாளர் அந்தஸ்துப்பெற வாய்ப்பேற்பட்டுவிட்டது.

சுயேச்சையாகத் தேர்தலில் நிற்கும் ஆசை யாருக்காவது ஏற்பட்டுவிட்டால், தனியே நிற்கமுடியாது. குறிப்பிட்ட தொகையின் ரோடுதான் வேட்புமனுத் தாக்கல் செய்யவேண்டும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் யார் யாரையாவது பிடித்து அவர்களது பெயரையும் சேர்த்துச் சமர்ப்பித்துவிடுவார்கள்.

பின்னர் தேர்தல் நினைக்களம் வழங்கும் அறிமுக அட்டையை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் போடும் கூத்து சொல்லத் தேவையில்லை.

1978ல் கொண்டுவரப்பட்ட புதிய அரசியல் யாப்பைத் தொடர்ந்தே இந்நிலை ஏற்பட்டது.

விடயம் இதுதான். ஒருமுறை யாழ்ப்பாணப் பகுதி கம்யூனிஸக் கட்சியின் மாநகர சபையின் வேட்பாளர் பட்டியலில் டொமினிக்கு ஜீவா என்று பெயர் காணப்பட்டது.

'இது மல்லிகை ஜீவாதானா?' என்ற ஐயப்பாடு நண்பர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டு விட்டது. இருவித அபிப்பிராயமும் அதை யொட்டிய சர்ச்சையும் தொடர்ந்தது.

வேட்பாளர் பாங்கிலான எந்தவிதப் பந்தாவையும் ஜீவாவிடம் காணமுடியவில்லை.

இதைப்போய் இவரிடமும் கேட்டு, வாங்கிக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டி நேர்ந்து விடுமோ என்ற பயம் பலருக்கு.

எழுத்தாளர்கள் அரசியலிலிருந்து ஒதுங்கி நிற்க முடியுமா? அரசியல் இல்லாத எழுத்தும் ஒரு எழுத்தா?

ஒரு அடக்குமுறையும், அதற்கெதிரானதொரு போராட்ட உணர்வும் எங்கே இருக்கின்றதோ, அங்கே அரசியல் பிறந்து விட்ட தென்று சொல்வார்கள்.

வெறும் கட்சி அரசியலில் ஈடுபடுவதுதான் அரசியல் என்பதைத் தவிர்த்து பார்ப்போமானால் எல்லா எழுத்தாளர்களுமே ஒருவகையில் அரசியல்வாதிகள்தான்.

எதிர்காலத்தைப் பற்றி நிகழ்காலத்திலே சிந்திக்கின்றவனே எழுத்தாளன். அத்தகைய எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் சோவியத் யூனியன் பாராளுமன்றத்தில் குறித்த எண்ணிக்கையில் இருக்க வேண்டுமென்ற நிலைப்பாடே இருந்ததாகச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

ஒருநாள் மல்லிகை ஜீவாவிடமே கேட்டுவிட்டோம் “நீங்கள் தானா வேட்பாளர்” என்று!

அவர் சிரித்தார். பின்னர்... “கட்சி என்னைக் கேட்டது. நான் சரியென்று சொல்லி விட்டேன்” என்றார்.

இங்கு கட்சிமீது அவர் வைத்திருந்த விசுவாசத்தையே அவர் பறைசாற்றினார். கட்சியின் மீது பரமவிசுவாசம் கொண்டவர், அவர்.

தேர்தல் நடைபெற்றது. முடிவுகள் வெளியாகின. வழமை போல் அவரது கட்சி வெற்றிகரமாகத் தோற்றுப் போனது வேறு விடயம்.

“தம்மால் சரியென்று உணரப்பட்ட ஓர் அரசியல் கருத்தை தமது இளமைக் காலத்திலிருந்தே நெறி பிறழாமல் கடைப்பிடித்துவரும் ஒரு நேர்மையான அரசியல்வாதி ஜீவா” என்று வரதரும், “ஜீவா மகோன்னதமானது. தான் நம்பிய உலகளாவிய

அரசியற் கோட்பாட்டை மனதார ஏற்றுக்கொண்டு ஆரம்பம் முதல் இன்றுவரை அதனோடு ஐக்கியப்பட்டுக் கொண்ட ஒரு தடம் புரளாத அரசியல்வாதி” என்று டாக்டர் எம்.கே. முருகானந்தனும் கூறி ஜீவாவின் நேர்மையான அரசியலை உறுதிப் படுத்துகிறார்கள்.

சர்வதேச ரீதியாக இடதுசாரி இயக்கத்தில் பிளவு ஏற்பட்ட போதும் கூட, தனது சார்பு நிலையை விட்டுக் கொடுக்கவில்லை, அவர்.

‘திரிபுவாதி’ என்று குற்றம் சாட்டினார்கள். அப்படிச் சொன்ன வர்களின் திருகுதாளங்களும், எங்கெல்லாம் காலப் போக்கில் தடம் புரண்டார்கள் என்பதும் தெரிந்தவர்களுக்குத்தானே தெரியும்.

ஜீவா அன்றும் இன்றும் நம்பும் பொதுவுடைமையை முன்னெடுப்பதில், நடைமுறைப்படுத்துவதில், வளர்த்துச் செல்வதில் பல குறைபாடுகள் காணப்படுவதுண்மையே.

‘எல்லோரும் எல்லாமும் பெறவேண்டும்’ என்ற குறிக்கோளுக்காகத் தன் பேச்சை... எழுத்தை... சிந்தனையை... உழைப்பை முன்வைப்பது அரசியலென்றால், அந்த அரசியலை வளர்ப்பதில் எந்தத் தவறுமில்லையே.

‘உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்றுபடுங்கள்’ என்ற கோஷ மெழுப்பும் தொழிலாளர் தினங்களில் இளைஞனாக இருந்த காலத்தில் பங்கேற்றுச் சென்ற அனுபவங்களை அவர் எழுதித் தந்துள்ளார்.

கல்லெறிபட்டு, மண்டை பிளந்து, இழை போட்டு, ஆஸ்பத்திரி யிலே கிடந்த வரலாறு ஜீவா என்ற எழுத்தாளனுக்குண்டு.

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் ஜீவானந்தத்துடன் ஏற்பட்ட உறவும் வழிகாட்டலும் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் ஜீவாவை உருவாக்கித் தந்துள்ளன.

வாழ்வதுபோல் எழுதும், எழுதுவதுபோல் வாழும் மல்லிகை ஜீவாவின் அரசியல், என்றும் துன்பப்படும் அடிநிலை மக்களுக்கான அரசியலே. உழைக்கும் வர்க்கத்தின் விடுதலையே அவர் விரும்பிய அரசியலின் நோக்கம்!

இலக்கியக் கௌரவம்

'ஜீவா ஒரு தனிமனித நிறுவனம்' என்று பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எழுத்தாளனாக, சஞ்சிகையாளனாக, இலக்கிய இயக்கத் தொண்டனாக ஜீவாவின் பங்களிப்பு எவராலும் குறைத்து மதிப்பிடத்தக்கதல்ல.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பணி ஸ்தம்பித்துப் போய் விட்ட நிலையில் அதன் கருத்தோட்டம் மல்லிகையாலும் மல்லிகைப் பந்தல் மூலமாகவும் முன்னெடுத்துச் செல்லப் படுகின்றது, இன்று.

நாற்பது வருடகால மல்லிகைப் பயணத்தில், வரலாற்றுடன் கூடிய சமகாலப் பிரச்சினைகளையொட்டி எத்தனை கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. இதுபோக மல்லிகை உருவாக்கிய புதுப்புது எழுத்தாளர்கள் எத்தனை எத்தனை பேர்!

சிங்களப் பிரதேசம், மலையகம், தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாதவர்பால் கூடிய கரிசனை கொண்டு செயலாற்றி வருகிறது, மல்லிகை.

இப்படியெல்லாம் பார்க்கும்போது ஒரு நிறுவனம் செய்ய வேண்டிய வேலையை ஒரு தனிமனிதனால் சாதிக்க முடிந்திருக்கிற தென்றால் இதைப்பற்றி என்ன சொல்வது பாருங்கள்.

இதற்கு எந்தக் கைமாறையும் ஜீவா வேண்டி நிற்காவிட்டாலும் கூட, இத்தனை செய்யும் மனிதனை பார்த்துக் கொண்டு கைகட்டி இருக்கும் அளவுக்கு மக்கள் நன்றி கெட்டவர்களல்லவே.

மேலோட்டமாக ஒரு கணக்குப் பார்த்தாலும் கூட இன்று இலக்கியப் பணிக்காக அதிக பாராட்டுக்களையும் விருதுகளையும் பெற்றுள்ளவர் மல்லிகை ஆசிரியர்தானென்றால் அது சர்வநிச்சயம்.

இலங்கை சாகித்ய மண்டலம், ஸ்ரீலங்கா நூல் அபிவிருத்தி சபை, வடகிழக்கு மாகாண பண்பாட்டுத் திணைக்களம், சட்டக் கல்லூரி தமிழ் மன்றம், அகில இலங்கை கம்பன் கழகம், தென்கிழக்கு இலக்கியப் பேரவை, ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் ஊடகவியலாளர் சங்கம், எம்.எச்.எம்.சம்ஸ் மன்றம் இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். பிரபல எழுத்தாளர் எஸ். பொன்னுத்துரை (எஸ்.பொ)யால் ஏற்பாடு செய்து சென்னையில் 2004 ஜனவரியில் இரண்டு நாட்கள் நடைபெற்ற இலக்கிய விழாவில் திரு. எஸ்.பொ. அவர்களால் பாராட்டி விருது கொடுத்து கௌரவிக்கப்பட்டதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதே!

ஜீவா என்னதான் சாதித்தாலும் அவருக்கு நிரந்தரமான எதிரிகள் இருந்தே வருகின்றனர். இந்த ஆசாடபூதிகளும், சாதி வெறியர்களும், அகம்பாவம் கொண்டவர்களும், பிரபுத்துவவாதி களும் சந்தர்ப்பம் பார்த்துப் புகுந்து விளையாடி விடுவார்கள்.

மல்லிகை ஜீவா மணிவிழா (1988) மலரில் கம்பவாரிதி இ.ஜெய ராஜ் இதைமிக அழுத்தமாக இப்படிச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்.

“ஜீவாவின் ஆக்கங்களை மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகம் எம்.ஏ. பாடத் திட்டத்தில் சேர்ந்துள்ளது. எங்கள் மண்ணின் மைந்தனாகிய இவரை யாழ் - பல்கலைக்கழகம் இதுவரை கௌரவிக்காதது வியப்புக்கும் வேதனைக்கும் உரியதொன்று. ஜீவாவைச் கௌரவிப்பதன் மூலம் ஒரு சரித்திர மனிதனை நாமும் இனங் கண்டிருந்தோம் என யாழ் - பல்கலைக்கழகம் ஒரு காலத்தில் பெருமைப்படலாம்.”

இதைத் தொடர்ந்து இந்த அழுத்தம் பல தரப்பினராலும் மேற் கொள்ளப்பட்டதுண்மை.

பல்கலைக்கழகங்கள் முறை சார்ந்த வகையில் உருவாக்கும் தகைமைகளை ஒத்த நிலைக்கு அல்லது அதைவிட உயர்நிலைக்குப்

பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியே இருந்து, சுயமுயற்சியால் உருவாகின்றவர்களை ஒரு பல்கலைக்கழகம் தேடி கௌரவிக்கின்ற போது, உண்மையில் குறித்த பல்கலைக்கழகம் தன்னைத்தானே கௌரவித்துக் கொள்கிறதென்றே சொல்ல வேண்டும். பல்கலைக் கழக கௌரவிப்பின் அடிப்படையும் இதுதான்.

யாழ் - பல்கலைக்கழகம் இந்தக் காரியத்தை ஏலவே செய்து வருவதை எவரும் மறுப்பதற்கில்லை. இளங்கீரன், டானியல் போன்றோருக்கு கலாநிதிப் பட்டம் வழங்கப் போவதாக அவ்வப் போது அடிபட்ட செய்திகள் அடியோடு மறைந்து போயிற்று. அந்த இலக்கிய ஆக்கவாதிகளும் இன்று நம்மோடில்லை.

நம்மத்தியில் வாழ்ந்துகொண்டு பவள விழாக் கண்டும் சலிக்காது உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் டொமினிக் ஜீவாவுக்காவது இப்பேறு கிட்டுமாயின் பெரிய விஷயமென்பதே இலக்கிய வட்டாரத்தின் எதிர்பார்ப்பாகவிருந்தது.

விடவும் முடியாது கொடுக்கவும் இயலாது என்ற நிலையிலோ என்னவோ யாழ் - பல்கலைக்கழகம் டொமினிக் ஜீவாவுக்குக் கலா நிதிப் பட்டத்தை மறத்துவிட்டு எம்.ஏ. பட்டம் கொடுக்க முன் வந்தது.

டொமினிக் ஜீவாவோ அதனை ஏற்க மறுத்துவிட்டார்.

இதுபற்றிப் பலதரப்பிலிருந்தும் பத்திரிகைகளினூடாகக் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. யாழ் - பல்கலைக்கழகம் நடந்து கொண்ட முறை நியாயமானதல்ல என்பதே பொதுப்படையான கருத்தோட்டமாக அமைந்தது. சில புறநடைகளும் இருந்த துண்மை.

இக்கருத்துக்களெல்லாம் ஒரு திரட்டு நூலாக 'பட்டம் மறுதலிப்பும் பல்வேறு சர்ச்சைகளும்' என்ற பெயரில் பரபரப்பாக வெளிவந்துள்ளது.

யாழ் - பல்கலைக்கழகத்தின் எம்.ஏ.கௌரவப் பட்டம் பெற்ற ஜீவாவைவிட, அதனை மறுதலித்த ஜீவா என்றும் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வார்.

தேசிய ஒருமைப்பாட்டு எழுத்தாளர்

மாநாடு

“கொழும்பில் ஒரு மகாநாடு நடத்தப் போறம். சிங்கள எழுத்தாளர் அமைப்புக்களோட கதைச்சிட்டம். நீங்களெல்லாம் ஒத்துழைப்புத் தரவேணும்.”

ஒருநாள் டொமினிக் ஜீவா இப்படிச் சொன்னார்.

அவ்வப்போது பத்திரிகைகளில் வந்த செய்திகளை நான் இரை மீட்டிப் பார்த்தேன். இதில் எப்படிக் கலந்துகொள்வதென்று தெரியாமல் யோசித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில்தான் இந்தச் செய்தி காதுக்கெட்டியது.

யாழ்ப்பாணத்தில் எப்படியும் வாரம் ஒருதடவை மல்லிகைக் காரியாலயம் செல்வதால் அடிக்கடி இம்மாநாடு பற்றி விசாரித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

எனது கற்பனையில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் (இ.மு.எ.ச) மிகப்பெரும் உச்ச நிலையிலிருந்த ஸ்தாபனம். அதன் முக்கியஸ்தர்களான பிரேம்ஜி, சோமகாந்தன், இளங்கீரன், எச்.எம்.பி. மொஹிதன் போன்றவர்களுடன் பெரிதாக ஒரு தொடர்புமில்லை.

இந்த அமைப்பில் எப்படி அங்கத்துவம் பெறுவதென்றும் தெரியவில்லை.

அதுபோக, எழுத்தாளன் என்ற துடிதுடிப்போடு எழுதிக் கொண்டிருந்த போதிலும், பெரிய எழுத்தாளர் மாநாடுகள் என்று எதிலும் கலந்து கொண்டதில்லை. ஒரு மாநாடு எப்படி நடக்கும் என்பதை அறியும் ஆவல் பெரிதாக மனதில் உருவெடுத்து நின்றது.

இதற்கெல்லாம் இந்த ஒருமைப்பாட்டு எழுத்தாளர் மாநாடு தான் வடிகாலாய் அமையப் போவதென எதிர்பார்ப்பு.

நானறிந்த வரையில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடாத்திய லாகிறா கல்லூரி மாநாடு, அதிகம் பேசப்பட்ட... எழுதப்பட்ட மாநாடு என்றே சொல்ல வேண்டும். முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பேனா பிடித்து எழுதிக்கொண்டிருப்பவர்கள் மாத்திரமல்ல, களமிறங்கி, துணிச்சலோடு செயற்படுபவர்கள் என்பதையும் அது எடுத்துக் காட்டியது.

இதுமாத்திரமன்றி யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு விழாவின்போது முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் ஏற்பாட்டாளர்களைக் கேள்விக்குள்ளாக்கி கூழ்முட்டை அடித்த விவகாரமும் மனதிலே இருந்தது.

இப்படியான பெரும் எழுத்தாளுமைகளோடு எப்படி இணைந்து செயற்பட வாய்ப்புக் கிடைக்குமென்ற ஏக்கம் எனக்குள் குடியமர்ந்து விட்டது.

இதற்கிடையில் மாநாடு தொடர்பான செய்திகள் பத்திரிகைகளில் வந்தாலும் மல்லிகையும் இடையிடையே தகவல் தந்து கொண்டிருந்தது.

இ.மு.எ.ச.வுடன் தொடர்பு கொள்ள டொமினிக் ஜீவாதான் ஒரே வழியென்று தெரிந்த போதிலும், எப்படி இதைப்போய் அவரிடம் சொல்வதென்ற சங்கடம்.

ஒருநாள் இ.மு.எ.ச.விலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது. இமயத்தைத் தொட்டுவிட்ட பூரிப்பு எனக்கு. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் தேசியக்குழு உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வளவு நெருக்கமாகி விட்டேனா? என்று என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

சில நாட்களில் இன்னொரு கடிதம் வந்தது. அக்கடிதத்தில், ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டுக்கு முன்னோடியாக ஒவ்வொரு பகுதியிலும் உணர்வூட்டல் கூட்டங்கள் நடாத்த உத்தேசிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், அதற்கான ஏற்பாடுகளைத் தென்பகுதியில் மேற்கொள்ளுமாறும் கேட்கப்பட்டிருந்தது.

மூன்றாவது கடிதம் அடுத்த சில நாட்களில் வந்தடைந்தது. மாநாட்டையொட்டி 'புதுமை இலக்கியம்' மலர் வெளியிடப்பட வுள்ளதாகவும் அதற்காக ஆக்கம் தருமாறும் கேட்கப்பட்டிருந்தது.

எல்லாக் கடிதங்களிலும் பொதுச் செயலாளர் பிரேம்ஜி ஞான சுந்தரம் கையொப்பமிட்டிருந்தார்.

என்னுடைய முகம் அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. என்னுடைய முகவரியைக் கூட நான் கொடுக்கவில்லை. அப்படியென்றால் இத்தொடர்பும் நெருக்கமும் எப்படிச் சாத்தியமானது.

இதன் பின்புலத்தில் மல்லிகை ஆசிரியர் இருக்கிறார் என்பது எனக்கு உறுதியாகிவிட்டது.

1975 மே 30,31ம் திகதிகளில் கொழும்பு பண்டாரநாயக்கா ஞாபகார்த்த சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு எழுத்தாளர் மாநாடு சிறப்பாக நடந்தேறியது.

எழுத்தாளன் என்றவகையில் ஒரு மகாநாட்டில் கலந்து கொண்ட முதல் சந்தர்ப்பம் அதுதான். ஏராளமான எழுத்தாளர்களை அங்கே சந்திக்க முடிந்தது. கணிசமான சிங்கள எழுத்தாளர்களும் இதில் கலந்து கொண்டனர்.

திக்குவல்லையிலிருந்து நான், சம்ஸ், ஹம்ஸா, செந்தீரன் ஆகியோர் கலந்து கொண்டோம்.

தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு ஜனநாயகத் தீர்வுக்கான பன்னிரண்டு அம்சத்திட்டம் அம்மாநாட்டில் முன்வைக்கப்பட்டு ஏகமனதாகத் தீர்மானமாகியது.

இறுதி அமர்வின்போது கலந்துகொண்ட அன்றையப் பிரதமர் ஸ்ரீமாவோ அம்மையாரிடம் அது கையளிக்கப்பட்டது. துரதிர்ஷ்டவசமாக அந்த யோசனைகள் முன்னெடுக்கப்படாவிட்டாலும், எரியும் அடிப்படைப் பிரச்சினை தொடர்பாக இ.மு.எ.ச. செயற்பட்டது, பலநூறு எழுத்தாளர்களை ஒன்று திரட்டிச் சிந்தித்த தென்பதை வரலாறு பதிவுசெய்துள்ளது.

இம்மாநாட்டையொட்டி 'புதுமை இலக்கியம்' சிறப்புமலர் வெளியிடப்பட்டதற்கு முன்னோடியாக மல்லிகைச் சிறப்பு மலரும் வெளியிடப்பட்டதென்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும்

சிங்கள எழுத்தாளர் குணசேன விதானவின் ஏற்பாட்டில் பொரளையில் ஓர் இலக்கியக் கலந்துரையாடல் நடைபெற்றது.

கூட்டம் முடிந்து பஸ்ஸெடுப்பதற்குப் பொடிநடை போட்டு வந்துகொண்டிருந்தோம்.

“உம்முடைய கதைகள் கொஞ்சம் தொகுத்துத் தாரும். இந்தியாவில் போடக்கூடிய வாய்ப்பிருக்கு” கதையிடையே எனக்கு ஜீவா இப்படிச் சொன்னார்.

எதிர்பாராத இந்த வேண்டுகோள் என்னை நிலைமறக்கச் செய்துவிட்டது. புத்தகமொன்று போடுவதென்பது அன்று பெரிய விஷயம். அதுவும் இந்தியாவில் போடுவதென்றால் அதைவிட உச்சம். நிலைமை அப்படியிருக்க வெகு சாதாரணமாகச் சொல்கிறாரே என்பதுதான் எனது வியப்புக்குக் காரணம்.

நான் நடந்துகொண்டிருக்கிறேனா! அல்லது மிதந்து கொண்டிருக்கிறேனா! என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. மகிழ்ச்சி பிடிபடவில்லை.

அப்பொழுதெல்லாம் மல்லிகை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளி வந்துகொண்டிருந்த அந்தக்காலம்.

மாதக் கடைசிப்பகுதியில் மல்லிகையோடு ஜீவா கொழும்புக்கு வந்துவிடுவார். அவர் கொழும்புக்கு வந்தால் எங்களுக்குக் கொண்டாட்டம். அவர் வந்தவுடன் எனக்குத் தகவல் பறந்துவரும்.

தொலைபேசி வசதி எங்களுக்கு அப்போது இருக்கவில்லை. மேமன் கவி, முருகபூபதி, ஆப்டன் இப்படி யாராவது தந்தி மூலமோ கடித மாகவோ தகவல் தந்து விடுவார்கள்.

இலக்கியக் கூட்டம், சந்திப்புக்களென்று ஜீவாவுடன் சுற்றுவதில் எங்களுக்குத் தனிமகிழ்ச்சி.

“ஜீவா கொழும்புக்கு வந்தால்தான் இங்கே இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடக்கும்” என்று சிலபேர் பகிடியாகச் சொன்னாலும் அதில் உண்மையும் இல்லாமலில்லை.

மல்லிகை ஆசிரியர் அடுத்தமுறை வரும்போது புத்தகக் கதைப் பிரதியைக் கையளித்துவிடவேண்டுமென்பது எனது தீர்மானமாக இருந்தது.

அதன்படி கதைகளைத் தெரிவுசெய்து இருபது கதைகளையும் நானே கைப்பட எழுதி, எம்.எச்.எம்.சம்ஸின் அணிந்துரையும் பெற்று முழுமைப்படுத்தியபோதுதான் எனக்கு நிம்மதி ஏற்பட்டது.

சென்னை வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் மூலமாகப் பலரின் நூல்கள் வெளிவர டொமினிக் ஜீவா உதவியிருக்கிறார். அந்த வரிசையில் என்.ஸீ.பீ.எச். மூலம் எனது நூலும் வெளிவருமென எதிர்பார்த்தேன்.

அடுத்த மாதம் ‘கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும்’ பிரதியைக் கையளித்தேன். அதனை ஜீவா இந்தியா செல்லும்போது கையோடு கொண்டு போனதில் எனக்கு கொள்ளை, மகிழ்ச்சி.

இரண்டு மூன்று மாதத்தில் வெளிவருமென்பதே எனது எதிர்பார்ப்பு. பிரதி தொடர்பாகத் தனிப்பட்ட முறையில் நிறுவனம் என்னுடன் எந்தத் தொடர்பும் வைக்கவில்லை.

மூன்று மாதம், ஆறு மாதம், ஒரு வருடம், இரண்டு வருடத்துக்கும் மேலாகி விட்டது.

“புத்தகம் நிச்சயம் வெளிவரும்?” என்பதில் டொமினிக்ஜீவா உறுதியாக இருந்தார்.

1984 முற்பகுதியில் தபால் மூலம் ஒரு பொதி வந்து சேர்ந்தது இந்தியாவிலிருந்து. நான் அசந்துபோய்விட்டேன். எனது புத்தகப் பிரதிகள் ஆறு அதற்குள்ளே இருந்தன.

இதில் என்ன துன்பமென்றால் பரவலாக இலங்கைக்குப் புத்தகம் வரவில்லை என்பதுதான். எங்களாலும் தருவித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

இது எனக்கு மட்டுமுள்ள பிரச்சினையல்ல. அவர்கள் வெளியிட்ட இலங்கைப் புத்தகங்கள் அனைத்துக்குமே இதே பிரச்சினை தான்.

சில காலத்தின் பின் ஹாதி புத்தக நிலையத்துக்கு எனது புத்தகம் வந்துள்ளதாக ஒரு தகவல் கிடைத்தது. சென்று பார்த்த போது மூன்று புத்தகங்கள் இருந்தன. பத்துப் புத்தகங்கள் வந்ததாகச் சொன்னார்கள்.

இன்னொரு புத்தகசாலையில் நண்பர் ராஜஸ்ரீகாந்தன் சில புத்தகங்களைக் கண்ணூற்று, அவற்றை வாங்கியதோடு எனக்கும் ஒரு பிரதி அன்பளிப்புச் செய்தார்.

வெளியீட்டு விழா, அறிமுக விழாவென்று நண்பர்கள் துடித்த போதும் அதைச் செய்துகொள்ள முடியாத நிலையில் நான் தத்தளித்தேன். மிகத் தேவையானவர்களுக்குக்கூட பிரதிகள் கொடுக்க முடியாமல் திண்டாடினேன்.

இதற்கிடையில்...

போதியளவு புத்தகங்கள் வரவில்லையே என்று ஆத்திரப் பட்டிருந்த சில நண்பர்கள் 'அஷ்ஷூரா' என்ற பத்திரிகையில், புத்தகங்களோ ரோயல்டியோ நூலாசிரியருக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றும், இதில் ஏதோ தில்லுமுல்லு நடந்துள்ளது என்ற பாங்கிலும் எழுதிவிட்டனர்.

இந்தச் செய்தி டொமினிக் ஜீவாவுக்கு மனத்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதில் நிறையவே நியாயமுண்டு.

'என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் இப்படிச் செய்து விட்டார்களே' என்ற மனக்கவலை எனக்கு.

இச்செய்திக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமில்லை என்பதை டொமினிக் ஜீவா விளங்கிக் கொண்ட அடுத்தகணமே இவ் விடயத்தை மறந்துவிட்ட பெருந்தன்மையை என்னால் மறக்கவே முடியாது.

இறுதியாக ஒரேயோரு பிரதியை எனக்கென்று வைத்துக் கொண்டு நான் படும் பாடு சொல்லுந் தரமன்று.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் மரீனா இல்யாஸ், சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழகம் பத்மலால், பேராதனைப் பல்கலைக்கழக உதவி விரிவுரையாளர் லரீனா ஏ. ஹக், சிந்தனை வட்டம் பீ.எம்.புண்யா மீன் இப்படி இவர்களெல்லாம் தங்களது ஆய்வுத் தேவைக்கு கொண்டு சென்று பின்னர் பாதுகாப்பாக மீளக் கையளித்தவர்கள். ஒளிப்படப் பிரதியாக்க வசதியிருப்பது ஒருவகையில் கை கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

மொத்தத்தில் எனது முதலாவது புத்தகத்தை வெளிவரச் செய்த ஜீவாவின் தோழமையுணர்வு இருக்கின்றதே, அதை எப்படி வார்த்தைகளில் வடிப்பதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

வெளிநாட்டுப் பயணங்கள்

அகன்ற ஒரு வெளிநாட்டுக் கடிதம் வந்திருந்தது. அப்போது எனது உறவினர்களோ நண்பர்களோ வெளிநாட்டிலிருக்கவில்லை. ஆவலோடு எடுத்து விரித்தேன்.

அது சோவியத் ரஷ்யாவிலிருந்து வந்திருந்தது. அந்நாட்டின் அழகிய இயற்கைக் காட்சியொன்றை அந்த அட்டை ஏந்தி நின்றது. 'வாழ்த்துக்கள்' என்றெழுதிக் கையொப்பமிட்டிருந்தார் டொமினிக் ஜீவா.

அவர் சோவியத் நாட்டுக்குச் சென்றதை மறக்காவிட்டாலும் அங்கிருந்து இப்படியொரு தபால் போடுவார் என்று எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அந்தத் தபாலை இன்றுவரை பாதுகாத்து வருகிறேன்.

ஆம் 1987ல் டொமினிக் ஜீவா சோவியத் யூனியனுக்குச் சென்றார் என்பது பலருக்கு ஆச்சரியமான விஷயந்தான்.

எதிர்பார்த்தோ, எதிர்பாராமலோ டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கைப் பாதையில் நடைபெறும் ஒவ்வொரு திருப்பமும், அவரைக் குறைத்து மதிப்பிடும் சும்பலுக்குப் பலத்த அடிதான்.

சம்மாவல்ல ரஷ்ய எழுத்தாளர் அமைப்பின் உத்தியோகபூர்வ விருந்தினராக அவர் அங்கு விஜயம் செய்தார். அங்கு சகல கௌரவமும் வழங்கப்பட்டதாக பின்னர் அவர் தெரிவித்த தகவல்களிலிருந்து அறிய முடிந்தது.

அவரை ஒவ்வொரு இடத்துக்கும் அழைத்துச் சென்ற கலாசார அமைச்சு வாகனம் நிறுத்தப்பட்டதும் மக்கள் மிகுந்த மரியாதை யோடும் ஆவலோடும் நிறைந்து விடுவார்களாம். இது என்ன வென்று பின்னர்தான் ஜீவாவுக்குப் புரிந்திருக்கிறது.

விடயம் இதுதான். வெளிநாட்டிலிருந்து வருகை தரும் அதி உயர் பிரமுகர்களுக்கு வழங்கப்படும் வாகனமே அது. அதை நாட்டில் வேறு எவரும் பாவிப்பதில்லை. எனவே காரைக் கண்டதும் முக்கிய வெளிநாட்டுப் பிரமுகர் என்று சனங்களுக்குத் தெரியும். அவர் யாரென அறிந்துகொள்ள ஒன்று கூடிவிடுகிறார்கள்.

ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்து பல்வேறு வேதனை, சோதனைகளோடு போராடி, முன்னேறிய ஓர் எழுத்தாளனுக்கு, மாஸ்கோவில் ஒரு மாத காலம் விருந்தினர் மரியாதை கிடைப்ப தென்றால் அது எங்களுக்குப் பெருமைதான்.

விடயமறிந்த லுமும்பா பல்கலைக்கழக, இலங்கை - இந்திய மாணவர்கள் ஜீவாவை அழைத்து விழாவெடுத்துப் பாராட்டினார்கள் ளென்றால் பாருங்களேன்.

சோவியத் யூனியனுக்கு டொமினிக் ஜீவா புதியவரல்ல. ஏற்கனவே அவரது சிறுகதைப் படைப்புக்கள் அங்கே அறிமுகமாகி யுள்ளன.

பேராசிரியர் லிதாலி ஃபூர்னிகோ என்ற தமிழ் ஆர்வலர் ரஷ்ய மொழியில் இவரது கதைகளை மொழிபெயர்த்துள்ளார். இந்த விஜயத்தின்போது அவரே உடனிருந்து பல ஏற்பாடுகளைச் செய்துள்ளார்.

ரஷ்ய வானொலியின் தமிழ் ஒலிபரப்புச் சேவையிலும் ஜீவாவின் பேட்டி, பேச்சுக்கள் ஒலிபரப்பாகியுள்ளன. இந்தப் பயணம் அவரது 'இமேஜை' இன்னும் ஒருபடி உயர்த்தியதென்றே சொல்லவேண்டும்.

ஜீவாவின் வெளிநாட்டு அனுபவங்களென்று வரும்போது இந்தியப் பயணங்களே முதன்மை பெறுகின்றன.

பெரியார் ஜீவானந்தம், கல்யாணசுந்தரம், வல்லிக்கண்ணன், விஜயபாஸ்கரன், ஜெயகாந்தன் என்று பலபேருடனான தொடர்பு

தமிழ்நாட்டில் இடதுசாரி வட்டாரத்தில் முக்கிய இலங்கை நண்பனாக ஜீவாவை மாற்றியது.

இத்தொடர்புகள் காரணமாகப் பல மாநாடுகள், விழாக்களென்று வரும்போது ஜீவா அழைக்கப்பட்டார். அவருடைய தொடர்புகள் மொத்தத்தில் ஆரோக்கியமான இலக்கியத் தொடர்புக்கும், வளர்ச்சிக்கும் வித்திட்டன.

அண்மையில் இலக்கிய அன்பர்களின் அழைப்பின் பேரில் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு அவர் விஜயம் செய்தார்.

'முப்பெரும் தலைநகரங்களில் முப்பது நாட்கள்' என்று ஒரு பயண நூலையே எழுதி வெளியிட்டார்.

இலங்கை இனப்பிரச்சினையும் அதன் விளைவான புலப்பெயர்வும் ஏற்படுத்திய தாக்கம் மேற்கத்தேய நாடுகளிலும் தமிழ் இலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்கு வழிவகுத்துள்ளது. இலங்கைத் தமிழர்கள் இதன் மூலம் புதிய தடப்பதிவு செய்து வருகின்றனர். இதன் ஓர் அங்கமாகவே ஜீவாவும் அங்கு அழைக்கப்பட்டார்.

இந்தியப் பயணங்கள், சோவியத் யூனியன், ஐரோப்பிய நாடுகள் என்று விஜயம் செய்ததனால் ஏற்பட்ட அனுபவங்களையும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் உள்ளடக்கிய நூலொன்றை ஜீவா எழுத வேண்டுமென நான் எதிர்பார்த்திருந்த வேளையில் தான் முந்திக்கொண்டு மேற்குறித்த நூல் வெளி வந்துவிட்டது.

அவர் அவ்வப்போது எழுதிய கட்டுரைகளில் இதர பயண அனுபவங்களைப் பதிவு செய்துள்ளார் என்பது உண்மையே. ஆனால் ஒட்டுமொத்தமான ஆய்வுக்கு அப்படியொரு நூல் அவசியமென்று எனக்குப்படுகிறது.

ஜீவா எங்கிருந்தாலும் சகோதர எழுத்தாளர்களை அங்கிருந்து நினைத்துக்கொண்டிருப்பார் என்பதற்கு மாஸ்கோவிலிருந்து அவரனுப்பிய வாழ்த்து அட்டையே சாட்சியாக இருக்கிறது.

மணிவிழா நாயகன்

“எவர் ஒருவருடைய அறுபதாவது ஆண்டு நிறைவு அவரது குடும்ப வட்டத்துக்கு மேலே, சமூக வாழ்க்கையின் யாதேனும் ஒன்றின் மட்டத்திலே நினைக்கப்படுகின்ற தேவை ஏற்பட்டு விட்ட தென்றால், அவரது வாழ்க்கை ஏதோ ஒருவகையில் சமூகப் பிரயோசனமாக அமைந்திருந்தது என்பதே உண்மை” என்று பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகின்றார்.

டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்வோடு இதனை ஒப்பு நோக்கு மிடத்து எவ்வளவு பொருத்தப்பாடுடையதென்பது தெளிவாகிறது.

வசதியான குடும்பத்திலே பிறந்தவர்கள்; நல்ல கல்வியைப் பெற்று உயர் உத்தியோகம் வகிப்பவர்கள்; அரசியல் அதிகாரம் பெற்றவர்கள்; சமூகப் பிரயோசனமான காரியங்களை ஆற்றியிருக்கிறார்கள். அதற்கான வாய்ப்பு அவர்களுக்குண்டு.

ஆனால் ஜீவாவைப் பொறுத்தமட்டில் நிலைமை வேறு. உயர் பொருளாதாரப் பின்னணி இருக்கவில்லை. படித்து உயர்நிலை அடைவதும் மறுக்கப்பட்டது. உடனடி அந்தஸ்துக்கான அரசியல் அவரது நோக்கமாக அமையவில்லை.

எழுத்தாளன் என்ற ஒரேயொரு பிடியின்றி கூடாகப் படிப்படியாக உயர்ந்து, சஞ்சிகையாளனாய், இலக்கிய இயக்கவாதியாய், தொடர்ச்சியான கும் உழைப்பால் உயர்நிலைக்கு வந்தார்.

“பாரதி, புதுமைப்பித்தன் முதலிய பல இலக்கிய கர்த்தாக்களது வாழ்க்கைப் பின்னணியை பெருமளவு ஒத்ததாகவே ஜீவாவின் வாழ்க்கைப் பின்னணியும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது” என்று கலாநிதி க.அருணாசலம் குறிப்பிடுவது சாலப் பொருத்தமானதே.

1988ல் ஜீவாவின் மணிவிழா கொண்டாடப்பட்டதாக ஞாபகம்.

ஓராண்டுக்கு முன்பேயே அதற்கான வேலைத் திட்டத்தை இலக்கிய நண்பர்கள் ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

பொன்னாடையும், பூமாலையும், பெருவிழாவும் ஜீவாவுக்குத் தேவைப்படவில்லையென்பது நண்பர்களுக்குத் தெரியும்.

இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக அப்போது மல்லிகையை நடத்தியிருந்தார். ஆனால் அச்சியந்திர வசதி இருக்கவில்லை. படிப்படியாகச் சேர்த்துக்கொண்ட அடிப்படைச் சாதனங்களை வைத்துக்கொண்டே சாதனைகள் பல புரிந்து வந்தார்.

எனவே மல்லிகையைச் சிக்கலில்லாமல் வெளிக்கொணர்வதற்கான முக்கிய ஏற்பாடுகளை, மணிவிழாவின் நிமித்தம் செய்ய வேண்டுமென்று மணிவிழாக்குழு தீர்மானித்தது. கூடவே மணிவிழா மலரொன்றை வெளிக்கொணர்வதென்றும் முடிவு செய்தனர்.

விழாக்குழுத் தலைவராக டாக்டர் எம்.கே.முருகானந்தனும், செயலாளராக என்.சோமகாந்தனும், மலர் தயாரிப்பாளர்களாக டாக்டர் நந்தியும், தெனியானும் செயற்பட்டனர். பிராந்தியப் பிரதிநிதிகளில் ஒருவனாக நானும் இயங்கினேன்.

மணிவிழா நூல் ‘மல்லிகை ஜீவா’ என்ற மகுடத்தில் 180 பக்கம் கொண்டதாக கனதியாக வெளிவந்தது. இலக்கியத்துறை சார்ந்த முப்பத்திரண்டு பேரின் ஆக்கங்கள் இடம்பெற்றிருந்தன. சமகாலத்தில் மேமன்கவி தொகுத்த ‘டொமினிக் ஜீவா கருத்துக் கோவை’ என்ற நூலும் வெளிவந்தது. இவ்விரு நூல்களும் இரண்டாவது பதிப்பையும் கண்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மணிவிழாக் குழுவின் தீர்மானங்கள் சகலரதும் ஒத்துழைப்போடு நிறைவேறின. விழாவும் யாழ்ப்பாணத்தில் சிறப்பாக நடந்தேறியது.

ஜீவா எப்போது கொழும்புக்கு வருவாரெனக் கொழும்பு நண்பர்கள் எதிர்பார்த்திருந்தனர். கொழும்பில் ஒரு விருந்துபசாரத் தோடு வரவேற்பு நிகழ்த்துவதாகத் தீர்மானித்திருந்தனர்.

அந்நாளும் வந்தது.

வெள்ளவத்தை கிறீன்லேன்ட் ஹோட்டலில் இரவு விருந்துடன் வரவேற்பு வைபவம் ஆரம்பமாகியது.

ஆர்.சிவகுருநாதன் கூட்டத்துக்கு தலைமை வகித்தார். பலரும் வாழ்த்திப் பேசினார். அந்த இடத்திலேயே அவருக்கொரு பட்டம் வழங்க வேண்டுமென்று தலைவர் பிரஸ்தாபித்தார். ஏகோபித்த ஆதரவோடு 'மானுடச் சுடர்' என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

பொதுவாக மணிவிழாக்களென்று வரும்போது சம்பந்தப் பட்டவர்கள் அதுவரை ஆற்றிய சேவைகளை வரிசைப்படுத்தி பாராட்டுவார்கள். 'செய்தது போதும் இனி ஓய்வாக இருந்து விடுங்கள்' என்று மறைமுகமாகச் சொல்வதுபோலவுமிருக்கும்!

ஆனால் ஜீவாவுக்கான மணிவிழாவின் சகல காரியங்களும் இதுவரை சாதித்ததற்காக அல்ல, இனிமேலும் சாதிக்க வேண்டுமென்பதற்காக நடைபெற்ற தன்மையே மேலோங்கி நின்றுது.

அந்த எதிர்பார்ப்பு எப்படி வீண்போகும்?

அறுபது... எழுபது... எழுபத்தைந்தென்று பவள விழவையும் கண்டுவிட்டார். பவள விழாக்கொண்டாட்டத்தின்போது வெறும் மல்லிகை ஆசிரியராக அவர் இருக்கவில்லை. 'மல்லிகைப் பந்தல்' என்ற வெற்றிகரமான வெளியீட்டு நிறுவனத்தையே எங்கள் முன் சாதித்துக் காட்டிவிட்டார்.

சாதனையாளனுக்கு வயது ஒரு தடையல்ல என்பதை "நல்லன நினைக்கின்ற மனமும், நல்லன செய்கின்ற உடலும் அமைந்துவிட்ட மனிதனுக்கு வயது ஒரு சவாலாக அமைவதில்லை" என்று மருதூர்க் கொத்தன் அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஜீவாவின் சாதனைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளியே கிடையாது.

தமிழ்ச் சிங்கள இலக்கிய பரிவர்த்தனை

சமாதானம், தேசிய ஒற்றுமை என்றெல்லாம் பேசாத வாய்கள், வாய்களே அல்ல என்றநிலை இன்று ஏற்பட்டு விட்டது. செயற்கையான நடவடிக்கைகளும் பொய்முகங்களும் எங்கும் மலிந்து விட்டன.

பக்கக் கணக்குக்கு விலைபேசிக் காரியம் பார்த்து, மொழி பெயர்ப்பு மூலம் தேசிய ஐக்கியத்துக்கு உழைத்தமைக்காய் விருது பெற்ற பெருமக்களும் நம்மத்தியிலே இருக்கிறார்கள்.

1966ல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மல்லிகை தனது ஆரம்ப இதழ்களிலேயே தேசிய ஐக்கியத்துக்காகக் கைநீட்டியிருக்கிறது.

இந்தத் தேசத்தின் விடிவு இன, மத, மொழி பேதங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஐக்கியத்திலேயே தங்கியுள்ளதென்பதை மனப் பூர்வமாக நம்பிச் செயலாற்றியவர்களில் டொமினிக் ஜீவாவும் ஒருவர்.

இலக்கியங்களைப் பரஸ்பரம் மொழிபெயர்த்து, அவற்றைப் படிப்பதன் மூலம் அடுத்த இன மக்களின் வாழ்நிலையை... உணர்வுகளை புரிந்துகொள்ளலாம். அதற்கு ஆவன செய்வது அவசியமென்று தன் சக்திக்குட்பட்ட வகையில் மல்லிகை செயலாற்றி வருவதை நாடறியும்.

இன்றுவரை சிங்களச் சிறுகதை, கவிதை, கலை இலக்கியக் கட்டுரை, குறிப்புக்களை அவ்வப்போது மல்லிகை தாங்கி வந்து கொண்டிருக்கிறது.

மல்லிகையில் இடம்பெற்ற விடயதானங்களின் பல தொகுப்புக்கள் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. மல்லிகைச் சிறுகதைகளே இரு தொகுப்புக்களாக வந்துள்ளன. சிங்களச் சிறுகதைகள் இதிலிருந்து ஓரம்போய்விடவில்லை.

இருபத்தைந்து சிறுகதைகளைக் கொண்ட 'சிங்களச் சிறுகதைகள்' என்று தொகுப்பு அண்மையில் வெளியாகியுள்ளது. இத்தொகுப்பிலே மாார்டின் விக்ரமசிங்ஹ, ஜீ.பி.சேனாநாயக, குணசேன விதான, கே.ஜயதிலக, குணதாஸ அமரசேகர, ரத்ன பீ ஏகநாயக, நிஹால் ரஞ்சித் ஜயதிலக, எட்வின் ஆரியதாஸ, நிமல் சரத் சந்திர, குணதாஸ வியனகே, ரி.பி.சுபசிங்ஹ, வி.எம்.ஜயவர்த்தன, பொபி ஜே பொதேஜ, ஆர்.ஜி.விஜய வர்த்தன, ஜோர்ஜ் ஸ்டீபன் பெரேரா, எதிரிவீர சரத்சந்திர, திலக் சந்திர சேகர, ஆரியவன்ஸ சந்திரஸிரி, வி.பியசோம பெரேரா, ஹேமா வியனகே, சோமசிறி பல்லேவல, விமல் எஸ் சமரசுந்தர, புத்ததாஸ கலபதிகே, விமல தாஸ ஸூரசிங்ஹ, பி.எஸ்.அத்தநாயக இப்படி பல்வேறு காலப் பகுதியை சேர்ந்த எழுத்தாளர்களின் கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இதுமாத்திரமல்ல குணதாஸ அமரசேகர, கே.ஜி.அமரதாஸ, லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரிஸ், ரத்னவன்ஸ தேரோ, குணசேன விதான, மாார்டின் விக்ரமசிங்ஹ இப்படிப் பலரை அட்டையில் பதித்துக் கௌரவித்துள்ளது மல்லிகை.

மாார்டின் விக்ரமசிங்ஹவை அட்டையில் பார்த்த அவரது மகள் மெய்மறந்து மகிழ்ச்சி தெரிவித்ததை மறந்து விடமுடியாது.

இன்னொரு குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளரான கே.ஜயதிலக வின் 'மூன்று பாத்திரங்கள்' என்ற ஆக்க இலக்கியத்தைத் தமிழ்நாடு என்.ஏ.பி.எச். மூலமாக வெளியிட்டு வைத்தார். இந்நூலை தமிழ் ஐயா தேவதாஸ் தமிழ்ப்படுத்தியிருந்தார்.

எழுபதுகளில் கலாசார அமைச்சில் கே.ஜி. அமரதாஸ என்ற அருமையான மனிதன் இயங்கினார். இவருக்குத் தமிழ்த் தெரியும்.

ஜீவாவின் நண்பன். மல்லிகை அபிமானி. மல்லிகை பற்றிப் பல சந்தர்ப்பங்களில் எழுதியும் பேசியும் தன் பங்களிப்பைச் செய்து வந்தார்.

இவரைப் போலவே தமிழ் - மல்லிகை - ஜீவா மீது அபரிமிதமான பற்றுக்கொண்டவர் ரத்னவன்ஸு தேரர்.

மினுவாங்கொடை, கொரஸ்ஸ விகாரையிலே கடமையாற்றி அந்நாட்களில் எம்.ஏ.எம்.நிலாம், முருகபூபதி, மு.பஷீர் போன்றோரின் தொடர்பினால், முற்போக்கு வட்டத்தினர் அங்கு சென்று சந்திப்புக்களை நடாத்தியது தெரிந்ததே. இந்த உந்துதலால் எனது 'எலிக்கூடு' புதுக்கவிதைகள், செங்கை ஆழியானின் 'வாடைக் காற்று' நாவல் என்பவற்றை மொழிபெயர்த்தார்.

இவற்றைத்தானே வெளியிடப்போவதாக அறிவித்திருந்த போதிலும், தேரர் நோய்வாய்ப்பட்டதால் சிலகாலம் தொடர்பற்றுப் போயிருந்தது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து முருகபூபதி வந்த சமயம் நாமிருவரும் சென்று தேரரைச் சந்தித்தோம். அவரது பழைய அலுமாரிகளையெல்லாம் தேடி அவர் கைப்பட மொழிபெயர்த்த வாடைக்காற்று நாவல் பிரதியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டோம். பின்னர் அதனை ஒழுங்குபடுத்தி மல்லிகைக் காரியாலயத்தில் வைத்து செங்கை ஆழியானிடம் கையளித்தேன்.

உண்மையைச் சொல்லப்போனால் சிங்கள இலக்கிய வட்டாரத்தில் அதிகம் அறியப்பட்ட தமிழ் எழுத்தாளர் டொமினிக் ஜீவாதான். அவருடைய ஆக்கங்களைப் படித்திராவிட்டாலும் அவரையும் மல்லிகையையும் அறிந்து வைத்துள்ளனர், பலர்.

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக இப்னு அஸூமத், அழகியவடு ஆகியோரின் மொழிபெயர்ப்பில் டொமினிக் ஜீவாவின் 'பத்தர பிரஸூதிய' என்ற சிங்களச் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்தது.

குணசேன விதானவின் ஏற்பாட்டில் கொழும்பு பொதுவாசிக சாலை மண்டபத்தில் அறிமுக விழா நடைபெற்றது. குறிப்பிடத்தக்க சிங்கள எழுத்தாளர்கள் இதிலே கலந்துகொண்டார்கள்.

ஜீவா சிங்கள இலக்கியத்துக்குச் செய்துள்ள பங்களிப்புக்கு நன்றி செலுத்தும் நோக்கோடு இந்த நிகழ்வு ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட போதும், அவரது பங்களிப்புக்கு இது எந்தவகையிலும் ஈடாகா தென்பதே எனது அபிப்பிராயமாகும்.

தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பாக சிங்கள எழுத்தாளர்களின் நிலைப்பாட்டையிட்டு டொமினிக் ஜீவா என்றுமே திருப்திப் பட்டது கிடையாது.

“அவர்களது ஆக்கங்களை நாங்கள் தமிழுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்பதுதான் அவர்களைப் பொறுத்த மட்டில் தேசிய ஐக்கியம்” என்று ஜீவா சொல்வதை மறுப்பதற்கில்லை.

இது மல்லிகையை மாத்திரம் மையமாகக் கொண்ட அபிப் பிராயமல்ல; ஒட்டுமொத்தமான தமிழ்த்தரப்புசார் செயற்பாடு களை உள்வாங்கிய கருத்து வெளிப்பாடாகும்.

வெள்ளி விழா

மல்லிகையின் ஒவ்வொரு ஆண்டு மலரும் வெளிவரும்போது ஒரு வெற்றிக் கம்பத்தை எட்டிவிட்ட பூரிப்பு எங்களுக்கு ஏற்படுகிறது.

மலரினூடாக ஆசிரியர் மனந்திறந்து கதைப்பதே ஒரு தனி அழகு.

எப்படி மல்லிகை வெள்ளிவிழாக் கிரீடத்தை சூடியது. நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை. இன்றோ நாளையோ கருகிப் போய்விடுமென்று சொன்னவர்கள்... எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பவர்கள்... கடதாசி மல்லிகையென்று எழுதியவர்கள்... ஆம் இவர்களெல்லாம் மூக்கின்மேல் விரல் வைத்தனர்.

ஒருநாள் ஒரு நண்பர் என்னிடம் இப்படிச் சொன்னார்.

“இலங்கையில் சஞ்சிகை நடத்திறதொன்றும் கஷ்டமில்லை. மூன்று நான்கு இரு வரயிலதான் கொஞ்சம் கஷ்டப்படணும். அதுக்குமேல ஒரு பிரச்சினையில்ல” என்றார்.

நான் வியப்போடு அவரைப் பார்த்தேன்.

அவர் சொன்னார்.

“மூன்று நான்கு இரு வந்திட்டா அப்புறம் சஞ்சிகை நின்று விடும். அதுக்கு மேல என்ன கஷ்டம்?” என்று சொல்லிச் சிரித்தார்.

அப்படியிருக்க இருபத்தைந்தாண்டுகள் மல்லிகை நடாத்திய தென்றால் அது ஒரு அசுர சாதனைதான். வருமானம் தரும் ஒரு துறையில் கூட, இவ்வளவு காலம் நின்றுபிடிப்பது சிரமமான காரியமே! அதுவும் நாற்பது ஆண்டுகளாகி விட்டதே இன்று. இரண்டாம் பட்சமான விடயங்களில் கூட சலித்துப் போய்விடுவார்கள்.

ஜீவாவால் எப்படி இதனை நிலைநாட்ட முடிந்தது? அவரே சொல்கிறார். “மல்லிகை என்ற நான்கு எழுத்துக்களின் அர்த்தம் அதே நான்கு எழுத்துக்கள்தான். அதாவது உ... ஹை... ப்... பு...!”

வெள்ளி விழாவை யாழ்ப்பாணத்தில் சிறப்பாகக் கொண்டாட விருப்பதாகவும் எங்களையெல்லாம் கலந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் முன்கூட்டியே வேண்டியிருந்தார்.

1990ல் பிரேமதாஸ அரசுக்கும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கு மிடையே நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தையை முன்னிட்டு யுத்த நிறுத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. அது நல்ல வாய்ப்பாக அமைந்தது.

தெளிவத்தை ஜோசப், அல் அஸுமத், அந்தனி ஜீவா, ப.ஆப்டின், தர்மசீலன் இப்படி யாழ்தேவி புகையிரதத்தில் புறப்பட்டுச் சென்றோம். இலக்கிய சர்ச்சைகளோடு எமது பயணம் தொடர்ந்தது.

காலையில் யாழ்ப்பாணம் புகையிரத நிலையத்தை அடைந்த போது, எங்களை அங்கு செங்கை ஆழியான் வரவேற்றார். அவருடைய வாகனம் எங்களைச் சுமந்துசென்றது.

நல்லூர் கம்பன் கோட்டத்தில் எங்களுக்குத் தங்க வசதி செய்யப் பட்டிருந்தது. ஒரு கட்ட யுத்தத்திற்குப் பின்பு சென்றுள்ள எங்களுக்கு அங்குள்ள நிலைமைகளை அவதானிப்பதில் கூடிய அக்கறை இருந்தது.

சிரம பரிகாரங்களை மேற்கொண்டபின் மல்லிகை காரி

யாலயம் சென்றோம். மலர் இறுதிக்கட்ட வேலைகள் மும்முரமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. சிறிது நேரத்தில் ஜீவா வந்து எங்களை வரவேற்று மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார்.

அடுத்த நாள் நாவலர் மண்டபம் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. நிகழ்ச்சியை அவதானிக்கச் சீருடையில் பெண் புலிகளும் வந்திருந்தனர்.

மலையக எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப் தலைமை வகித்தார். நானும் ஒரு பேச்சாளன். இதெல்லாம் ஜீவாவின் முன் திட்ட ஏற்பாடுகளே. வெள்ளிவிழா மலரில் எழுதியது மாத்திர மன்றி, வெளியீட்டு விழாவிலும் கலந்து கொண்டமை எனது இலக்கியப் பதிவேட்டில் பெறுமதியானதொரு பக்கம்.

இந்த வருகையோடு தொடர்பு பட்ட பல நிகழ்வுகள் மிக முக்கியமானவை.

யாழ் மாநகரசபை ஆணையாளர் எங்களுக்குத் தேநீர் விருந்தளித்துக் கௌரவித்தார். உள்ளூராட்சி ஆணையாளர் சுந்தரம் டிவகலாலா இரவு விருந்தளித்தார். இன்னொரு இரவில் இக் கட்டான கட்டத்திலும் கூட பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதரசிங் உணவக மொன்றில் விருந்தளித்தார்.

அடுத்தநாள் டாக்டர் எம்.கே.முருகானந்தம் அவரது இலக்கிய வண்டியிலே எங்களைப் பருத்தித்துறைக்கு அழைத்துக் சென்றார். போகும் வழியில் யுத்த வடுக்களை அவதானித்துச் செல்ல முடிந்தது.

இடையில் நெல்லை க.பேரன் தனது வீட்டில் தேநீர் தந்தார். டாக்டரின் கிளினிக் சுக வீட்டில் நீண்டநேரம் இலக்கியம் பேசினோம். இர.சந்திரசேகரன் ஆசிரியர் வீட்டில் நெல்லி ரசம் பருகினோம்.

இன்னொரு பொழுதில் செங்கை ஆழியான் வீட்டுக்குச் சென்று விடைபெறும்போது கைநிறையப் புத்தகங்களோடு வெளியே வந்தோம். நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த சிரித்திரன் சுந்தரைப் பார்த்து ஆறுதல் சொன்னோம். மூத்த சிறுகதை எழுத்தாளர் சம்பந்தனை வீடு தேடிச் சென்று சந்தித்தோம்.

கம்பன் கோட்டத்தில் இடம்பெற்ற எழுத்தாளர் சந்திப்பு மிக உச்சமானது. நிறைய எழுத்தாளர்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு அங்கு கிட்டியது.

நான்கு நாட்கள் சகல வசதிகளோடும் கம்பன் கோட்டத்தில் தங்கியிருந்தோம்.

நாடகக் கலைஞர் ஏ.ரி.பொன்னுத்துரை அங்கு தங்கி எங்களுக்கு உதவிக்கொண்டிருந்தார். எல்லாவற்றையும் விடச் கம்பவாரிதி இ.ஜெயராஜின் அன்பையும் உபசரிப்பையும் மட்டுமல்ல, அவர் தமிழ் மீதும் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் மீதும் தனது குருமீதும் கொண்டிருந்த பக்தியையும் அங்கு கண்டு பூரித்தோம்.

அந்தச் சில நாட்களாக யாழ்ப்பாணப் பத்திரிகைகளில் மல்லிகை தொடர்பான நிகழ்வுகளே முக்கியத்துவம் பெற்றுத் திகழ்ந்தன.

கொழும்பில் இன்று மல்லிகை

எண்பதுகளிலிருந்து நிலவி வந்த யுத்தச் சூழல் ஏற்படுத்திய அனர்த்தங்கள் ஒன்றிரண்டல்ல. தாங்க முடியாத அளவுக்குத் துன்பச் செய்திகள் வடக்கு கிழக்கிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்தன.

காலம் காலமாக நாங்கள் வளர்த்து வந்த இலக்கிய உறவுகளுக்கே சவால் விடும் நிலையும் ஏற்படத்தான் செய்தது. பல தமிழன்பர்கள் தாம் தவறு செய்துவிட்டது போல் கைகளைப் பிடித்துக் கண்ணீர் சிந்திய சந்தர்ப்பங்கள் இன்றும் மறக்க முடியாதவை.

இத்தனைக்கும் மத்தியில் “நம்ம டொமினிக் ஜீவா எப்படி இருக்கிறார்?” என்று விசாரிப்போர் இன்னொரு பக்கம்.

1990ல் முஸ்லிம்கள் வடபுலத்திலிருந்து வெளியேற்றப் பட்டதைத் தொடர்ந்து “இனி மல்லிகையில் உங்களுக்கு எழுத விடுவாங்களோ?” என்று கவலையுடன் கேட்டவர்கள் நிறையப் பேர். “இனி கமால், ஆப்டன், மேமன்கவி ஆக்களினர் கதை சரி” என்று துள்ளிக் குதித்தவர்களும் இல்லாமலில்லை.

ஆனால் மல்லிகை வழமைபோல் வந்து கொண்டிருந்தது. நாங்கள் வழமைபோல் எழுதிக்கொண்டுதானிருந்தோம்.

ஏதோ பிரச்சினை என்றவுடன் தூக்கி எறிந்துவிட்டு வேறு அலுவல் பார்க்க, மல்லிகை பொழுதுபோக்குக்காகவோ, வருமானத்துக்கு வழியாகவோ வெளியிடப்பட்டுவந்த சஞ்சிகையல்ல.

நூறாவது ஆண்டு மலரும் வரும் என்ற திடநம்பிக்கையோடு நடைபோடுகின்ற சஞ்சிகை.

யுத்தச் சூழலில் அச்சத்தாளுக்குத் தட்டுப்பாடு நிலவியபோது, பாடசாலை மாணவரின் பயிற்சிக் கொப்பித்தாளில் அச்சாகி வந்த மல்லிகை எத்தனை! அவை இன்று நெருக்கடிகளுக்கு முகம் கொடுக்கும் தன்மையைப் பறைசாற்றுகிறதல்லவா?

முஸ்லிம்கள் வெளியேறிச் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு அந்த ஊடகச் செய்தி எல்லோரையும் ஒரு கலக்குக் கலக்கிவிட்டது.

யாழ்ப்பாண மக்கள் பெரும்பாலோர் வன்னிக்கும் ஏனைய பிரதேசங்களுக்கும் இடம்பெயர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற தகவல்தான்.

“ஜீவாவின் நிலை என்னவோ?” என்று நாங்கள் எங்களுக்குள் விசாரித்துக்கொண்டிருந்தோம்.

“ஜீவா கொழும்புக்கு வந்துவிட்டார்” என்ற தகவல் வந்தபோதுதான் சற்றே நிம்மதியாகவிருந்தது.

ஓடோடிச் சென்றேன்.

“மேலே இருக்கிறார் போங்க” ஒரியன்டல் சலூன் தம்பையா அண்ணன் சொன்னார்.

ஏறுபடிகளில் என் கால்கள்.

“ஆ... வாரும்... வாரும்”. கறுத்து, இளைத்துப் போனவராக ஜீவா.

நானும் பாயில் அமர்ந்து கொண்டேன். இதே இடத்தில் இப்படி அமர்ந்து எத்தனை இலக்கிய விவகாரங்கள் பற்றி அலசி இருக்கிறோம். இன்று ஓர் அகதியாக அதே இடத்தில் பார்க்கிறேனே! என்ற உணர்வு எனக்கு மேலிட்டது. சொல்லப்போனால் சில தற்காலிக இழப்புகள்கள் பின்னர் மிகப்பெரிய லாபத்தை ஈட்டித் தரும் என்பது அநுபவ உண்மை!

அதற்கிடையில் தகவலறிந்து யார் யாரெல்லாம் வந்து பார்த்தார்களென்ற விபரத்தைக் கூறிவிட்டார்.

என்னால் செய்ய முடிந்ததெல்லாம் அவ்வப்போது அவரை வந்து பார்ப்பதுதான்.

‘மல்லிகை சிலகாலம் வெளிவராமல் போகலாம்தான். உழைப்பில் அபரிமித நம்பிக்கை வைத்துள்ள ஜீவா என்னதான் நடந்தாலும் மல்லிகை வரலாற்றுக்கு இடைநடுவில் முற்றுப்புள்ளி வைக்கமாட்டார்’ என்ற திடநம்பிக்கை உள்ளார்க்குள் எனக்கிருந்தது.

முன்னூற்றி நாற்பது ரூபா பணத்தோடு கொழும்புக்கு வந்த ஜீவா படிப்படியாகத் தன்னைப் புதுப்பித்து வளர்த்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தார். அவரது முயற்சிகளுக்கு கைகொடுப்பவர்கள் எல்லாக் காலத்திலும் இருந்தே வந்துள்ளனர்.

இந்தியத் தொடர்புகளை வலுப்படுத்தி அவ்வப்போது ஒருசில புத்தகங்களை வெளியிட ஆரம்பித்தார். வெளியீட்டு விழாக்கள் செய்து எழுத்தாளர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டினார். இலக்கியச் சந்திப்புக்களை செய்தார். பல்வேறு இலக்கியக் கூட்டங்களிலும் கலந்துகொண்டார்.

சிலபேர் கிண்டலாகச் சொன்னாலும் கூட படிப்படியாகக் கொழும்பு ஜீவாவாக மாறிக்கொண்டிருந்தார்.

“புத்தகம் போடுவது முக்கியமல்ல. மல்லிகை வெளிவருவதே முக்கியம்” என்று அன்பர்கள் சொல்ல ஆரம்பித்தனர்.

“முதலில் அதற்கொரு இடம்வேண்டுமே?” ஜீவா சொல்வார்.

சில நல்ல நெஞ்சங்களில் இந்த வித்து விழுந்துவிட்டது. இனியென்ன?

ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதியில் மல்லிகை காரியாலயம் திறந்து வைக்கப் பட்டது. மீண்டும் மல்லிகை கொழும்பிலிருந்து வெளிவர ஆரம்பித்தது. கூடவே அச்சுத் தொழில் நுட்பம், கணனி வசதிகளெல்லாம் பெருக, மல்லிகையும் காலத்திற்கேற்ற புதுவடிவம் பெற்று விட்டது.

அகதியாக வந்த மனிதன், வந்த இடத்தில் காலூன்றித் தன் பணியைத் தொடரச் சக்தி பெற்றுவிட்டாரே என்று சந்தோஷப்பட வேண்டிய கட்டத்திலும்கூட, சிலதுகளால் பொறுக்க இயலவில்லை என்றால் அதற்கு என்னதான் செய்வது?

விழுந்தாலும் வீறுடன் எழும்பும் ஜீவாவிடமிருந்து நாங்கள் படிக்கவேண்டிய பாடங்கள் ஏராளம்!

உடையும் உணவுப் பழக்கமும்

இந்தியாவிலிருந்து வந்திருந்த ஒரு பெரியார் விருந்துபசார மொன்றின்போது, கருவேப்பிலையைச் சுவைத்து ரசித்துச் சாப்பிட்ட காட்சியை ஜீவா எழுதியிருந்ததாக ஞாபகம்.

உண்மையில் உணவை சுவைத்து ரசித்துச் சாப்பிடுவதென்பது இனிமையானதொரு அனுபவம் தான்.

ஆனால் பரபரப்பான யுகத்திலே ஏதோ 'வாயில் போடிள் வயிற்றுப்பசி தீர்ந்தது' என்று திருப்தியடைந்துவிடும் ஒருநிலை காணப்படுகிறது.

ரசனை கெட்டுவிட்டால் வாழ்வே கெட்டுப்போய்விடும் என்று சொல்வார்கள். மட்டரகமான ரசனைகள் இன்று சமையல் கலையிலும்கூட தலைகாட்டியே நிற்கிறது.

உணவு என்பது சகல மனிதர்களுக்கும் இன்றியமையாததே. உணவின்றி எவரும் உயிர்வாழ்ந்துவிட முடியாது. கட்டுப்பாடற்ற வகையில் உணவை உட்கொள்வதாலும் அதிகநாள் உயிர்வாழ்ந்து விட முடியாது.

டொமினிக் ஜீவாவோடு உணவு, தேநீர் பருகக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் நிறையவே கிடைத்திருக்கின்றன. பெரும்பாலும் கொழும்பில்தான்.

இவர் ஓர் உணவுப் பிரியன் அல்ல. அதிகமாகச் சாப்பிடுவது கூடக் கிடையாது. ஆனால் சுவையான தரமான தயாரிப்புக்களை தேடிச்சென்று சாப்பிடும் பழக்கம் கொண்டவர்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் வெளியில் செல்லும் சந்தர்ப்பங்களில் பசி வந்தால் எதிர்ப்படும் கடையில் சாப்பிட்டுக் காரியத்தை முடிக்கும் நிலைப்பாடுதான்.

கொழும்பில் தரமான சாப்பாட்டுக் கடைகள் வெளிப் பார்வைக்குத் தெரிவதே இல்லை. எங்காவது இடுக்கு, முடுக்கில்... சட்டென்று புலப்படாத இடங்களில்தான் அமைந்திருக்கின்றன.

இப்படிப்பட்ட கடைகளையெல்லாம் ஜீவா அறிந்து வைத்திருக்கிறார். பல கடைகளை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியதே இவர்தான்.

மத்தியானச் சாப்பாட்டை மச்சத்தோடு சாப்பிடத் தவற மாட்டார். மாட்டிறைச்சி சாப்பிடுவதில்லை. கோழி இறைச்சி என்றால் விருப்பம் அதிகம். வட்டிலப்பமென்றால் தனிப்பிரியம். தவறாமல் பழம் சாப்பிடுவார்.

இரவுச் சாப்பாட்டை நாலைந்து இடியப்பங்களோடு லைட்டாக முடித்துக் கொள்வதாகச் சொல்வார். தேநீர் கூட அடிக்கடி குடிக்கின்ற பழக்கம் கிடையாது.

சுகாதாரப்படி நிறையுணவு என்று சொல்வார்கள். மனிதனின் வயது, பால், நிறை, சுவாத்தியம் இவற்றையெல்லாம் மையமாகக் கொண்டு காபோகைதரேற்று, புரதம், கனியுப்பு, உயிர்ச்சத்து எல்லாம் எவ்வளவு அடங்க வேண்டுமென்று கணித்து அட்டவணைப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

இதுபற்றி அவர் அறிந்து வைத்திருக்கிறாரோ இல்லையோ அவரது உணவுப் பழக்கம் அதையொட்டியதாக அமைந்துள்ள தென்றே கருதத் தோன்றுகிறது.

எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் படைப்பாற்றல் செய்வதற்கான 'மூட்' எப்படி வருமென்று கேட்டால், 'ட்றிங்ஸ் எடுத்தால்தான் என்னால் எழுதமுடியும். இல்லாவிட்டால் கைநடுங்கத் தொடங்கி விடும்' என்பார்கள்.

இன்னும் சிலர் அடிக்கடி தேநீர் குடித்துக் குடித்து எழுதுவார் கள். சிலபேர் மூக்குத்தூள் உறிஞ்சுவார்கள். வெற்றிலை போடு வார்கள். சிகரட் பிடிப்பார்கள். இப்படி ஏதாவது செய்வது தான் புலமைத்துவத்துக்கு அழகென்று நினைக்கிறார்களோ! தெரிய வில்லை.

ஜீவாவைப் பொறுத்தமட்டில் எழுதுவதற்காக 'மூட்' எப்படி வருகிறதோ எனக்குத் தெரியவில்லை. பச்சைத் தண்ணீர் கூடப் பருகாமல் அந்த வித்தை அவருக்குக் கைவருகிறதுபோல் தெரிகிறது.

உடல் ஆரோக்கியத்திற்கு வெறும் உணவு மட்டுமல்ல தூக்கம், ஓய்வு, உடற்பயிற்சி இப்படி எல்லாம் தேவையென்று சொல்வ துண்டு. இதிலும் ஜீவா ஒழுங்குத் திட்டப்படி செயற்பட்டு வருகிறார் போலும்! உடை மிக எளிமையானது. கரையில்லாத ஒரு வெள்ளை வேட்டி. அதே வெள்ளை நிறத்தில் ஒரு நஷனல். இதே உடையுடன்தான் ரஷ்யா, பாரிஸ், லண்டன், போர்லின் போய் வந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சைக்கிள் வைத்திருந்தார். அதில் ஓடித் திரிவதே நல்ல பயிற்சிதான். கொழும்புக்கு வந்த பின்பு அந்த வாய்ப்பு இல்லாமல் போயிற்று. ஆனால் அவரது சுற்று வட்டாரத் திற்குள் நாளாந்தம் நடந்து திரிய அவர் தவறுவதில்லை.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக உடலாரோக்கியத்தைப் பேண மனிதனுக்கு மன ஆரோக்கியம் தேவை. அது ஜீவாவிடம் நிறையவே இருக்கின்றது.

ஜீவாவின் மணிவிழாவையொட்டி கவிஞர் இ.முருகையன் பாடிய கவிதையொன்றில்...

அறுபது வயதா இல்லை
அப்படித் தெரியவில்லை
இருபது வயதின் ஊக்கம்
இன்னமும் உள்ளதன்றோ...! என்று பொருத்தமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நல்லது செய்யும் உடலோடு, ஆரோக்கியமும் ஒப்பந்தம் செய்துகொள்கிறது போலும்.

கலாபிரசாதனி

கலாசாரத் திணைக்களம் ஆண்டுதோறும் சாகித்திய விழாவைக் கொண்டாடி வருகின்றது. இவ்விழாவின்போது சிறந்த நூல்களுக்குச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு வழங்கி எழுத்தாளர்கள் கௌரவிக்கப் படுகின்றனர்.

நீண்ட காலமாகத் தமிழ், சிங்கள நூல்களுக்கான பரிசளிப்பு வெவ்வேறாகவே நடைபெற்று வந்தது. பரிசுத் தொகையிலும் கணிசமான வித்தியாசம் காணப்பட்டது.

1994ல் பொதுசன ஐக்கிய முன்னணி ஆட்சிக்கு வந்த பின்னர்தான் மொழி வேறுபாடோ பரிசுத் தொகை மாறுபாடோ இன்றி, ஒரே மேடையில் பரிசளிப்பு விழா நடைபெற ஆரம்பித்தது.

இது மாத்திரமன்றி இன்னொரு முக்கியமான விடயத்தையும் அவர்கள் தமது கவனத்தில் கொண்டிருந்தனர். ஆண்டு தோறும் விழா கொழும்பிலேயே நடைபெற்று வருவது மரபு. இந்நடை முறைக்கு மேலதிகமாகக் கிராமப் புறங்களில் கலாபிரசாதனி என்ற கலாசார விழாவை மூன்று நாட்களுக்கு நடாத்தத் திட்டமிட்டனர்.

இங்கு குறிப்பிட்ட பிரதேச கலை, கலாசாரத்திற்கு முக்கிய மளிப்பதோடு, மாவட்ட ரீதியான போட்டி நிகழ்ச்சிகளும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன. நூல் கண்காட்சி, கருத்தரங்குகளும் இடம் பெற்றன. கலை இலக்கியத்தோடு தொடர்புபட்ட அரசு, அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களும் பங்களிப்புச் செய்தன.

இந்த மாற்றங்களுக்குப் பின்னணியாக எழுத்தாளரும் பிரதி அமைச்சருமான ஏ.ஈ.சுரவீர இருந்தார். அவரது செயலாளராக எழுத்தாளர் பொபி.ஜே.பொதேஜூ செயற்பட்டார்.

இரண்டாவது கலாசார விழா மாத்தளையில் கொண்டாட ஏற்பாடாகியிருந்தது.

அப்போதைய சாகித்திய மண்டல தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைக் குழுவில் நானும் டொமினிக் ஜீவாவும் அங்கம் வகித்தோம். மாத்தளையிலே விழாவில் கலந்துகொள்ளுமாறு பிரதி அமைச்சர் தனிப்பட்ட முறையில் கடிதமெழுதியிருந்தார்.

இவ்விழாவில் கலந்துகொள்வதென நாங்கள் இருவரும் முடிவு செய்தோம். ஏனைய உறுப்பினர்கள் கலந்து கொள்ள முயல்வதாகத் தெரிவித்திருந்தனர்.

கொழும்பு கலாபவனத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் செல்ல ஆயத்தமாக வருமாறு கேட்கப்பட்டிருந்தோம்.

அங்கு நிறைய வாகனங்கள் தயாராக இருந்தன. ஒரு வாகன ஊர்வலம்தான். எழுத்தாளர்களுக்கென்று பிரத்தியோகமான ஒரு வாகனம். வசதியாக நாம் அதிலே பயணிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

தமிழ் எழுத்தாளர்கள் என்றவகையில் நாம் இருவரும் அதில் சென்றோம். ஊர்வலத்தில் வள்ளுவரும், உமறுப் புலவரும் விபுலானந்தரும் கூட, அலங்கரிக்கப்பட்ட ஊர்திகளிலே 'கடஅவுட்' பாணியில் பயணித்தனர்.

தேநீர், பகலுணவு என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட இடங்களிலே அருந்திச் சென்றோம். ஐந்து மணிக்கு மேல்தான் குறித்த மைதானத்தைச் சென்றடைந்தோம்.

தமிழ், சிங்கள இலக்கியக் குழு உறுப்பினர்கள், விசேட அழைப்பாளர்கள் தங்குவதற்காக வாடி வீட்டில் வசதி செய்யப்பட்டிருந்தது.

பகலில் கருத்தரங்கு, கண்காட்சி என்றும் இரவில் கலை நிகழ்ச்சிகளென்றும் ஓரளவுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த போதிலும், பூரணத்துவமானதாகத் தெரியவில்லை.

இதற்கிடையில் முதல்நாள் இரவு மாத்தளை இலக்கிய நண்பர் பீர்முகம்மது ஜீவாவைத் தேடிக்கொண்டு வந்துவிட்டார். ஒரே பிடியாய் அடுத்தநாள் இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு வருமாறு கேட்டு அடம்பிடித்தார். சகல ஏற்பாடும் இங்கே செய்து தந்துள்ளார்களென்று சொல்லித் தப்ப முடியுமா? “சரி” என்று சொல்லிவிட்டார் ஜீவா.

விட்டார்களா மரிக்கார் ஹாஜி, ஹமீட் ஹாஜி என்று விருந்தோம்பல் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. புவாஜி, பண்ணாமத்துக் கவிராயர் போன்றவர்களும் உடனிருந்தனர். க.நாகேஸ்வரன், தெளிவத்தை ஜோசப் போன்றவர்களும் வந்து சேர்ந்தனர்.

‘ஜீவா மீது தனிஅபிமானம் கொண்ட இத்தனைபேர் மாத்தளையில் இருக்கின்றார்களே’ என்பது எனக்கு வியப்பாகவே இருந்தது.

கலைவிழாத் தொடக்க நிகழ்வு மந்திரி, பிரதானிகள் மற்றும் பொதுமக்கள் நிரம்பிய நிலையில் நடைபெற்றது. இவ்விழாவில் டொமினிக் ஜீவாவின் பேச்சு விழாவுக்கே பெறுமதி சேர்த்தது.

யுத்தக் கெடுபிடியால் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பெருந்தொகையான மக்கள் இடம்பெயர்ந்து அங்கும் இங்குமாய் அகதிகளாய் அவலப்பட்ட காலம். ஜீவாவும் அப்படி வந்து சேர்ந்தவர்தான். இந்தப் பின்னணியிலே ஜீவாவின் பேச்சு அமைந்தது. இத்தனைக்கும் மத்தியில் இலக்கியத்தின் மூலமாக எமக்கிடையிலே நல்லுறவு வளர்க்கப்பட வேண்டுமென்பதற்காகவே இங்கு வந்திருக்கிறேன் என்று உணர்ச்சிபூர்வமாகப் பேச்சை முடித்தார்.

இங்கு மாட்டிக் கொண்டது நான்தான். ஜீவாவின் பேச்சை உரைபெயர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு எனக்கே தரப்பட்டது. சமகால உரைபெயர்ப்புப் பயிற்சியோ அனுபவமோ இல்லா விட்டாலும் கூட திருப்திப்படக்கூடியதாகச் செய்ய முடிந்தது.

இதேபோன்று எஃப்.எம்.வானொலி சேவையொன்றும் அந்தப் பிராந்தியத்திற்காகச் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதில் ஜீவாவைப் பேட்டி கண்டபோது இருபக்க உரைபெயர்ப்பை நானே செய்ய நேர்ந்தது.

சிங்களக் கலைஞர்கள், பொதுமக்கள் மத்தியில் அவர்களது கலாசார நிகழ்ச்சிகளை நுகர்ந்தபடி கழிந்த அந்த மூன்று நாட்களும் எமக்கு வித்தியாசமான அனுபவம்தான்.

'துரைவி' என்றொரு மனிதன்

புறக்கோட்டை முஸ்லிம் லீக் வாலிப முன்னணி மண்டபத்தில் அடிக்கடி இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடைபெறும் காலம்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், மல்லிகைப் பந்தல் கூட்டங்களும் அங்கேயே நடக்கும். இக்கூட்டங்களில் பெரும்பாலும் நான் கலந்துகொள்வேன்.

அமைதியான ஒரு மனிதர் அக்கூட்டங்களுக்கெல்லாம் தவறாமல் வருவார். கடைசிவரை அமர்ந்திருப்பார். எவ்வித கருத்துக்களும் சொல்ல மாட்டார். இவர் யாரென்று அறிந்துகொள்வதில் எனக்கு ஆர்வம் மேலிட்டது.

அவர் பெயர் துரை விஸ்வநாதன். இந்தியத் தொடர் புடையவர். நல்ல இலக்கிய அபிமானி. நிறையப் புத்தகங்கள் வாசித்துச் சேகரிப்பவர். இப்படியெல்லாம் சொன்னார்கள்.

மனசளவில் அவருக்கு மதிப்பளித்து வந்தேனே தவிர, ஒருநாளும் கதைத்தது கிடையாது.

ஒருநாள் டொமினிக் ஜீவாவைச் சந்தித்தபோது "வாரும் இப்படியே போய் துரைவியை ஒருக்காப் பார்த்திட்டுப் போவம்" என்றார்.

அவரோடு நான் நடந்துகொண்டிருந்தேன்.

“நல்ல இலக்கிய நெஞ்சம். இலக்கியத்தின் பேரில் உருப்படியா ஏதாவது செய்ய விரும்பினார். நாமதான் ஒத்துழைப்பாக இருந்து அவரைப் பயன்படுத்த வேணும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தார்.

ஜீவாவுக்கு இப்படித்தான் காலத்துக்குக் காலம் நல்ல இலக்கிய நெஞ்சங்கள் வந்து வாய்ப்பார்கள். என் மனசில் குருசுவாமி, ரெங்கநாதன், எம்.ஏ.கிஸார் இப்படிப் பல நினைவு முகங்கள்.

ஆட்டுப்பட்டித் தெருவில் அவரது கடைக்குள் நுழைந்தோம். அங்கே துரைவி எங்களைப் புன்னகைத்து வரவேற்றார்.

“வாங்க மேலே போவம்” என்று எங்களை அழைத்துச் சென்றார்.

ஜீவா என்னை அறிமுகப்படுத்தினார். என்னை முன்பே தெரியுமென்று சொன்னார். அன்றுதான் அவரோடு முதன்முதலில் கதைத்தேன். இதற்கிடையில் சிற்றுண்டி, குளிப்பானமெல்லாம் வந்து சேர்ந்தது.

ஜீவா உள்ளிட்ட எழுத்தாளர்களின் ஆலோசனையின் பேரில் மலையக இலக்கியத்திற்குப் பங்களிப்புச் செய்ய துரைவி தீர்மானித்திருந்தார்.

இந்தவகையில் முதலில் மலையக எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றை வெளிக்கொணர்வது அவரது நோக்கமாக இருந்தது.

தெளிவத்தை ஜோசப் போன்றவர்களின் நெருக்கத்தால் அந்த விடயம் பழமாகிக் கொண்டிருந்தது.

மலையகச் சிறுகதைகள், உழைக்கப் பிறந்தவர்கள் மற்றும் தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் என்று ஒழுங்காக வெளிவர ஆரம்பித்தபோது மலையக இலக்கிய வட்டாரத்தில் மாத்திரமன்றிச் சகல மட்டத்திலும் துரைவி பேசப்பட்டார். வெறும் பணத்தை வீசுவதையோ, பெருமைக்காக, புகழுக்காகச் செயற்படாது திட்டமிட்ட ஒழுங்கில் இயங்கிக்கொண்டிருந்தார், அவர்.

தொகுப்பு நூலொன்றுக்கு கண்டியில் வெளியீட்டு விழா. அவ்விழாவுக்கு என்னைப் பேச்சாளராக வருமாறு கேட்டுக் கொண்டார். எனது அசௌகரியங்களுக்கெல்லாம் மாற்றுவழி செய்து என்னைப் பேசவும் வைத்துவிட்டார்.

துரைவி நெஞ்சுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்களில் ஒருவராகி விட்டார். அப்பக்கமாக வரும்போதெல்லாம் அவரது கடைக்கேறி ஒருமுறை இரண்டு வார்த்தை அவரோடு கதைக்காமல் போகமுடிவதில்லை.

பொதுச்சேவைக்கு, கோயில் காரியங்களுக்கு, இலக்கியத்திற்கு என்று வருடாந்தம் நிதி ஒதுக்கீடு செய்து ஒரு நிறுவனம்போல் செயற்பட்டாரென்றால் பாருங்களேன்!

“உங்கட ஆக்கள் 2.5% ஸக்காத் கொடுத்தால் சமூகத்திலுள்ள நிறையப் பிரச்சினைகளை தீர்க்கலாம். ஆனால் கொடுக்கிறாப் போல தெரியல்ல. ஆனால் நான் அதுக்கு மேல ஒதுக்கிறேன்” என்றாரே பாரக்கலாம். அப்படியொரு மனிதர் துரைவி.

ஒருநாள் டொமினிக் ஜீவா தொலைபேசியில் கதைத்தார்.

“துரைவி - தினகரன் இணைந்து சிறுகதைப் போட்டியொன்று நடாத்த யோசிக்கிறம். ஒரு லட்சத்து ஓராயிரம் ரூபா பரிசு. இது சம்பந்தமான கலந்துரையாடல் நடக்க இருக்கு. கண்டிப்பாக வாரும்” என்றார்.

இவ்வளவு பெரிய பரிசுத் தொகையா? நானும் ஒருமுறை எழுதினால் என்னவென்றே முதலில் யோசித்தேன்.

“போட்டிக்கு நீங்களும் ஒரு நடுவர். தயவுசெய்து மறுக்காதீங்க” என்றார் துரைவி.

போட்டியில் பங்குகொள்வதைவிட, இவ்வளவு பாரிய போட்டியில் நடுவராகக் கடமையாற்றுவது எவ்வளவு பெரிய கௌரவம். துரைவிக்கு ஆயிரம்முறை நன்றி சொல்லிக் கொண்டேன்.

சிறுகதைப் போட்டி எதிர்பார்த்ததைவிட வெற்றிகரமாக நடந்தேறியது மட்டுமல்ல, பரிசுக் கதைகள் சுடச்சுடத் தொகுப்பாகவும் வெளிவந்தது.

இத்தனைக்கு மத்தியிலும் ஒரு மாபெரும் சோகம், எல்லா இலக்கிய நெஞ்சங்களையும் குத்திக் குதறியது. பரிசளிப்பு விழாவையோ, பரிசுக் கதைத் தொகுதியையோ பார்க்க துரைவி இருக்கவில்லை.

அவரது இழப்பு நேர்ந்தபோது புனித நோன்பு காலம். மனசு விடவில்லை. சுடலைவரை வந்து இறுதிக்கிரியைகள் அனைத்தும் முடிந்தபின்பே நண்பர்களிடமிருந்து விடைபெற்றேன்.

பாருங்கள், டொமினிக் ஜீவா எத்தனை பெரிய மனிதர்களோ டெல்லாம் எங்களை இணைத்து வைத்துள்ளார்!

உயிருள்ள மல்லிகை

மல்லிகையின் எல்லா இதழ்களும் எல்லா வெளியீடுகளும் என் கைவசம் இருக்கவேண்டுமென்பதுதான் என் பேராசை.

மல்லிகை ஆசிரியரிடமோ, மல்லிகைக் காரியாலயத்திலோ எல்லா இதழ்களும் இல்லையென்பது எமது நாட்டுச் சூழலில் ஆச்சரியப்படத்தக்க விடயமல்ல. அதுவும் மல்லிகையின் பிறப்பு யாழ்ப்பாணத்தில் அமைந்துவிட்டபோது.

மல்லிகையின் நாற்பதாவது ஆண்டு மலர் மிகப் பெரிதாக வெளிவரப் போகும் செய்தி இப்போதே பேசப்படுகின்றது. இதன் நிமித்தம் மல்லிகைக் கண்காட்சியொன்று நடாத்த உத்தேசித்தால், அதற்காகப் பிரதிகளை பலபேரிடம் தொடர்பு கொண்டே சேகரிக்க வேண்டியிருக்கும்.

பெறுமதி தெரிந்து பாதுகாப்பவர்கள் அள்ளித் தந்துவிடவா போகிறார்கள்? தருவதில் ஒன்றுமில்லை. மீளக் கையளிக்கும் போதே ஒன்றோ இரண்டோ மாயமாய் மறைந்தும் போய்விடும். பெரும் ஆரவாரங்களுடன் கண்காட்சி அது இதென்று புத்தகங் களைக் கொடுத்தவர்கள் விடும் கண்ணீரை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

மல்லிகை வெளிவரத் தொடங்கி இரண்டு ஆண்டுகளின் பின்பே மல்லிகை எனக்கு அறிமுகமாகியது. மேலும் இரண்

டாண்டுகள் கழித்தே நான் மல்லிகையின் சந்தாதாரரானேன். எனவே 1970ற்கு முற்பட்ட மல்லிகைகள் என் கைவசம் இருக்க வாய்ப்பில்லை.

மல்லிகை ஆரம்பித்த காலத்தில் நானொரு எழுத்தாளனே யில்லை. இருந்தும் என்ன ஆச்சரியம், மல்லிகையின் இரண்டாம், மூன்றாம் இதழ்கள் கூட என் கைவசமுண்டு. எனக்குக் கிடைக்காத மல்லிகைகளை எப்படியாவது தேடிச் சேர்த்துவிட வேண்டுமென்ற முயற்சியில் ஓரளவு வெற்றி பெற்றுள்ளேன்.

என் தொடர்புக்கு முற்பட்ட மல்லிகைகளை எப்படிச் சேகரிப்பதென்று பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், கைவசம் இருந்த மல்லிகைகளை அவ்வப்போது இழந்த சோகம் எவ்வளவு கொடியது பாருங்கள்.

உயர்கல்வி நிறுவனம் சார்ந்தவர்கள் அவ்வப்போது தங்களது ஆய்வுத் தேவைக்காக வருவார்கள். படிப்பவர்களுக்கு உதவ வேண்டுமென்றும், அவர்கள் கவனம் கொள்ளவேண்டிய இலக்கியச் சஞ்சிகை என்றவகையிலும் கொடுத்து இழந்த மல்லிகைகள் ஒன்றிரண்டல்ல. இவர்களுடனான தொடர்பாடலை எப்படி அமைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற பாடத்தையும் அவர்களே கற்றுத் தந்திருக்கிறார்கள்.

இன்னொரு சம்பவம். எலுவிலை அமீர் என்ற இளம் கவிஞர் பாணந்துறையைச் சேர்ந்தவர். அடிக்கடி புத்தகம், சஞ்சிகை கொண்டுபோய் நம்பிக்கையோடு திருப்பித் தருவார். இப்படியிருக்க அவர் சிறுநீரக நோயாளியாக மாறிவிட்டார்.

இந்நிலையில் 'புத்தகங்களைத் தாருங்கள்' என்று நச்சரிக்க முடியுமா என்ன? குறுகிய காலத்திலேயே அவர் இறந்து போய்விட்டார். அவருக்கு என்னென்ன கொடுத்தேன் என்பதை நான் பதிந்தே வைத்திருந்தேன்.

சில காலத்தின் பின்பு அவருடைய வீட்டுக்கு இத்தகவலை அனுப்பினேன். அவர்கள் இருந்த பெட்டிகளையெல்லாம் தேடித்துருவிப் புத்தகக் கட்டை அனுப்பியிருந்தார்கள். துரதிர்ஷ்ட வசமாக ஒரேயொரு மல்லிகையைக் காணவில்லை.

இதைவிடப் பெரிய இன்னொரு சோகம்.

எம்.எஸ்.எம்.இக்பால் என்ற கொழும்பு நண்பர் 1974ல் எனக்கு அறிமுகமானார். அச்சந்தர்ப்பங்களில் அவரது வீட்டுக்கு அடிக்கடி செல்வதுண்டு. சில்லையூர் செல்வராசன், பி.ராமநாதன், ஏ.இக்பால், சம்ஸ் போன்றவர்களுடன் இவர் மிக நெருக்கம்.

இவருக்குத் தெரியாத எழுத்தாளர்களே இல்லை. தெரியாத இலக்கியத் தகவல்களும் இல்லை.

இடவசதி குறைந்த இவரது வீட்டில் புத்தகம், சஞ்சிகைகளுக்கு குறைவில்லை. ஆரம்பம் முதல் மல்லிகையும் இவரிடம் காணப் படுவதாகவே என் கணிப்பு.

“ஜீவாவை எனக்குப் பிடிக்காது. ஆனால் மல்லிகையைப் படிப்பேன்” என்பார்.

அவருடைய சுயத்தில் நான் தலையிடவோ விவாதிக்கவோ இல்லை. நான் விரும்பியதெல்லாம் குறிப்பிட்ட கால மல்லிகைகளை எப்படியாவது கைப்பற்றிவிடவேண்டுமென்பதுதான்.

சந்தர்ப்பம் பார்த்து எனது தேவையை அவரிடம் தெரிவித்தேன்.

“கமாலுக்கு தந்தா பிரயோசனமாக இருக்குமென்ற” அவர் “சரி நான் தேடித்தர்ரன்” என்று சொன்னாரே பார்க்கலாம்.

அதற்குமேல் தொந்தரவு கொடுத்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் விட்டுப் பிடிப் போமென்றிருந்தேன்.

அவரொரு சர்க்கரை வியாதிக்காரர். நாளாந்தம் ஊசி போட்டுக் கொள்வார். எதிர்பாராத ஒருநாளில் அவர் இறந்துபோய் விட்டதாகத் தகவல் வந்தது. மல்லிகைக் கனவு அதோடு கலைந்துபோய் விட்டது.

அவ்வப்போது இன்னொரு விஷயம் நடக்கும்.

‘கமால் அந்த கைலாசபதி சிறப்பு மலரை ஒருக்காத் தாரும்... அந்த ரமணி அட்டைப்படம் போட்ட மல்லிகைய ஒருக்காத் தாரும்...’ இது மல்லிகை ஆசிரியரின் வேண்டுகோள்.

இப்படி இப்படியே பத்துக்கு மேற்பட்ட மல்லிகைப் பிரதிகள் மல்லிகை காரியாலயத்தில் சிறைப்பட்டிருக்கின்றன. விடுதலை செய்வதற்கான முயற்சியில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

“விடுபட்ட மல்லிகைகளை யாரிடமும் கேட்டு ஃபோட்டோ கொப்பி பண்ணிக் கொள்ளலாமே” இப்படிச் சில நண்பர்கள் ஆலோசனை சொல்வதுண்டு.

இது எனக்குத் தெரியாத விஷயமா என்ன?

எனக்குத் தேவைப்படுவதெல்லாம் உயிருள்ள மல்லிகை.

மல்லிகையைத் தொடர்ந்தும் பாதுகாப்பதற்காக என்னிடம் கையளிக்கப் போகும் யாரோ ஒருவர், எங்கோ இருக்கின்றார் என்ற நம்பிக்கை எனக்குள் உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஊடகங்களின் ஊர்வலம்

வாரத்தில் ஒரு தடவை மல்லிகைக்குப் போய்வராவிட்டால் எனக்கு இருப்புக் கொள்வதில்லை. இன்றும் அப்படித்தான்.

“வாரும். நீர் வந்தது நல்லதாப் போச்சு. இன்டைக்கு ரூபாவாஹினிக்காரர் வாரதெண்டு சொன்னவங்கள்” என்று என்னை வரவேற்றார்.

அப்பொழுது ரூபவாஹினி தமிழ் பிரிவுக்கு சி.வன்னியகுலம் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

‘நான்கு பேர் வசதியாக அமர்ந்துகொள்ள முடியாத இந்த அலுவலகத்திற்கா?’ எனக்கு வியப்பாகத்தானிருந்தது.

நடுக்காட்டில் ஒரு திறமைசாலி இருந்தால், அங்கே ஒரு ஒற்றையடிப்பாதை தானாகவே உருவாகிவிடும் என்பார்கள்.

இக்காரியாலயம் ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதியில் திறக்கப்பட்ட பிறகு எத்தனையோ பெரிய பெரிய ஆளுமைகள் இங்கே வந்து போகிறார்கள். இதனை யாருமே கண்டுகொள்வதில்லைதான்.

தீப்பெட்டி போன்ற இந்த காரியாலயத்துக்கு ஒருமுறை கவிஞர் மு.மேத்தா கூட வந்துசென்றார். இன்னும் இப்படி எத்தனை! அப்துல் ரஹ்மான் வந்தார். அமைச்சர் அஸ்வரும் வந்து சென்றார்.

சிறிது நேரத்தில் எஸ்.வி.தம்பையா வந்து சேர்ந்தார். அதிக நேரம் செல்லவில்லை ரூபவாஹினி வாகனம் வந்துசேர்ந்து விட்டது.

வன்னியகுலம், விஸ்வநாதன் மற்றும் கெமராமேன்களென்று ஐந்தாறு பேர் வந்திருக்கினர்.

அடிக்கடி தொலைக்காட்சியில் பலரும் பார்த்த முகம் விஸ்வநாதன், இவர்களெல்லாம் ஏன் இங்கே வரவேண்டுமென்று, செறிவான அந்த வீட்டுத் தொடர் பகுதியில் ஒரு பரபரப்பு நிலவியது.

தினசரி வந்துபோகும் : டொமினிக் ஜீவாவை அறிந்து வைத்திருந்தவர்கள், 'இவர் இவ்வளவு பெரிய ஆளா?' என்று அதிசயித்து நின்றனர். இந்த நிகழ்வுக்குப் பின் மல்லிகைக்கு வந்து போகிறவர்களுக்கே ஒரு தனிமரியாதை ஏற்பட்டு விட்டது.

மல்லிகை காரியாலயத்தை முடிந்தவரை படம் பிடித்துக் கொண்டனர். ஆனால் கெமராவை இயக்கி ஜீவாவைப் பேட்டி காண்பதற்கு போதுமான இடவசதி அமையவில்லை.

பின்னர் துரைவினியுடைய மேல்மாடிக்குச் சென்று அங்கே பேட்டி ஒளிப்பதிவு செய்யப்பட்டது. டொமினிக் ஜீவாவின் பணிகளை முழுமையாக வெளிக்கொணரும் நோக்கில் வன்னியகுலம் கேள்விகளை அடுக்கிச் சென்றார்.

மல்லிகை எழுத்தாளன் என்றவகையில் என்னிடமும் சில கேள்விகள் கேட்டனர். ஜீவா சொல்லத் தவறிய, சிங்கள இலக்கியத்திற்கு மல்லிகையின் பங்களிப்பு பற்றிய விடயங்களை நான் எடுத்துச் சொன்னேன்.

இந்த நிகழ்ச்சி ஒளிபரப்பாகியதன் மூலம் ஜீவாவின் கொழும்பு இருப்புப் பற்றிய பலரின் கவனம் திரும்பியதென்றே சொல்ல வேண்டும். இதன் இன்னொரு விளைவாக ஒளிப்பரப்புக் கூட்டுத் தாபனமும் ஜீவாவை அழைத்திருந்தது. கலந்துரையாட பொருத்தமான ஒருவரைச் சிபார்சு செய்யுமாறு கேட்டிருந்தனர்.

மல்லிகை நண்பர்கள் என்னையே அதற்குத் தெரிவு செய்திருந்தனர். இங்கும் மல்லிகை ஜீவாவின் இலக்கியச் செயற்பாடுகளை நேயர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் பாங்கிலேயே கலந்துரையாடலைத் திட்டமிட்டு நிகழ்ச்சியை நடாத்தினேன்.

இந்நிகழ்ச்சி ஒளிபரப்பாகி முடிந்த கையோடு, பல நண்பர்கள் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருந்தனர்.

ஊடகத்துறைப் பேட்டிகள் ஒன்றும் ஜீவாவுக்குப் புதிய விஷயமல்ல.

தமிழ்நாட்டில் அவ்வப்போது சரஸ்வதி, தாமரை, கணையாழி, சமூக நிழல், கல்கி, மக்கள் செய்தி, ஜனசக்தி, இந்தியன், இதயம் பேசுகிறது என்று பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளும், வானொலி நிலையங்களும் செவ்வி கண்டுள்ளன.

சோவியத் ரஷ்யா, அண்மையில் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு சென்றபோது அங்குள்ள ஊடகங்களும் அவரை விட்டுவிடவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்து வந்து சிலகாலம் அஞ்ஞாத வாசமிருந்து, படிப்படியாக தலைநிமிர்ந்தபோது கொழும்பு ஊடகங்கள் அவரைப் பயன்படுத்திக்கொண்டன.

திவயின, சிலுமின, லக்பிம போன்ற சிங்களப் பத்திரிகைகளும் அவரது நேர்காணல்களை வெளியிட்டன.

கொழும்புச் சூழலில் ஒரு வெகுஜன தொடர்பை ஏற்படுத்துவதில், அவரது இருப்பை ஸ்திரப்படுத்துவதில் அச்சு, இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தியதையே இங்கு சுட்ட விரும்புகிறேன்.

“மல்லிகை வருவதென்றால் அது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்துதான் வரவேண்டும்” என்று அடித்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த ஜீவா, படிப்படியாக கொழும்பிலிருந்தும் கொண்டு வரலாம் என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினார்.

ஊடகங்கள் அவருக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவமும் பிரபலமும் கூட, ஓரளவுக்கு இந்த மாற்றத்துக்கு காரணமாக அமைந்தன வென்றே சொல்லவேண்டும்.

நூல் வெளியீட்டு உதவித்திட்டம்

தேசிய நூலக சேவைகள் ஆவணவாக்கல் சபையின் அங்கீகாரத்தையும் உதவித் தொகையையும் பெற்று எனது 'விடுதலை' சிறுகதைத் தொகுதி 1996ல் வெளிவந்தது.

வெளியீட்டு விழா நடைமுறைகள் வரவர போலிப் பகட்டு மிக்கதாக மாறி வருவதனால், அதில் எனக்கு எந்தவித ஈடுபாடுமில்லாமல் போய்விட்டது.

“கொழும்பில ஒரு வெளியீட்டு விழா செய்தால் என்ன?” என டொமினிக் ஜீவா என்னைக் கேட்டார்.

எனது விருப்பமின்மையைத் தெரிவித்தேன்.

“என்ர நோக்கம் வெளியீட்டு விழா நடத்திறதல்ல. இந்த உதவித் திட்ட விஷயத்தை பரவலாக்குவதுதான்” என்று இன்னொரு கோணத்தில் சொன்னார்.

அது எனக்கு நல்லதாகவே பட்டது. எமது தமிழ் எழுத்தாளர்கள் இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்துவதில் அக்கறை காட்டவில்லை. அது பற்றிய தெளிவு பெற்றிருக்கவுமில்லை. விழாவுக்கு நிச்சயம் பல்வேறு பத்திரிகையாளர்கள் வருவார்கள். விடயத்தைப் பரவலாக்கவும் வாய்ப்புண்டு.

மெயின் வீதி முஸ்லிம் லீக் வாலிப முன்னணி மண்டபத்தில் குறிப்பிட்ட இலக்கிய நண்பர்களோடு விழாவை நடாத்தத் தீர்மானித்தோம்.

மேமன்கவி தனக்கே உரிய சுறுசுறுப்போடு இயங்கினார்.

எம். எச். எம். சம்ஸ் தலைமையில் கூட்டம் நடைபெற்றது. எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன், அன்னலட்சுமி ராசதுரை, டொமினிக் ஜீவா ஆகியோர் கருத்துரை வழங்கினர்.

தேசிய ஆவணவாக்கல் சபை 1980 முதல் இலங்கைப் புத்தகங்களை வெளியிடுவதற்கு உதவி வழங்கும் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தது. காலப்போக்கில் ஆண்டுக்கு நூறு புத்தகங்கள் என்று திட்டம் விரிவடைந்தது.

இத்திட்டத்தின் கீழ் பரவலாகத் தமிழ் நூல்கள் வரவில்லை. ஒரு சிலரின் நூல்கள் வந்துள்ளன. அதற்குள் சிலரின் பல நூல்களும் அடங்கும். பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாக இருட்டறை நிகழ்வாக இது இடம்பெற்றிருக்கிறதுபோல் தெரிகிறது.

நானுந்தான் ஒரு நாவல் பிரதி அனுப்பிப் பார்த்தேன். இந்து சமய, தமிழ் அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சு நடாத்திய நாவல் போட்டியில் முதலிடம் பெற்ற நாவல் அது. அந்த நாவல் 'தகுதியில்லை' என்ற குறிப்போடு திரும்பி வந்துவிட்டது. பின்னர் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை அந்நாவலை வெளியிட்டது. மட்டுமல்ல அந்த ஆண்டுக்குரிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசும் அந் நாவலுக்குக் கிடைத்தது. இதற்குமேல் நான் என்ன சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது?

1994 பின் இச்சபையின் செயற்திட்டங்கள் புது மெருகு பெற்றன. இச்சந்தர்ப்பத்தில்தான் எனது 'விடுதலை' சிறுகதைத் தொகுதி தெரிவுசெய்யப்பட்டு புத்தகமாகியது.

இதற்காக ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடச் சென்றிருந்த சந்தர்ப்பத்திலே அதன் தலைவரோடு கதைக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. குறித்த அலுவலை முடித்துவிட்டு, தமிழ் எழுத்தாளர்களின் பிரதிகள் கிடைப்பது மிகவும் குறைவாக இருப்பதாகவும், ஆண்டு தோறும் தமிழ் புத்தகங்கள் இருபதுக்கு உதவி வழங்க தயாராக இருப்பதாகவும் இவ்விடயத்தை தமிழ் எழுத்தாளர் மத்தியிலே பரவலாக்குமாறு வேண்டிக் கொண்டார்.

கணிசமான எழுத்தாளர்களுக்கு நேரிலும் கடித மூலமும் தெரியப்படுத்தியுள்ளேன். பின்னர் மல்லிகையில் இது சம்பந்தமாக ஒரு கட்டுரையையும் எழுதினேன்.

எங்களது எழுத்தாளர்கள் இந்த உதவியைப் பெற முனையாமையே பல காரணங்கள் உண்டு. இதில் அரசியல் சிபார்சின் பேரிலேயே இந்த உதவி வழங்கப்படுவதான எண்ணம் முக்கியமானது.

அதைவிட முக்கியமான விடயம், ஆக்கங்கள் எங்கும் வெளிவராததாக, இதற்கென்று எழுதப்பட்டதாக இருக்கவேண்டுமென்பதே. எமது எழுத்தாளர்கள் வெளிவந்ததைத் தொகுத்துப் புத்தகமாக்கும் பழக்கத்தையே கொண்டிருந்தனர்.

இருந்தும் படிப்படியாகப் பல எழுத்தாளர்கள் இவ்வமைப்பை அணுகித் தமது ஆக்கங்களை வெளியிட்டனர். கடைசியாக ஒரே தடவையில் எட்டுத் தமிழ் நூல்கள் உதவி பெறக்கூடியதாக விருந்தது.

இருந்தும் சில எழுத்தாளர்கள் இது ஓர் அரச நிறுவனம் என்பதை அடியோடு மறந்து தங்களது படைப்புகளைச் சமர்பித்து உதவிபெற இயலாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

குறித்த துறையில் நிபுணத்துவமிக்க குழுவொன்றை நியமித்து, படைப்புக்களை பரிசீலனைக்கு வழங்கி அவர்களின் சிபார்சின் பேரிலேயே, சபை உதவி வழங்குவதற்கான பிரதிகளைத் தெரிவு செய்தது. இதைப் புரிந்துகொள்ளும் நிலையில் சிலர் இருக்கவில்லை.

வேடிக்கை என்னவென்றால் எவ்வித உத்தியோகபூர்வ தொடர்புமற்ற நான், வேண்டுமென்றே சிலரின் பிரதிகளை புறந்தள்ளிவிட்டதாக அவர்கள் வசை பாடித் திரிந்தது தான்.

இந்த விடயங்களையெல்லாம் 'விடுதலை' வெளியீட்டு விழா வின்போது மனந்திறந்து சொல்லக்கூடிய சந்தர்ப்பம் கிட்டியது.

அடுத்தடுத்த நாட்களில் பத்திரிகைகளில் குறித்த செய்திகள் வெளிவந்தன. டொமினிக் ஜீவா திட்டமிட்டதுபோல்.

சோகம் என்னவென்றால் 2002 முதல் இந்த நூல் வெளியீட்டு உதவித் திட்டம் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது.

விடை பிழைத்த கணக்கு

மல்லிகை பற்றி தப்புக் கணக்குப் போட்டவர்களெல்லாம் காலப்போக்கில் வெட்கித் தலைகுனிந்தார்கள்.

இவர்களைப் பற்றி வாசுதேவன் அழகாகப் பாடினார்.

ஒரு வியர்வைத் துளி
படிப்படியாக மாறி
பளிங்குக் கல்லாயிற்று.
முகம் சுளித்தவர்களே
வந்து முகம் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

ஆம் 'மல்லிகைப் பந்தல்' என்ற வெளியீட்டு நிறுவனம், மல்லிகையின் இன்னொரு படித்தளமாக உயர்ந்தது.

அவ்வப்போது சில நூல்களை வெளியிட்டுக்கொண்டுவந்து, அடுத்த வெளியீடு என்ன? என்று எதிர்பார்க்குமளவுக்கு, கேட்கும் அளவுக்கு நூல்கள் வெளிவர ஆரம்பித்தன.

மல்லிகை ஆக்கத் தொகுப்புக்கள், மல்லிகை எழுத்தாளர் வெளியீடுகள், இன்னபிற எழுத்தாளர் ஆக்கங்கள் என்று பல தடங்களில் சென்றுகொண்டிருந்தது.

மல்லிகை எழுத்தாளர் என்றவகையில் எனது நூலொன்று வெளிவரவேண்டுமென்று விரும்பினேன். சக நண்பர்களும் ஊக்குவித்தனர். டொமினிக் ஜீவாவிடம் சொன்னேன். அவரும் ஏற்றுக்கொண்டார்.

இனி கதைகளைத் தொகுத்துக் கொடுக்கவேண்டும். அங்குதான் பிரச்சினையே இருந்தது.

மல்லிகையில் வெளிவந்த சிறுகதைகளை மாத்திரம் உள்ளடக்கியதாக அந்நூல் இருக்கவேண்டுமென்பதே எனது நோக்கமாக விருந்தது.

அதையும் எனது விருப்பத்திற்கே விட்டுவிட்டார்.

'விடை பிழைத்த கணக்கு' என்ற அந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியை நான் மல்லிகை அச்சுக்கோப்பாளர் சந்திரசேகரனுக்கு சமர்ப்பணம் செய்தேன்.

அவரின் நீண்டகால உழைப்பை மதித்து விழாவெடுத்து, அட்டைப்பட அந்தஸ்து கொடுத்த ஜீவாவுக்கு இது ஒன்றும் பெரிய விஷயமல்ல.

ஓர் உன்னத இலட்சியத்தை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் குறிப்பிட்ட முயற்சியில் சம்பந்தப்பட்ட அனைவரும் பங்காளிகளே. அந்த ஆத்மார்த்தப் பிணைப்பை வெளிப்படுத்த இதை யொரு வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டேன்.

இந்நூல் வெளியாகியிருந்த காலகட்டத்திலேயே 'ஒளி பரவுகிறது' என்ற எனது நாவலுக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிட்டியிருந்தது.

இதற்கொரு பாராட்டு விழா நடாத்த வேண்டுமென்று எனது புகந்தகமான அத்துலுகமை பழைய மாணவர்கள் வந்து கேட்டனர். அதை நான் அவ்வளவாகப் பெரிதுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை. எனினும் அவர்களது ஆர்வத்தைக் கெடுக்காமல், அத்தோடு சேர்த்து மல்லிகை வெளியீடான புத்தகத்துக்கு அறிமுக விழாவொன்றையும் செய்யுமாறு கேட்டேன்.

"டொமினிக் ஜீவாவை அழைத்து வருவது உங்கள் பொறுப்பு" என்ற ஒப்பந்தத்தோடு அதனை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

அல்கஸ்ஸாலி மத்திய கல்லூரியில் இரட்டை விழா ஒன்றாக நடந்தேறியது.

விழாவின் இலக்குக் குழுவாக மேல்வகுப்பு மாணவர்களும் கல்விச் சமூகமுமே காணப்பட்டது.

கல்வி - இலக்கியத்தில் போதிய முனைப்பற்ற, இறுக்கமான மத கலாசாரத்தன்மை கொண்ட, இப்பகுதியில் ஒரு மெல்லிய இலக்கிய உணர்வை மல்லிகை ஆசிரியரின் வரவு ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றே, ஏற்பாட்டுக் குழு விரும்பியது.

பொதுவாக ஜீவாவின் பேச்சு இளவட்டங்களை நன்கு கவரக் கூடியது. அங்கும் அது சாத்தியப்படவே செய்தது. அதன் மூலமாக மல்லிகை வாசிப்பையும் பரவலாக்க முடிந்தது.

டொமினிக் ஜீவா இப்படியாகப் பல தென்பகுதிக் கிராமங்களுக்குச் சென்றுள்ளார். பிரமுகராகப் போய் இறங்கி அங்கே கலக்கி விட்டுவரும் தன்மையை நான் காணவில்லை. அவர் எங்கு சென்றாலும் அதன் மூலமாக ஓர் இலக்கியத் தொடர்ச்சி நிகழ வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறார். இது நிகழவும் செய்கிறது. அதற்கு மல்லிகையும் அதன் வெளியீடுகளும் பக்கத் துணையாகின்றன.

நான் தர்கா நகர் ஸாகிரா மாணவனாக இருந்தபோது அங்கு வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலே வருகைதந்து உரையாற்றிய சில்லையூர் செல்வராசன், எச்.எம்.பி.மொஹிதீன், அறிஞர் ஏ.எம். ஏ.அஸீஸ் போன்றவர்களையே இன்னும் நினைவில் வைத்துள்ளேன். அதே போன்று இலக்கிய ஈடுபாடுள்ள மாணவர்கள் டொமினிக் ஜீவா போன்றவர்களின் வரவை என்றும் மறந்துவிட மாட்டார்கள்.

இக்கல்லூரியின் வெவ்வேறு வைபவங்களுக்கு ஏ.இக்கபால், மொயின் ஸமீன், மேமன்கவி, எஸ்.ஐ.நாகூர்கனி, அல் அஸுமத் போன்ற இலக்கியவாதிகள் வருகை தந்துள்ளனர்.

'விடை பிழைத்த கணக்கு' அறிமுக விழாவினூடாக எதிர்பார்த்த இலக்கை நோக்கிய ஓர் அசைவியக்கம் காணப்படவே செய்கின்றது.

இன்று இம்மண்ணிலிருந்து எம்.எம்.ஹிதாயத்துல்லா, எம்.ஆர்.ரியாஸ் முகம்மத், எம்.என்.எஸ்.சிபாயா, எம்.எஸ்.எப். முனீரா ஆகிய இளம்படைப்பாளிகள் சுறுசுறுப்பாக எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் மல்லிகை அபிமானிகள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பிரதி அமைச்சர்

ஏ.ஈ.சுரவீர என்றவுடன் முன்பொரு தடவை கலாசார பிரதி அமைச்சராக அவர் இருந்த நினைவு சிலருக்கு ஏற்படும். சிங்கள புத்திஜீவிகள் மத்தியில் இப்பெயர் உச்சரிக்கப்பட்டால் பிரபல பேராசிரியர் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு ஏற்படும். இலக்கியவாதிகளிடையே இப்பெயர் சொல்லப்பட்டால் ஓர் எழுத்தாளர் என்ற உணர்வே ஏற்படும்.

தமிழ் இலக்கியம் பற்றிப் பேசும்போது சில பேராசிரியர்கள் அதோடு சம்பந்தப்படுவதுபோல், சிங்கள இலக்கியம் பற்றிப் பேசும்போது ஏ.ஈ.சுரவீர என்ற பெயர் பிரபலமானது. சமகால இலக்கிய விமர்சகராகவும் சிங்கள இலக்கியம் தொடர்பாகவும் இவர் நிறைய எழுதியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இருந்தும் இவரது ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகளே ஓரளவுக்கு அவரை எங்களுக்கு பரிச்சயமாக்கியது.

பல சிறுகதை நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். சிறுவர் இலக்கியத்துறையிலும் பல சிறு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் இலக்கிய விமர்சகர்களாக, புத்திஜீவிகளாக, இலக்கியப் பிரமுகர்களாக இருந்துவிட்டுப் போகிறார்கள். மௌனகுரு, எம்.ஏ.நுஃமான் போன்றவர்கள் ஒரு காலத்தில் இதற்கு விதிவிலக்காக இருந்தார்கள்.

ஆனால் ஏ.ஈ.சுரவீர இതിலிருந்து வேறுபட்டு ஆக்க இலக்கியம் அறிவிலக்கியம் என்று இருபக்கச் சமநிலை பேணி வருகிறார்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தமிழ் இலக்கியத்தில் பலத்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளதை எவரும் மறுப்பதற்கில்லை. சிங்கள இலக்கியவாதிகள் மத்தியில் மக்கள் எழுத்தாளர் முன்னணி என்ற அமைப்பு வெகுவாகப் பேசப்படுகிறது. ஆனால் இ.மு.எ.ச. அளவுக்கு அதிக தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

இ.மு.எ.ச. - ம.எ.மு. இரண்டும் இருவேறு மொழி சார்ந்து எழுந்தாலும் இரண்டினதும் அரசியல் பின்னணியும் கருத்தியலும் வித்தியாசப்படவில்லை. இதனால் இருபக்க எழுத்தாளர்களிடையே ஐக்கியம் காணப்படுகிறது. இந்த மக்கள் எழுத்தாளர் முன்னணியின் முக்கியஸ்தர்களில் சுரவீரவும் ஒருவர்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஒருதடவை சிங்கள எழுத்தாளர்களை யாழ்ப்பாணத்துக்கு அழைத்து, வரவேற்று, கௌரவித்தது. அவர்களில் சுரவீரவும் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தப் பகைப்புலத்தில் 1994ல் அமைக்கப்பட்ட அரசில் ஏ.சு. சுரவீர கலாசார அமைச்சின் பிரதி அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார்.

இதனைத் தொடர்ந்து இவருடைய காலகட்டத்தில் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் ஒருவித ஊக்கமும் எதிர்பார்ப்பும் காணப்பட்டது உண்மையே.

பிரதி அமைச்சரின் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டவரும் ஓர் எழுத்தாளரே. பொபி.ஜே.பொதேஜை நல்ல ஆங்கிலப் புலமை மிக்கவர். 'உலகச் சிறுகதை' என்றொரு தொகுப்பை வெளியிட்டவர். உலக மொழிகளில் எழுதப்பட்ட நல்ல சிறுகதைகளை ஆங்கிலம் மூலம் சிங்களப்படுத்தியுள்ளார்.

தமிழ் எழுத்தாளர்களையும் அமைச்சரையும் சந்திக்க வைத்துக் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்வதன் மூலம் புதிய வேலைத் திட்டங்களை முன்னெடுக்க இவர் நாட்டம் கொண்டிருந்தார். அந்த வகையில் டொமினிக் ஜீவாவையும் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்தார்.

குறிப்பிட்ட நாளில் டொமினிக் ஜீவாவோடு நானும் சென்றிருந்தேன்.

அது நட்புறவான சந்திப்பாகவே அமைந்தது. சமகாலத்து எழுத்தாளர் இருவர் தமக்குள் உரையாடினார்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்து வந்த கஷ்ட நஷ்டங்களுையே முதலில் விசாரித்தார். டொமினிக் ஜீவாவின் உணர்வுகளை அவர் புரிந்துகொண்டார்.

அப்படியே இனப்பிரச்சினை காரணமாகப் புலம்பெயர்ந்துள்ள எழுத்தாளர்கள் சம்பந்தமான விடயம் பேசப்பட்டது. புலம்பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தாம் சென்றுள்ள இடங்களிலெல்லாம் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் வெளியிடுகின்றனர். நாற்பதுக்கும் மேல் சஞ்சிகைகள் மாத்திரம் வெளிவருகின்றன என்றெல்லாம் ஜீவா எடுத்துக் கூறினார். அமைச்சர் வியந்து போனார்.

தொடர்ந்து பேசுகையில், சில நாடுகளுக்குச் சென்றுள்ளவர்கள் அங்குள்ள மொழிகளைப் படித்து, அந்தந்த மொழிகளில்கூட, ஆக்க இலக்கியம் படைத்து நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளார்கள் என்று எடுத்துக்காட்டியபோது அமைச்சருக்குப் பெரும் ஆச்சரியமாக விருந்தது.

பிரதி அமைச்சர் சுரவீர சொல்கையில் இந்தியாவில் அகடமி பரிசு பெறும் நூல்கள், சகல இந்திய மொழிகளிலும் வெளியிடப்படுவதாகவும், அதுபோன்று இலங்கையிலும் பரஸ்பரம் இருமொழிகளிலும் வெளியிட யோசித்திருப்பதாகவும், இலங்கை கலைக் கழகத்தைச் சுயாதீனமான ஒரு நிறுவனமாக இயங்கவைக்க வேண்டுமென்றும் தெரிவித்தார்.

அவர் சொன்ன விடயங்கள் எதுவும் அவரது சேவைக்காலத்தில் முன்னெடுக்கப்படாமை வேறு விடயம். ஆனால் கலாசார அமைச்சும் திணைக்களமும் அரசு நிர்வாகக் கட்டமைப்புக்கு உட்பட்டுக் குறிப்பிடத்தக்க பணிகளை ஆற்றியதை மறந்துவிட முடியாது.

அன்றைய சந்திப்பின் ஞாபகார்த்த நிழற்படங்களை அடுத்த வாரமே அவரது செயலாளர் டொமினிக் ஜீவாவுக்குச் சேர்ப்பித்திருந்தார்.

இ.மு.எ.ச.வும் மல்லிகையம்

2004ல் அறுபது வயதைப் பூர்த்தி செய்த வவுனியா தெற்கு கல்வி வலய பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் ஆ.பொன்னையனின் மணிவிழா மலருக்காக அவரைப் பேட்டி கண்டேன்.

சுன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியில் க.பொ.த. உயர் தரம் சித்தியெய்திப் பல்கலைக்கழகம் சென்றவர் அவர்.

“பாடசாலைக் காலத்தில் மறக்க முடியாத நிகழ்வாக எதைச் சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?” என்று கேட்டபொழுது...

“அங்கே வி.பொன்னம்பலம் படிப்பித்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தக் காலத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களென்றால் பெரிய விஷயம். இளங்கீரன், டானியல், டொமினிக் ஜீவா, நீர்வைப் பொன்னையன் இவர்களையெல்லாம் அழைத்து நிகழ்ச்சிகள் செய்ததையெல்லாம் இன்றுவரை என்னால் மறக்க முடியவில்லை” என்று அவர் சொன்னார்.

ஐம்பது வருடத்திற்கு மேற்பட்ட வரலாற்றைக் கொண்டது இச்சங்கம்.

‘இச்சங்கம் இன்று எங்கே?’ இப்படிக் கேட்கும் சிலர் அது அழிந்து போய்விட்டதென்ற மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.

வேடிக்கையாக இருக்கிறது!

ஐம்பது வருடத்திற்கு முன் இருந்த ஒரு மரம் இன்று இல்லாமலிருக்கலாம். அந்த மரத்தின் வித்துக்கள், வித்துக்களின்

வித்துக்கள் இந்தப் பரந்த நிலப்பரப்பிலேயே பதிந்து வேர்விட்டுத் துளிர்ந்துச் செழித்திருப்பதை எப்படி மறுக்க முடியும்!

1954ல் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் வெளியிட்ட 'இலட்சியங்களும் அமைப்பு விகிதமும்' என்ற கையேட்டில் குறித்த விடயங்கள் அரை நூற்றாண்டின் பின் எவ்வளவு தூரம் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளதென்பதை முரண் பேசுபவர்கள் கொஞ்சம் ஆய்வு செய்தால் நல்லது.

இளங்கீரன் இ.மு.எ.ச.வின் வரலாற்று நூலை எழுதியுள்ளார். பெருமளவு விடயங்களை அவர் அதிலே பதிவு செய்துள்ளார்.

1982ல் கொழும்பில் பாரதி விழாவை இ.மு.எ.ச. கொண்டாடியது. சிதம்பர ரகுநாதன், ராஜம் கிருஷ்ணன், பேராசிரியர் எஸ்.இராமகிருஷ்ணன் போன்றவர்கள் கலந்து கொண்டனர். இதற்குப் பிறகு இரண்டு நாள் கருத்தரங்கொன்று நடைபெற்றது. அதன் பிறகு பெரிதாகச் சொல்லக்கூடியதாக விழாக்கோலம் பூணவில்லைத்தான்.

ஆனால், இ.மு.எ.ச.வைச் சேர்ந்தவர்களும் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டவர்களுமே பல்வேறு தளங்களிலே தங்களது கடமையைச் செய்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். இங்கெல்லாம் பெயர்ப்பலகை போட்டுக்கொண்டு செயற்பட வேண்டும்மென்ற அவசியமில்லை.

டொமினிக் ஜீவாவும் இ.மு.எ.ச.வின் ஆரம்ப கால உறுப்பினர்களில் ஒருவர். இதன் யாழ் - பிரதேச செயலாளராகப் பலகாலம் கடமையாற்றியவர்.

மல்லிகை அவரது தனிப்பட்ட சஞ்சிகை. ஆனால் அதனுடாக இன்றுவரை முன்னெடுக்கப்படுவது முற்போக்கு இலக்கியம்தான். மல்லிகையை இ.மு.எ.ச.வின் உத்தியோகப் பற்றற்ற சஞ்சிகை என்று பார்த்தால் அதைத் தவறென்றே சொல்ல முடியாது.

வேறு வகையில் சொல்வதானால் மல்லிகைதான்... அதன் நடவடிக்கைகள்தான்... அதன் நூல்கள்தான் இன்று புலப்படத் தக்கதான... இ.மு.எ.ச.வின் தொடர்ச்சியான இயக்கமாக உள்ளன.

மல்லிகை கொழும்பிலேயே வேரூன்றிய பின் 'மல்லிகைப் பந்தல்' என்றவகையில் பல நிகழ்வுகளை செய்து வருகின்றது.

மல்லிகை உருவாக்கிய புதிய பரம்பரை பல்வேறுபட்ட பிரதேசங்களிலே இன்று செயலாற்றி வருவதை பார்க்க முடிகின்றது.

இ.மு.எ.ச.வை உயிருடனே புதைக்க முற்பட்டவர்கள் தோற்றுப் போனார்கள். இந்த நாற்பது வருடமாக மல்லிகை பக்க பலமாகச் செயலாற்றி வருவதையே இலக்கிய உலகில் முற்போக்குச் சிந்தனைகள் நிலைபெற்று வருகின்றன.

அண்மைக் காலத்தில்கூட இ.மு.எ.ச.வை 'புதைக்க முடியாத பிணம்' என்று எழுதினார்கள். எழுதியவர்கள்தான் புதையுண்டு போனார்கள்.

இ.மு.எ.ச.வின் பொதுச் செயலாளராக அமர்ந்து கடைசிவரை அதனைக் கட்டிக் காத்த பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம் முதுமை காரணமாகவும் குடும்பத்தவர்களின் நெருக்குதல் தவிர்க்க இயலாமலும் புலம்பெயர்ந்து சென்றுள்ளார்.

இதனையொட்டி 'பிரேம்ஜி' என்ற நூலை வெளியிட்டு அவருக்கு பிரியாவிடை வைபவமொன்று பம்பலப்பிட்டி சாந்தி விஹாரில் நடைபெற்றபோது அவரது ஏற்புரையில்...

“இ.மு.எ.ச.வும் அதன் இலக்கியச் சிந்தனைகளும் அழிக்க முடியாத சக்தியாக இந்த மண்ணில் வேருன்றிவிட்டது. இதற்காக நாம் கொடுத்த விலை சொல்லுந்தரமன்று. தொடர்ந்து இதனைக் கட்டிக்காத்து முன்னெடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு உங்கள் ஒவ்வொருவரையும் சார்ந்தது” என்றார்.

இ.மு.எ.ச.வும் அதன் வழி நிற்போரும் விவாதித்துத் தங்களைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளவேண்டிய விடயங்கள் நிறைய உண்டு. அது பற்றிப் பேசுவது எனது நோக்கமல்ல.

மல்லிகை இ.மு.எ.ச.வுக்கு பக்கபலமாகச் செயலாற்றி முன்னெடுத்து வந்துள்ள யதார்த்தத்தை எவரும் இரண்டாம் கண் கொண்டு பார்க்க இயலாது.

ஓரே கூரையின் கீழ்

களுத்துறை மாவட்ட ரீதியாக மனித உரிமை, சமாதானம், இலக்கியம் என்ற வகையில் கடந்த பத்தாண்டுக்கு மேலாக 'ஐன சங்சதய' என்ற அமைப்பு இயங்கி வருகின்றது.

ஆண்டுதோறும் சிங்கள - தமிழ் இலக்கிய விழாக்களைக் கொண்டாடி வருகின்றது. இதனை முன்னிட்டு சிறுகதை, கவிதைப் போட்டிகளையும் நடாத்தி பரிசளிக்கின்றது.

ஒருமுறை இலக்கிய விழாவிற்கு டொமினிக் ஜீவா பிரதம அதிதியாக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். பாணந்துறை நகர மண்டபத்தில் நிரம்பி வழிந்த சிங்கள மக்களுக்கு மத்தியிலே டொமினிக் ஜீவா தமிழில் உரையாற்றினார்.

இவ்வமைப்பிற்கூடாகத் தமிழ் நிகழ்ச்சிகளை நடாத்துவதற்குரிய வளம் காணப்பட்டபோதும் போதிய ஆளணி இன்மையால் மந்தகதியிலேயே நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன.

இதன் இன்னொரு செயற்பாடாக மாவட்ட இலக்கிய கர்த்தாக்களை ஒன்றுகூட்டி, திறந்த கலந்துரையாடல் ஒன்றை நடாத்த அனுமதி பெற்றுக்கொண்டேன். கொழும்பிலிருந்து சில எழுத்தாளர்களையும் அழைப்பதாக திட்டமிடப்பட்டது.

'ஓரே கூரையின் கீழ்' என்ற இந்த ஒருநாள் நிகழ்வு அமைப்பின் பாணந்துறை தலைமை அலுவலகத்தில் நடாத்த சகல ஏற்பாடுகளும் செய்தாயிற்று.

ஏ.இக்பால், மொயின் ஸமீன் உட்பட களுத்துறை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த சுமார் இருபது எழுத்தாளர்கள் வந்து சேர்ந்து விட்டனர். இவர்களில் இளம் எழுத்தாளர்களே அதிகம்.

பத்து மணியளவில் நிகழ்வைத் தொடங்குவதாக இருந்தோம். கொழும்பிலிருந்து சிலரை எதிர்பார்த்திருந்தமையே இதற்குக் காரணம்.

எதிர்பார்த்தது போலவே கொழும்பு நண்பர்களின் தலைகள் தெரிந்தன. எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. நாம் அழைப்பு விடுக்காத டொமினிக் ஜீவாவும் அவர்களோடு வந்துகொண்டிருந்தார்.

பெரிதாக இலக்கிய விவகாரம் எதுவும் இல்லாததும், பஸ்ஸில் பயணித்து வரவேண்டிய அசௌகரியத்தையும் கருதி அவருக்குத் தொல்லை கொடுக்க விரும்பாததால்தான் அழைப்பு விடுக்கவில்லை. இருந்தும் அவரது வரவு எல்லோருக்கும் அலாதியான மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

நிகழ்ச்சியை ஆரம்பிக்கும் முகமாக அமைப்பின் செயலாளரும், முன்னாள் இலங்கை ஆசிரியர் சங்கப் பொதுச்செயலாளரும், 'எத்த' ஆசிரியர் குழுவில் கடமையாற்றியவருமான சித்ரால் டி சில்வா உரையாற்றினார்.

“களுத்துறை மாவட்டத்தில் வாழும் சகல மக்களுக்குமாக நாங்கள் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். தமிழ்மொழி வகுப்புக்களை சிங்களத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களுக்கு தொடர்சியாக நடாத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆண்டுதோறும் இலக்கியப் போட்டிகளை நடாத்தி பரிசளிக்கிறோம். பிரதி வருடமும் இலக்கிய விழாக்களை நடாத்துகிறோம். இம் மாவட்டத்தில் வாழ்கின்ற இளம் எழுத்தாளர்களை ஒன்றிணைத்து அவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்ற நீண்டநாள் அவா இன்று சாத்தியமாகியுள்ளது. இந்த நாட்டின் பிரபலமான தமிழ் எழுத்தாளர் பலரும் இங்கு வருகை தந்திருப்பது எங்களுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது” என்றார்.

அதைத் தொடர்ந்து மூன்றுமணி நேரத்துக்கு மேலாக திறந்த கலந்துரையாடல் இடம்பெற்றது. பகற் போஷணத்தோடு அந் நிகழ்வு நிறைவு பெற்றது.

எதிர்பாராத விதமாக முக்கியமான நிகழ்வொன்று முனைப்புப் பெற்றது.

ஏ.இக்பாலும் டொமினிக் ஜீவாவும் மனம் திறந்து நீண்ட காலமாக கதைத்துக் கொள்ளாத நிலை காணப்பட்டது.

ஏ.இக்பால் தனது 'மௌலானா ரூமியின் சிந்தனைகள்' என்ற நூலை, விமர்சனமொன்று வெளியிடுமாறு கேட்டு ஜீவாவிடம் கொடுத்தபோது, இதற்கு விமர்சனம் எழுத நானொரு முன்லிமைத் தேடவேண்டுமே என்று சொல்லிவிட்டாராம். இதுதான் பிரச்சினை.

அதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 1975 அளவில் ஏ.இக்பால், எம்.எஸ்.எம்.இக்பால், எம்.எச்.எம்.சம்ஸ் ஆகியோர் இணைந்து வெளியிட்ட, மிகவும் பரபரப்புக்குள்ளாகிய 'நூல் விமர்சனம்' என்ற புத்தகத்தின் நீண்ட முன்னுரையிலும் இவ்விடயம் எழுதப் பட்டிருந்தது.

இங்கு மேற்கிளம்பிய விடயம் இதுதான்.

இருவரும் மாறிமாறி தங்கள் உள்மனங்களை அரித்த விடயங்களை வெளிக்கொட்டினர்.

இப்படி மனம்விட்டுப் பேசி பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக் கொள்வது ஆரோக்கியமான விஷயமாகவே எங்களுக்குப் பட்டது. தெளிவு பிறந்துவிட்டது.

டொமினிக் ஜீவா என்ற மனிதனின் இன்னொரு முக்கியமான உயர்ந்த பண்பை அன்றுதான் நான் தரிசித்தேன்.

இறுதியாக அவர் ஏ.இக்பாலிடம் சொன்னார்,

“உண்மையாக நான் முஸ்லிமென்று வேறுபடுத்தி அப்படிச் சொல்லியிருக்க மாட்டேன். அப்படிச் சொல்லியிருந்தால் அது தவறு. அதற்காக நான் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்”.

அன்றுமுதல் அவர்கள் பழையபடி நண்பர்களாகி விட்டனர்.

'ஓரே கூரையின் கீழ்' என்ற அன்றைய நிகழ்வில் நாம் எதிர்பார்த்த நோக்கம் நிறைவேறியதோ இல்லையோ, நாம் எதிர்பாராத ஒரு நல்ல காரியம் நடந்தேறிய மகிழ்ச்சி எல்லோருக்கும்.

பொன்விழாச் சிறுகதைகள்

இலங்கை கலாசாரத் திணைக்களம் கலைக்கழகத்தின் கட்டுப் பாட்டில் பல்வேறு ஆலோசனைக் குழுக்கள் இயங்குகின்றன.

இந்தக் குழுக்களில் தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைக் குழுவும் ஒன்று. ஏனைய குழுக்களைப் போலவே இக்குழுவும் எல்லாக் காலத் திலும் ஒரு சாராரின் கண்டனத்துக்கு ஆளாகி வருவது தெரிந்ததே.

இக்குழு மூன்றாண்டுகால அதிகாரமுடையது. ஆட்சி மாற்ற மேற்படும்போது இக்குழுக்களும் கலைக்கப்பட்டுப் புது அங்கத் தவர்கள் நியமிக்கப்படுவர். இதனால் விரும்பியோ விரும்பாமலோ ஒரு கொள்கைச் சார்புநிலை முதன்மை பெறுவது தவிர்க்க முடியாத தாகிறது. இதுவே கண்டனக் கணைக்குப் பிரதான காரணம்.

மற்றும் இலக்கியத்தோடு எந்த வகையிலும் தொடர்பில்லாத தவர்களும் இதற்குள் நுழைந்து விடுகின்றனர். பத்திரிகையாளர், பேச்சாளர், ஒலிபரப்பாளர்களெல்லாம் தகுதி பெற்றுவிடுகிறார் கள். இப்படியான போட்டிக்கு, ஒவ்வொரு அமர்வுக்கும் வழங்கப் படும் கொடுப்பனவும் தூண்டியாக இருக்கலாம்.

தினகரன் சிவகுருநாதன் தலைவராக இருந்த காலகட்டத்தில் டொமினிக் ஜீவாவும் அங்கத்தவராக இருந்தார். என்னையும் அக் குழுவுக்கு நியமித்தார்கள்.

நாங்கள் நினைத்ததுபோல் அங்கே எதுவும் சாதிக்கப் போதிய வாய்ப்பு இருக்கவில்லை. என்னதான் ஆலோசனைகளைச் செய்து

விட்டு வந்தாலும் அதைச் செயற்படுத்த வேண்டியவர்கள் திணைக் களம் சார்ந்தவர்களே.

இதில் இருப்பதைவிட ஒதுங்கிக் கொள்வது நல்லதுபோல் பட்டது எனக்கு.

“நாங்கள் விட்டிட்டுப்போக, எங்களவிடத் திறமானவர்களா வரப்போறாங்கள். கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தில் ஏதாவது ஒரு நல்ல காரியமென்டாலும் செய்வம்” என்று ஜீவா என்னை இறுக்கிப் பிடித்துவிட்டார்.

பிரதேச ரீதியான சில கருத்தரங்குகள் செய்தோம். மாதாந்தம் பத்திரிகைகளில் வந்த கதைகளிலிருந்து சிறந்த கதைகளைத் தெரிவு செய்து பரிசளித்தோம். வழமையான சாகித்திய நூற் பரிசுத் தேர்வும் இடம்பெற்றது.

சாகித்திய நூற் தேர்வுதான் மிகவும் பிரச்சினைக்குரிய விஷயம். ஒரு துறைக்கு ஒருவர், அபூர்வமாக இருவர் பரிசு பெறலாம். எழுதுகின்ற அத்தனைபேரும் பரிசுபெற முடியாது. அநேகமாக ஏமாற்ற மடைந்த எழுத்தாளர்களிடமிருந்தே எதிர்ப்பலைகள் பரவலாக வெளிப்படும். அமைச்சர் மட்டத்திலான தலையீடும் சிலபோது நிகழ்வதுண்டு.

பரிசுத் தேர்வு நூறு வீதம் சரியாக நடைபெறுமென்றோ எதிர்ப்புக் குரலில் ஒரு துளியும் நியாயமில்லையென்றோ சொல்லி விட முடியாது.

‘நீதியே நீ கேள்’ எழுதிய இளங்கீரனுக்கு நாவல் துறைக்காகச் சாகித்தியப் பரிசு கிட்டவேயில்லை! சில்லையூர் செல்வராசனுக்கு வாழும் காலத்தில் கிட்டவில்லை.

ஓர் எழுத்தாளன் சாகித்திய மண்டல உறுப்பினராக இருப்பது, அவனைப் பொறுத்தமட்டில் ஓர் இலக்கியக் குறிப்புத்தான்.

ஒருநாள் வெள்ளவத்தைக்கு பஸ்ஸில் வந்திறங்கியபோது “கமாலா?” என்ற குரலைக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன். சிவகுரு நாதன் என்னை நெருங்கி வந்தார்.

“சண்ட பிடிச்ச அப்ருவல் எடுத்திட்டம். ஜீவாவோட சேர்ந்து சீக்கிரமா கதைகளைத் தொகுத்துக் குடும்” என்றார்.

எனக்கு விளங்கிவிட்டது. 1998ம் ஆண்டென்றால் அது சுதந்திரப் பொன்விழா ஆண்டல்லவா?

இதனையொட்டிச் சிங்களத்தில் பல நூல்கள் வெளிவரவுள்ள நிலையில் தமிழில் ஐம்பதாண்டுச் சிறுகதை வளர்ச்சியைக் காட்டும் தொகுப்பொன்றையாவது வெளியிட வேண்டுமென்ற முயற்சியின் அறுவடையே இது.

தமிழ் இலக்கியக் குழுத்தலைவர் இ.சிவகுருநாதன், பா.வயிரவ நாதன், குழு உறுப்பினர்களான டொமினிக் ஜீவா, திக்குவல்லை கமால், குழுவுக்கு வெளியே தெளிவத்தை ஜோசப், மேமன்கவி ஆகியோரைக் கொண்ட உபகுழுவொன்று இதற்காக நியமிக்கப் பட்டிருந்தது.

ஐம்பது கதைகளைத் தொகுக்கும் முயற்சி ஆரம்பமாயிற்று. யார் அந்த ஐம்பது பேருமென்ற பிரச்சினை எங்களுக்குள்ளே அலை மோதியது. முடிந்தவரை சரியாகச் செய்ய முயற்சித்தோம். குறிப்பிட்ட கால அவகாசத்துக்குள் கொடுப்பதற்காக அவசரமாகவும் செய்யவேண்டியிருந்தது.

ஐம்பது கதைகளைத் தேடுவதற்கான நேரம், எழுத்தாளர் தொடர்புச் செலவு, புகைப்பட வசதி, போக்குவரத்து... இப்படி எல்லாமே தொண்டர் சேவைதான்.

எப்படியோ 'சுதந்திர இலங்கையின் தமிழ்ச் சிறுகதைகள்' வெளிவந்தாயிற்று. அரசு மட்டத்திலே வெளியீட்டு விழாவும் நடைபெற்றது. அக்கதைகளைச் சிங்களத்தில் கொண்டுவரப்போவதாகச் சொல்லிப் பின் மறந்தார்கள்.

தங்களது கதை இடம்பெறவில்லையே என்ற ஆதங்கத்தில் அதிருப்தியாளர்கள் கைநீட்டி அடிக்காத ஒன்றைத் தவிர, மற்ற எல்லா வகையிலும் தாக்குதல் தொடுத்தனர்.

“இது பூரணத்துமானதென்று சொல்லமாட்டம். யாரும் என்னவும் சொல்லாட்டும். எங்கட காலத்தில இப்படியொரு வேலைய நாம் செய்திட்டம்” என்று தனக்கே உரிய பாணியில் சொன்னார் ஜீவா.

உண்மைதான் வேறெந்தக் குழுவுக்கும் கிடைக்காத வாய்ப்பு எங்களுக்கு எப்படியோ கிட்டிவிட்டது.

இருப்பும் ஆளுமையும்

முன்னர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்துகொண்டிருந்த மல்லிகை பின்னர் கொழும்பிலிருந்து வெளிவர ஆரம்பித்தது. ஆனால் யாழ்குடா நாட்டுடனும் கொழும்புப் பிராந்தியத்துடனும் வரையறுக்கப்பட்டதல்ல மல்லிகை. நாட்டின் சர்வபிரதேசங்களையும் மல்லிகை சென்றடைகிறது. ஆனால், பரவலாக இதை நாங்கள் கண்டுகொள்ள முடியாதுதான்.

குறிப்பிட்ட கொள்கையொன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அந்தக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டவர்களின் எழுத்துக்களை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு, அதே கொள்கையுடைய வாசகர் மத்தியில் புழங்கும் சஞ்சிகைகளை சிறுசஞ்சிகை என்று சொல்வார்கள்.

மல்லிகை தனக்கென்றொரு கருத்தியலை உடையது. ஆனால், வாசகர்கள் வரைறைக்கு உட்பட்டவர்களல்ல. அதேபோன்று ஆக்கபூர்வமான முரண்கருத்துள்ள ஆக்கங்கள் மல்லிகையால் புறந்தள்ளப்படுவதில்லை. பல்வேறு கருத்தியலையுடைய எழுத்தாளர்களும் மல்லிகையில் எழுதவே செய்கின்றனர்.

மல்லிகை இலக்கிய சஞ்சிகையென்று தன்னைப் பிரகடனம் செய்துகொள்கிறது. மல்லிகையின் உயிர் இலக்கியம்தான். இலக்கிய ரீதியான முக்கிய கட்டங்களில் மல்லிகை தன்னை நிலைநாட்டிக் கொண்டு வருகிறது.

தமிழ் நாவல் நூற்றாண்டு மலர், பாரதி நூற்றாண்டுச் சிறப்பிதழ், தேசிய ஒருமைப்பாட்டுச் சிறப்புமலர். இப்படியான மலர்களை அதற்கு அடையாளமாக எடுத்துச் சொல்லலாம்.

ஆனால் இவற்றுக்கு அப்பால் சென்று மல்லிகை பல பதிவுகளைச் செய்துள்ளது. இலக்கிய சஞ்சிகை புறவய உலகில் ஏனையவற்றிலிருந்து தன்னைத் துண்டித்து நிற்க முடியாது. இலக்கியம் எல்லாவற்றையும் ஊடுருவிச் செல்லும் என்பதையும் இலக்கியவாதிக்கும் சகல அவதானிப்பும் தேவையென்பதையும் அடிக்கடி மல்லிகை மெய்ப்பித்தே வந்துள்ளது.

பெண் விடுதலையின்றிச் சமூக விடுதலை இல்லை. பெண் அடிமைத்தனம் பற்றி எழுதாத எழுத்துக்கள் இல்லை. இந்நிலையில் அனைத்துலக மாதர் ஆண்டை முன்னிட்டு 1975ல் ஒரு விசேட இதழை வெளியிட்டது.

இதேபோன்று சிறுவர் இன்னல்கள் உலகெங்கும் காணப்படுகின்ற பின்னணியில் அது தொடர்பான விழிப்புணர்வுக்காக 1979ல் சர்வதேச சிறுவர் ஆண்டு கொண்டாடப்பட்டது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மல்லிகையும் தனது மலர்ப் பங்களிப்பை மறக்கவில்லை.

1980ல் மாஸ்கோவில் சர்வதேச விளையாட்டுப் போட்டி இடம் பெற்றது. விளையாட்டுத்தானே என்று விடவில்லை. அதனையொட்டி மல்லிகைச் சிறப்பிதழ் வெளியிட்டிருந்தது. சோவியத் புரட்சியின் ஐம்பதாண்டு நினைவையொட்டியும் விசேட இதழ் வெளியிடப்பட்டது.

இவையெல்லாம் தேசிய - சர்வதேசியத் தன்மையை அனுசரித்து, மல்லிகை தன் பயணத்தை நடாத்தி வருவதை மெய்ப்பிக்கின்ற சான்றுகளாகக் காணப்படுகின்றன.

தமிழினத்தின் தந்தை செல்வா என்று அழைக்கப்படும் எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் காலம்சென்றபோது, அவரது அரசியலோடு உடன்பாடில்லா விட்டாலும் தமிழ் மக்களின் உணர்வைப் புரிந்துகொண்டு, அவரை அட்டையில் பதித்தது மல்லிகை. அதேபோன்று உலகின் முதலாவது பெண் பிரதமர் என்ற பெருமையை நமது நாட்டுக்கு ஈட்டித் தந்த ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா அம்மையாரும் குறித்த சந்தர்ப்பத்தில் மல்லிகை அட்டையை அலங்கரித்தார்.

நீண்ட நெடும் போராட்டத்திற்குப் பின்பே யாழ் - பல்கலைக் கழக வளாகம் கிடைக்கப்பெற்றது. இதன் ஓராண்டு நிறைவை

யொட்டி 1975ல் மல்லிகை யாழ் வளாகத்தை அட்டையில் தாங்கியது.

தேவையும் பொருத்தப்பாடும் கருதி மல்லிகை மேற் கொள்ளும் இத்தகைய நடவடிக்கைகள் எவ்வளவு பெறுமதி யானவையென மீள்பார்வை செய்யும்போதே புரிந்து வியக்க முடிகிறது.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை அனுசரணையுடன் நாடகக் கலைஞர்கள் வெளிநாடு சென்று ஈழத்து நாடகக் கலையை மெய்ப் பித்தபோது அக்கலைஞர்களின் குழுமப்படம் மல்லிகை அட்டையில் வந்தது.

தினகரன் - துரைவி சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசுபெற்ற பதினான்குபேரின் படங்களும் ஒன்றாக அட்டைப்படமாகியது.

சமூக ஒற்றுமைக்கான 'சரோஜா' திரைப்படம் பேசப்பட்ட போது, தமிழ் - சிங்கள குட்டி நடிகைகள் மல்லிகை அட்டையைத் துலங்கச் செய்தார்கள்.

இதேபோன்று இலக்கியம் சாராத சிறப்பான தலையங்கங்களைக்கூட, மல்லிகை எழுதியுள்ளது. சர்வதேசச் சம்பியனாக பிலியட்ஸ் லாபிர் இலங்கைக்குப் பெருமை சேர்த்தபோது அது தலையங்கமாகியது. இவ்வாறே இலங்கை அணி சர்வதேச கிரிக்கட் ஆட்டத்தில் உலகச் சம்பியனானபோது அதுவும் தலைப்பாகியது. மல்லிகையின் 'தலைப்பூக்கள்' பல்வேறு அலங்காரங்களைச் செய்தே வந்துள்ளது.

இப்படியெல்லாம் மல்லிகையின் செல்நெறியை, விசாலிப்பை, சந்தர்ப்ப பொறுப்புணர்வை ஒட்டுமொத்தமாகப் பரிசீலிக்கும் போது மல்லிகை வீச்சு விசாலித்துச் செல்கிறது.

இதனைப் பரந்துபட்ட ஆய்வுக்குட்படுத்தி மல்லிகையின் சரி யான இருப்பாளுமையை வெளிக்கொணர்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்கள் என்றும் கனம் பண்ணத் தக்கவர்களே.

ஜனாதிபதி மாளிகை

ஒரு நாட்டின் பிரஜைகள் அனைவரும் அந்த நாட்டு ஜனாதிபதியை நேரில் கண்டிருப்பார்களென்று சொல்ல முடியாது. அது அப்படியிருக்க ஜனாதிபதி மாளிகையை பெரும்பாலும் தொலைக்காட்சியிலும், புகைப்படங்களிலுமே காணமுடிகிறது.

இளம் வயதில் கொழும்பு வந்தபோது ஜனாதிபதி மாளிகையை யும், பிரதமரின் வாசஸ்தலமான அலரி மாளிகையையும் வெளித் தோற்றத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். அழைத்துச் சென்றவர்கள் காட்டிய தோற்றம்தான். உள்ளே சென்று பார்ப்பதற்குப் பொது மக்களுக்கு எந்த வாய்ப்புமில்லை என்பதையும் தெரிந்து வைத்திருந்தேன்.

பெரும்பாலும் இராஜதந்திரிகளாக மந்திரி, பிரதானிகளாக அரசியல் அந்தஸ்துப் பெறுவோருக்கே இத்தகைய பகைப்புலம் பரிச்சயமானதாக மாறும். ஒரு அரசியல்வாதியாக வரவேண்டுமென்று அறியா வயதில் கூட கனவு கண்டதில்லை.

சிலபோது நாட்டுத் தலைவர்கள் என்ற வகையில் அவர் கையால் பரிசு பெறுவதற்கான சந்தர்ப்பம் சிலருக்குச் சித்திப்பதுண்டு. எனக்கும் அப்படியான சில சந்தர்ப்பங்கள் கிட்டியதுண்டு.

1980ல் அமைச்சர் எம்.எச்.முகம்மதுவின் தலைமையில் தேசிய ஹிஜ்ரி விழா கொண்டாடப்பட்டது. இதனை முன்னிட்டு நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் எனக்கு முதற்பரிசு கிடைத்தது.

இதற்கான பரிசளிப்பு வைபவம் சுகதாஸ ஸ்டேடியத்தில் நடைபெற்றது. ஜனாதிபதியே பரிசும் பதக்கமும் வழங்கினார். அந்த வகையில் இலங்கையின் முதல் நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட

ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜயவர்தனா அவர்களிடம் பரிசு பெற்றதை மறக்க முடியாது.

அதைத் தொடர்ந்து 1994ல் அஸ்வர் ஹாஜியார் முஸ்லிம் சமய கலாசார அமைச்சராகப் பணியாற்றியபோது, முஸ்லிம் கலை இலக்கியவாதிகளை 'வாழ்வோரை வாழ்த்துவோம்' என்ற நிகழ்ச்சி மூலம் கௌரவப்படுத்தினார்.

ஜோன்.டி.சில்வா அரங்கில் நடைபெற்ற விழாவின்போது அப்போதைய பிரதமர் ரணில் விக்ரமசிங்ஹாவிடமிருந்து விருது பெற்றேன்.

1996ல் எனக்கு 'ஒளி பரவுகிறது' என்ற நாவலுக்காக சாகித்திய மண்டல விருது கிடைத்தது. பண்டார நாயக்கா ஞாபகார்த்த மா நாட்டு மண்டபத்தில் நடைபெறும் விழாவில் ஜனாதிபதி சந்திரிகா அம்மையார் விருது வழங்குவதாக அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால், அவர் வருகை தராததால் அந்த வாய்ப்பு அற்றுப் போனது எனக்கு மனவேதனையைத் தந்தது.

ஆனால், அதைவிட உயர்ந்ததொரு வாய்ப்பு எனக்காகக் காத்திருக்கின்ற விடயத்தை நான் அறிந்திருக்கவில்லை.

ஜனாதிபதி செயலகத்திலிருந்து பதிவுத் தபாலில் எனக்கொரு கடிதம் வந்திருந்தது. குறிப்பிட்ட தினத்தில் ஜனாதிபதி மாளிகையில் நடைபெறவுள்ள சந்திப்பில் கலந்துகொள்ளுமாறு கேட்கப் பட்டிருந்தேன்.

ஜனாதிபதியை ஜனாதிபதி மாளிகையில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு பல்லவா கிட்டியிருந்தது. மேல் விபரம் எதுவும் காணப்படவில்லை.

சக எழுத்தாளர்களுக்கும் இப்படியான அழைப்பு கிட்டியிருக்கிறதா என்று தேடிப்பார்த்தேன். அப்படியாகத் தெரியவில்லை. பரவலான அழைப்பு அல்ல என்பது உறுதியாகிவிட்டது.

தனக்கும் அழைப்புக் கிடைத்திருப்பதாகவும் கலாசாரத் திணைக்களத்தின் கீழ் இயங்கும் குழு அங்கத்தவர்கள் அழைக்கப் பட்டிருக்கலாமென்று சம்ஸ் தகவல் தந்தார்.

உடனே ஜீவாவுடன் தொடர்புகொண்டு அவரது நிலைப்பாடு என்னவென்று அறிய முயன்றேன்.

“நாங்கள் போகாம விடலாந்தான். போனால் எங்கட கருத்துக் கள சொல்லலாம். ஜனாதிபதி மாளிகையையும் ஒருக்காப் பார்த்திட்டு வரலாமல்லோ?” என்றார்.

நான், சம்ஸ், ஜீவா மூவருமாகப் புறப்பட்டோம்.

ஜனாதிபதி மாளிகையில் கால்பதிக்கின்ற பூரிப்பு. பலகட்டப் பதிவுகள் பரிசோதனைகளின் பின்பே உள்ளே அனுமதிக்கப் பட்டோம்.

அது ஓர் உலகமாக விரிந்து தெரிந்தது.

கலாசார அமைச்சர் லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி எல்லோரையும் வரவேற்றுக்கொண்டிருந்தார்.

தமிழ்பேசும் முகங்களைக் காண்பது மிகவும் கஷ்டமாக விருந்தது. அதற்குள் க.நாகேஸ்வரனைக் கண்டுவிட்டோம். அவரும் இலக்கியக் குழு உறுப்பினர்தான்.

நாங்கள் எண்ணியதுபோல் இது எழுத்தாளர்களுக்கு மாத்திரம் உரிய ஏற்பாடல்ல. தேசிய ரீதியாக, மொழி வேறுபாடின்றிக் கலை இலக்கியம் சார்ந்த குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

சினிமாக் கலைஞர்கள், மேடை நடிகர்கள், பாடகர்கள், எழுத்தாளர்கள், ஊடகத்துறையினர் என்று பலதரப்பட்டவர்கள் வருகை தந்திருந்தனர்.

சுய உபசரிப்பாக தேநீர் விருந்து இடம்பெற்றது.

பலரோடு கலந்துரையாடியதிருந்து விடய அமர்வோ! கலந்துரையாடலோ! நிகழ்வதற்கான ஏற்பாடல்ல என்பது தெளிவாகியது. ஜனாதிபதி கலைஞர்களோடு நல்லுறவை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கான உபசாரமென்பது உறுதியாகியது.

இரவு எட்டுமணிக்கு மேல்தான் ஜனாதிபதியின் வரவு சாத்தியமாகியது.

ஜீவா சொன்னதுபோல ஜனாதிபதியை, ஜனாதிபதி மாளிகையில் தரிசித்த மகிழ்ச்சி இனியொரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவோ போகிறது?.

பாராட்டு விழா

ஏற்கனவே முன்னறிவித்தல் தரப்பட்டிருந்தபடி பாராட்டு வைபவம் குறிப்பிட்ட தினத்தில் நடப்பது உறுதியாகிவிட்டது.

ஓர் இலக்கியவாதிக்கு இலக்கியமல்லாத ஒரு விடயத்துக்காக, இலக்கியவாதிகளால் நடாத்தப்படும் பாராட்டு இது.

இலக்கியத்தின் பேரால் பாராட்டு, பொன்னாடை என்றாலே ஒருவித அலர்ஜியான காலகட்டத்தில் எனக்கு இப்படியொரு பாராட்டு.

மல்லிகைப் பந்தல் இதனை ஏற்பாடு செய்திருந்தது. டொமினிக் ஜீவாவின் வேண்டுகோளை எப்படித் தட்ட முடியும்?

மல்லிகைக்கு நெருக்கமான எழுத்தாளர்களுக்கு ஏதாவது உயர்ச்சி, பரிசு, பட்டம் என்று வந்துவிட்டால் அவர்களுக்குத் தேநீர் கொடுத்து, நான்கு வார்த்தை பேசிக் கௌரவிப்பது டொமினிக் ஜீவாவின் பண்பாடுகளிலொன்று.

இதற்கென்று இடந்தேடி இழுத்தடித்துக்கொண்டிருப்பதை விட மல்லிகைக் காரியாலயத்திலே நெருக்கடிக்கு மத்தியில் நடாத்தி முடிப்பது பெரிய சுகம். ஸ்ரீகதிரேசன் வீதி மல்லிகையின் இரண்டாங் கட்ட அலுவலகம் நின்ற நிலையிலென்றாலும் ஒரு பதினைந்து பேரைக் கொள்ளக்கூடியதுதான்.

மாத்தளை சோமு இலங்கை வந்திருந்தபோது அவருக்கொரு வரவேற்பு.

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் தினகரன் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டபோது அவருக்கொரு வாழ்த்து விழா.

இப்படி நிறையச் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

சரி.

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆசிரிய சேவையிலிருந்து மட்டுப்படுத்தப்பட்ட இலங்கை கல்வி நிருவாக சேவை போட்டிப் பரீட்சையில் தெரிவு செய்யப்பட்டதற்காகவே இந்த ஏற்பாடு.

குறிப்பிட்ட தினத்தில் நேரகாலத்தோடு நான் மல்லிகைக் காரியாலயம் சென்றேன். ஜீவா சுறுசுறுப்பாக இருந்தார்.

1999 முற்பகுதியில் ஒருநாள் இது.

எனது அபிமான ஆசிரியர்களுள் ஒருவரான இர.சந்திரசேகரன் அங்கே வந்திருந்தார். நான் வியந்துபோய் அவரைப் பார்த்துக் கை குலுக்கினேன்.

“இவர்தான் கூட்டத்துக்குத் தலைவர்” என்றார் ஜீவா.

பருத்தித்துறையிலிருந்து எப்படி இந்த மனிதன் இங்கே வந்தார்? சுமுகமான போக்குவரத்து நிலவிய காலமாக அது இருக்கவில்லை.

அவர் ஏதோ, தனது விடயமாகத் கொழும்புக்கு வந்திருக்கிறார். கொழும்புக்கு வந்தால் அவர் மல்லிகைக்கு வராமல் போக மாட்டார். அப்படி வந்தபோது இந்த விடயத்தைச் சொல்லி அவரைத் தலைமை வகிக்க ஜீவா ஏற்பாடு செய்துவிட்டார். இதை நான் பின்னர் தெரிந்துகொண்டேன்.

எது எப்படியிருந்தாலும் ஒரு மாணவனின் உயர்ச்சியைக் கொண்டாடும் நிகழ்வுக்கு, அம்மாணவனில் அக்கறை கொண்டுள்ள ஆசிரியரே வந்து தலைமை தாங்கும் சந்தர்ப்பம் எவ்வளவு பொருத்தமாகப் பொருந்திவிட்டது பாருங்கள்.

பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதரசிங், துரைவி ராஜ் பிரசாத் ஆகியோர் மாலை அணிவித்து வரவேற்றனர். கே.எஸ்.சிவகுமாரன், ப.ஆப்.டீன், ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் ஆகியோர் வாழ்த்துரை நிகழ்த்தினர். புனைப்பட நிருபர்களின் கெமராக்கள் பளிச்சிட்டன. சிற்றுண்டி, தேநீர் பரிமாறப்பட்டது. மனநிறைவான நிகழ்வாக அது முற்றுப் பெற்றது.

பதவி உயர்வுக்கான நியமனத்தைக் கல்வி அமைச்சு வடகிழக்கு மாகாணத்திற்கே தந்தது. அங்கிருந்து வவுனியா, கல்விப் பணி மனைக்கு உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டேன்.

அங்கு என்னையொரு கல்வி அதிகாரியாகவே பார்த்தார்கள். என்னை அவசரப்பட்டு இனங்காட்டிக்கொள்ள நான் விரும்ப வில்லை.

அப்படியிருக்கையில் மல்லிகைப் பாராட்டு விழாச் செய்திகள் படங்களோடு தேசியப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. என்னைக் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள்.

ஒரு பாடசாலையில் கற்பித்துக்கொண்டிருந்த நிலைமாறி பல பாடசாலைகளுக்கும், கல்விசார் கருத்தரங்குகளுக்கும், செயலமர்வு களுக்கும், பல்வேறு விழாக்களுக்கும் போய்வர வேண்டியது உத்தியோகபூர்வ நிர்ப்பந்தமாகிவிட்டது. எப்படிப் பார்த்தாலும் ஒரு கல்விப் பணிப்பாளரைவிட, ஓர் எழுத்தாளனுக்கே மதிப்பும் வரவேற்பும் அதிகம் கிட்டுவதை எண்ணிப் பூரித்தேன்.

ஓர் எழுத்தாளனாக மல்லிகை என்னை உருவாக்கியது ஒரு பக்கமிருக்க, உரிய சந்தர்ப்பத்தில் பாராட்டிக் கௌரவித்துப் பரவலாக அறியப்பண்ணிய ஜீவாவின் தீர்க்கதரிசனமான நடவடிக்கை இன்னும் நெஞ்சில் நிலைத்திருக்கின்றது.

வாசகர் உறவு

சிங்கள இலக்கியத்திலே 'கவிகொல' என்றொரு இலக்கிய வடிவம் உண்டு. ஒரு குறிப்பிட்ட சமகாலச் சம்பவமொன்றைக் கவியாக்கம் செய்து அச்சிட்டு, அதனை எழுதியவர் சனங்கள் கூடும் இடங்களில் பாடிப்பாடி பொதுமக்களின் கவனத்தை ஈர்த்து விற்பனை செய்வார்.

ஆனால் இப்பொழுது இப்படியான நிகழ்வைக் காண்பது மிகவும் அரிதாக உள்ளது. நான் சிறுவனாக இருக்கும்போது, பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் இத்தகையவர்களைக் கண்டு, அவர்கள் கவி பாடுவதைப் பொருள் விளங்காவிட்டாலும் கூடக் கேட்டு ரசித்திருக்கிறேன்.

முன்பொரு தடவை தென்னக்கோன் என்றொருவர் சமூக சேவை அமைச்சராகக் கடமையாற்றினார். இவர் ஒரு கவிஞர். அவர் கூட மேற்சொன்னவகையில் கவிதை பாடித் திரிந்தவராம். அடுத்த தேர்தலில் அவரும் அவரது கட்சியும் தோல்வியடைந்தபோது மீண்டும் கவிபாட வெளிக்கிட்டு விட்டதாக ஒரு பத்திரிகை சுவாரஸ்யமாகச் செய்தி வெளியிட்டிருந்தது.

மாத்தறை காஸிம் புலவர்கூட இவ்வாறு கவிதை எழுதி பாடிப் பாடி விற்பாராம். அவர் சிங்களம், தமிழ் இருமொழிகளிலும் பாட வல்லவர். சிலவேளை எதுகை மோனைக்காக இருமொழிச் சொற்களையும் கலந்து பாடிவிடுவாராம்.

இந்தச் சம்பவங்கள் எனக்கு ஜீவாவை நினைவூட்டத் தவறுவ தில்லை. ஜீவா அப்படியொரு கவிஞரல்ல. ஆனால், அவர் நட மாடும் சஞ்சிகை விற்பனையாளராகப் பிரபலமடைந்திருக்கிறார். அப்படித் தெருத்தெருவாக மல்லிகையைச் சுமந்தபடி அலைந்தே வரலாறு படைத்திருக்கிறார்.

எந்தவொரு சஞ்சிகையாளனுக்கும் இப்படியொரு வரலாறு பதிவாகியிருக்க முடியாது.

ஜீவாவை வெறுக்கையோடு ஒருபோதும் காணமுடியாது. அவரது கையிலே எப்பொழுதும் ஒரு பையிருக்கும். அதிலே மல்லிகை இருக்கும். மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகள் இருக்கும்.

யார் இலக்கிய ரசிகர்? யார் யாரெல்லாம் தொடர்ந்து மல்லிகை வாங்குபவர்களென்றும் அவருக்குத் தெரியும். அத்தகையவர்களாகக் காணும்போது மல்லிகை நீளும். கண்ட கண்டவர்களுக்கெல்லாம் நீட்டுவதில்லை!

பலபேர் இருக்கிறார்கள். சந்தா என்று ஒரு முழுத்தொகையைக் கொடுக்க வசதி இருக்காது. ஒவ்வொரு பிரதி வேண்டும்போது அவர்களுக்கு வசதியாக இருக்கும்.

இன்னும் சில இலக்கிய ரசிகர்கள் இருக்கிறார்கள். தேடிப் போய் புத்தகம், சஞ்சிகைகள் வாங்க அவர்களுக்கு நேரம் இருக்காது. தேடிப்போய் கொடுத்தால் நன்றியோடு பெற்றுக்கொள்வார்கள். உடனடியாக அதற்குரிய பணத்தையும் செலுத்தி விடுவார்கள்.

சில சந்தர்ப்பங்களில் நான் பார்த்திருக்கிறேன். நூறு இருநூறு பெறுமதியான புத்தகங்களைக் கூட ஜீவா தூக்கிக் கொடுத்து விடுவார். அவர்கள் பணம் கொடுப்பதாகவும் தெரியவில்லை. அப்படியான வேளையில் ஜீவா சொல்வார், “அவர்கள் எப்பொழுதாவது நிச்சயமாக அந்தக் காசைத் தந்துவிடுவார்கள்”. இது அவருடைய அநுபவம் சொல்லும் கதை.

பார்த்த பார்வைக்கு விற்பனையாளனும் நுகர்வோர் போலவும் தோன்றினாலும், மல்லிகையோடு தொடர்புள்ள ஒவ்வொரு வாசகனையும் அவர் நினைவில் வைத்துள்ளார்.

நினைவில் வைத்துள்ளார் என்று சொல்வதைவிட, மல்லிகைக் குடும்பத்தின் அங்கத்தவர்களாக அவர்களை மரியாதை பண்ணுகிறார் என்பதே உண்மையாகும்.

முகம் தெரியாத வாசகர்களை அவர்களது சந்தா முகவரிக் கூடாக நினைவில் வைத்திருப்பார். எங்கெங்கே யார் யார் சந்தா தாரர்கள் என்பதை மட்டுமல்ல, எப்போது சந்தாவைப் புதுப்பிக்க வேண்டுமென்பதையும் சொல்லி விடுவார். சந்தா முடிந்தாலும் மல்லிகை தொடர்ந்து போய்க்கொண்டுதானிருக்கும்.

ஒவ்வொரு இதழிலும் சில பிரதிகள் பெற்று, சில நண்பர்களுக்கு நான் தொடர்ச்சியாக விநியோகிப்பது வழக்கம். கொழும்பிலிருந்து மல்லிகை வெளிவருவதைத் தொடர்ந்து நேரில் சென்று பெற்றுக் கொள்வேன்.

நான் வருவது தெரிந்தாலும்கூட, மல்லிகை வெளிவந்த உடனே ஒரு பிரதியை தபாலில் அனுப்பிவிடுவார். இதன் மூலம் மல்லிகை வாசகர்களின் உணர்வை அவர் எவ்வளவு தூரம் புரிந்து கொண்டுள்ளார் என்பது புலனாகிறது.

மல்லிகையோடு சம்பந்தப்படும் ஒவ்வொருவரையும் தன்னில் ஒருவராகப் பார்த்து... அவர்களோடு தொடர்பு வைத்து... அவர்களை மதித்து... உறவு கொள்ளும் ஜீவாவின் தனித்துவமும் மல்லிகை நிலைப்புக்கான அடிப்படைகளில் ஒன்றென்பது எனது முடிவாகும்.

எழுதப்படாத கவிதை

'எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்!' என்ற உடனே கவித்துவம் நிரம்பிய அர்த்தப்பாடு இதற்குள் செறிந்திருக்கு மென்று, அதனைத் தேடும் மனோநிலைக்குள் எவரும் தள்ளப் படுவதுண்டு.

இது ஒரு கவிதை நூல் கூட அல்ல.

எங்கள் மத்தியில் வாழ்ந்த எத்தனை பெரும் பெரும் எழுத்தாளப் பிரம்மாக்கள் என்னைப் பொறுத்தவரையில் மன்னிக்க முடியாத குற்றமொன்றை செய்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள்.

ஓர் எழுத்தாளனின் அனுபவங்கள் சாதாரணமானவையல்ல. சாதாரண மனிதனாக அல்லது அதற்கும் கீழான சமூகநிலையிலிருந்து முயன்றெழுந்து சாதனை புரிபவனே எழுத்தாளன். எமது இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளனைத்தான் சொல்கிறேன்.

இளங்கீரன், டானியல், எச்.எம்.பி.மொஹிதன், சில்லையூர் செல்வராசன், பெனடிக்ற் பாலன்... இப்படியொரு பட்டியல் விரிகிறது.

சோதனைகளை, சாதனைகளை, புரட்சிகளை, போராட்டங்களை, வெற்றிகளை, தோல்விகளை... மொத்தத்தில் எதனையுமே வரலாறாக்காமல் போய்விட்டார்கள்.

அவர்களைப் பற்றி ஆயிரம் பேர் எழுதலாம். அவர்களைப் பற்றி அவர்களே எழுதுவதுபோல் வருமா?

சென்ற ஆண்டு கொழும்பிலே தெனியானின் மணிவிழா நடைபெற்றபோது, அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி “உங்களது எழுத்துலக அனுபவங்களை... சுயவரலாற்றை... எழுதும் பணியில் இனியும் நீங்கள் தாமதம் செய்யக்கூடாது. எதையும் பதிவு செய்யாமல் போய்விட்டவர்களின் பட்டியல் தொடரக்கூடாது” என்று குறிப்பிட்டேன்.

‘எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்’ டொமினிக் ஜீவாவின் வரலாற்று நூல்தான்.

அவரது திட்டமிட்ட செயற்பாடுகள், வெளியீடுகள் வரிசையில் இதனை அவர் சாதித்து எல்லோருக்கும் ஆதர்ஷமாகத் திகழ்கிறார்.

1999ல் முதற் பதிப்பும் அதற்குப் பின்னர் திருத்திய இரண்டாம் பதிப்புமாக அந்நூல் வெளிவந்துள்ளது.

ஓர் எழுத்தாளன் தன்னுடைய சரிதையை எழுதி வெளியிடுவதென்பது மிகப்பெரியதொரு விடயம். ஆனால் இதன் வெளியீட்டு விழாவை ஜீவா பெரிதுபடுத்தவில்லை.

“குறைந்தது ஓர் அமைச்சரையெண்டாலும் அழைக்கலாமே” என்று தெரிவித்த அபிப்பிராயத்தை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பாதுகாப்புக் கெடுபிடியைக் காரணங்காட்டி தவிர்த்துக் கொண்டார்.

வெள்ளவத்தை பெண்கள் கல்வி ஆய்வு மையத்திலேயே வெளியீட்டு விழாவுக்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. அங்கு சுமார் நாற்பது பேருக்கு மேல் ஒன்றுகூட முடியாது.

மல்லிகை வெளியீடுகளைப் பொறுத்தவரையில் புத்தகம் அச்சாகி வந்ததும் வாசகர்களைச் சென்றடைந்துவிடும். ஒரு சம்பிரதாயத்துக்காகவும் தகவலுக்காகவும்தான் விழாக்கள்.

மாலைப் பொழுதில் அடக்கமாக விழா நடந்துகொண்டிருந்தது.

திடீரென்று எதிர்பாராததொரு நிகழ்வு நடைபெற்றது. அதாவது அழைக்கப்படாத ஒருவர் அங்கே வந்து சேர்ந்தார். வேறு யாருமல்ல; அமைச்சர் எம்.எச்.எம். அஷ்ரஃப்தான். பத்திரிகைத் தகவலைப் படித்துவிட்டு, மிக நீண்ட தொலைவிலிருந்து வந்திருந்தார்.

எம்.எச்.எம்.அஷ்ரஃப் ஒரு கவிஞர், இலக்கியவாதி, மல்லிகை அபிமானி என்றெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு போகவேண்டிய அவசியமில்லை. அவர் அரசியலுக்கு வரமுன்பே மல்லிகையோடும் ஜீவாவோடும் நெருக்கமாகவிருந்தார்.

இதற்கிடையில் இன்னொரு அதிர்ச்சி.

அதுவும் அழையா விருந்தாளி ஒருவர்தான். அவர் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ரஷூப் ஹக்கீம். அவரும் மல்லிகை தொடர் வாசகர். கவிஞர் ஹஸீன் சகோதரர்.

இருவருமே ஒரே கட்சியின் முக்கியஸ்தர்களாகவிருந்தாலும் திட்டமிட்டு அங்கு வரவில்லை. அங்குதான் ஒருவரையொருவர் பார்த்து வியந்தனர்.

கூட்டத்தில் இருவருக்கும் பேசச் சந்தர்ப்பம் வழங்கப்பட்டது.

அமைச்சர் அஷ்ரஃப் பேசும்போது “இந்த வெளியீட்டு விழாவுக்கு முன்பே நான் இந்தப் புத்தகத்தை வாசித்து விட்டேன். நான் வாகனத்தில் பயணித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். அதை வாசித்து முடித்துவிட வேண்டுமென்ற நிலைக்கு நான் தள்ளப்பட்டேன். எப்படியோ அன்று இரவோடிருவாக வாசித்து முடித்து விட்டேன்” என்றார்.

ஜீவாவின் எழுத்துநடையும் சம்பவங்களை வரிசைப்படுத்திச் சொல்லும் நேரத்தியும் நிச்சயம் எவரையும் கவராமல் இருக்க முடியாது. புத்தகம் முழுக்கப் பக்கத்துக்குப் பக்கம் ஒருவித சோகமும் ஓர்மமும், சவால்களுக்கு முகம்கொடுத்து முன்னேறும் கம்பீரமும் விரவிக்கிடக்கின்றன.

அஷ்ரஃப் தொடர்ந்து பேசுகையில் “உண்மையைச் சொல்கிறேன். சில பக்கங்களுக்கு மேல் ஒரு அமைதியான நிலையில் என்னால் வாசிக்க முடியவில்லை. என்னை அறியாமலேயே பல கட்டங்களில் கண்ணீர் சிந்தி விட்டேன். அமுதமுதுதான் வாசித்து முடித்தேன். எத்தனை துன்பங்களையும் சோகங்களையும் சுமந்து கொண்டு ஜீவா பொது வாழ்வில் ஈடுபட்டு இலக்கிய சேவை செய்வதை எண்ணி வியப்படைகின்றேன்” என்றார்.

சுயசரிதை என்று எழுதப்படும்போது அதற்கென்றொரு மாமூலான முறை காணப்படுகின்றது. அப்படி எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இதனை நாம் வாசிக்க முடியாது. அந்தக் கட்டமைப்பிலிருந்து முற்று முழுதாக விடுபட்ட நிலையிலேயே 'எழுதப்படாத கவிதை...' விரிந்து செல்கிறது.

இதில் இன்னொரு சந்தோஷம் என்னவென்றால் அதன் இரண்டாம் பாகத்தையும் 'அச்சுத்தாளின் ஊடாக ஓர் அநுபவப் பயணம்' என்ற தலைப்பிலே மல்லிகையில் தொடராக எழுதி வருகிறார். அதுவும் நூலாகும்போது ஒரு முழுமையை நாம் தரிசிக்க முடியும்.

இதற்கிடையில் இன்னொரு இனிப்பான செய்தி காதைத் தொட்டது. அவரது சுயசரிதை நூல் "UNDRAWN PORTRAIT FOR UNWRITTEN POETRY" என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்துள்ளது. சிங்கள மொழி பெயர்ப்புக்கான பணிகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டுள்ளதாம்.

தமிழ் வாசகர் எல்லையைத் தாண்டி தேசிய மட்டத்திலும் சர்வதேசமட்டத்திலும் ஜீவா பேசப்படப் போகிறார். கூடவே நாங்களும் பேசப்படப் போகிறோம்.

இலக்கிய உறவு

இலங்கை கல்வி நிர்வாக சேவை அதிகாரியாக வடகிழக்கு மாகாணத்தில் கடமையைப் பொறுப்பேற்பது தவிர்க்க முடியாத தொன்றாகிவிட்டது.

சிறுபான்மையினருக்கு அரசு மட்டங்களில் இழைக்கப்படும் அநீதிகளை எழுதியும் பேசியும் வந்த நானே அதற்கு உதாரணமாகி விட்டேன்.

இனி வடக்கு - கிழக்கில் வாய்ப்பான இடந்தேடும் படலமே அடுத்த கட்டம்.

அப்போது வடக்கு கிழக்கு மாகாண, கல்வி, பண்பாட்டு, அலுவல்கள் விளையாட்டுத்துறை அமைச்சின் செயலாளராகச் சுந்தரம் டிவகலாலா கடமையாற்றினார். நியமனம் செய்யும் அதிகாரம் அவர் கையிலேயே இருந்தது.

1999ல் இயல்பான காலச் சூழ்நிலை இருக்கவில்லை. யுத்தச் சூழலே நிலவியது. வடகிழக்கில் அரசு கட்டுப்பாடற்ற பகுதிகளும் காணப்பட்டன.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் இப்பகுதிகளில் எந்தப் பரிச்சயமும் இருக்கவில்லை. பார்வை இல்லாதவனுக்கு எல்லாம் ஒன்றுதான் என்ற நிலை.

இத்தனைக்கும் சுந்தரம் டிவகலாலாவுக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்திச் சலுகை பெறும் வாய்ப்பு இருக்கவே செய்தது.

அவர் இலக்கிய ஈடுபாடுள்ளவர். இடதுசாரி இலக்கியவாதி களோடெல்லாம் தொடர்புள்ளவர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ளூராட்சி ஆணையாளராக கடமை யாற்றியபோது அவர் மேற்கொண்ட சில நடவடிக்கைகள் எழுத்தாளர்களை அவரோடு மேலும் நெருக்கமாக்கின.

எழுத்தாளர்கள் வெளியிடும் நூல்களில் இருநூறு பிரதிகள் வரை கொள்வனவு செய்யும் திட்டத்தை மேற்கொண்டார். வெளியீட்டுச் செலவின் கணிசமான தொகையை மீள்பெறுவதற்கு இது வாய்ப்பாக அமைந்தது.

தற்றுணியும் முடிவெடுக்கும் திறனும் இவரது செயற்பாட்டு வெற்றிகளுக்கு உந்துசக்திகளாகும். நிர்வாக மட்டங்களுக்கூடாக உச்சக்கட்டப் பயன்பெறல் இவரது வேட்கையாகும்.

வடகிழக்கு மாகாண கலாசாரத் திணைக்களத்திற் கூடாக இவர் தொடக்கிய பல்வேறு நடவடிக்கைகள் இன்றும் தொடர்ச்சியாக முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றது.

வடகிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்களதும் பதிப்பகங்களதும் நூல்களில் கணிசமான பிரதிகள் கொள்வனவு செய்யப்படுகிறது.

ஆண்டுதோறும் வெளிவரும் இம்மாகாண எழுத்தாளர்களின் நூல்களில் சிறந்தவை தெரிவுசெய்யப்பட்டு மாகாண இலக்கிய விழாவின்போது விருதளித்துக் கௌரவிக்கப்படுகின்றது.

சிறந்த கலைஞர்களுக்குப் பிரதிவருடமும் ஆளுநர் விருது வழங்கப்படுகிறது.

மூன்றுநாள் இலக்கிய விழா வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இதனையொட்டி நடைபெறும் ஆய்வரங்கக் கட்டுரைகள் தொகுத்து வெளியிடப்படுகிறது.

பாடசாலை மட்டத்தில் சிறுவர் அரங்கு, சஞ்சிகைப் போட்டி, சித்திரக் கண்காட்சி இப்படிப் பல நடவடிக்கைகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

உச்சக்கட்டப் பயன்பெற உச்சக்கட்ட முயற்சியைப் பிரயோகிப்பவர் சுந்தரம் டிவகலாலா. கம்யூனிஸ்ட் கார்த்திகேசு மாஸ்டரின் மாணவன் என்ற பெருமையை என்றும் நிலைநாட்டுபவர்.

இவரின் தரிசனத்துக்காகத்தான் மேல்மாகாணத்திலிருந்து சென்ற நாம் அவரது அமைச்சுக்கு முன்னே காத்திருந்தோம்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மல்லிகையின் வெள்ளிவிழா மலர் வெளியீட்டுக்குச் சென்றபோது, எங்களை அழைத்து அவரது வீட்டில் விருந்தளித்ததை அந்த இடத்தில் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அவர் என்னை அடையாளம் கண்டுகொள்வார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருந்தது. இல்லாவிட்டால் என்னை அடையாளப் படுத்திக் கொள்ளும் முனைப்பு எனக்கிருக்கவில்லை.

எல்லோரும் உள்ளே அழைக்கப்பட்டோம். அறிமுகப் படலம் நடந்தது.

என்னை அறிமுகப்படுத்திய அலுவலக நண்பன் இலேசாக 'எழுத்தாளன்' என்றும் சொல்லிவிட்டான்.

அவர் சிரித்துக் கைகுலுக்கியபடியே "டொமினிக் ஜீவாவின் நெருங்கிய நண்பனல்லவா" என்று இலக்கியத் தொடர்பை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார்.

அங்கிருந்த அனைத்து நண்பர்களும் ஒருகணம் வியந்துதான் போனார்கள்.

இந்த இலக்கியம்... இந்த மல்லிகை... இந்த ஜீவா... இப்படி எதிர்பாராத சந்தர்ப்பங்களிளெல்லாம் வந்து கைகொடுக்கின்ற உறவை எண்ணியெண்ணி வியந்தேன்.

மல்லிகைப் பந்தல்

இலங்கை போன்றதொரு நாட்டில் தமிழில் நூல் வெளியீட்டு நிறுவனங்களை நிறுவி வெற்றி பெறுவதென்பது மிகவும் சிரமமான விடயம். இலக்கிய நூல்களைப் பற்றியே நான் குறிப்பிடுகின்றேன்.

வீரகேசரி நிறுவனம் எழுபதுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களை எழுபதுகளில் வெளியிட்டது. இந்திய இறக்குமதிகளுக்கான கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட்ட சூழ்நிலையில் அதனைப் பயன்படுத்தி இம் முயற்சி முன்னெடுக்கப்பட்டது. அச்சுழல் மாறியதும் அம்முயற்சி கைவிடப்பட்டது.

வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் இலாப ரீதியாக இயங்க முடியாமை காரணமாகப் புத்தகப் பிரசுரம் மிகுந்த பின்னடைவைக் கண்டு வந்துள்ளது.

பெரும்பாலும் இங்கு ஆசிரியப் பதிப்பகங்களே காணப்படுகின்றன. சிலபோது பதிப்பகங்களின் எவ்வித பங்களிப்பும் இல்லாமல் அவற்றின் பெயர்கள் மாத்திரமே பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

இலாப நோக்கத்திற்கு அப்பால் நின்று, குறித்த கொள்கை ரீதியான குறுவட்ட வாசிப்புக்காகச் சிறுசஞ்சிகைகள் வெளியிடப்படுகின்றன. எனினும் இவற்றின் வெளிப்பாடும், தாக்க வன்மையும் ஆரோக்கியமானதே.

எழுத்து, சாந்தி, சரஸ்வதி, தீபம், மறுமலர்ச்சி போன்ற சஞ்சிகைகள் இன்றும் பேசப்படுவது அவற்றின் குறித்த உள்ளடக்கம் காரணமாகத்தான். இதேபோன்று இப்படியான சஞ்சிகைகள் தமது வெளியீடுகளையும் ஓரளவுக்குச் செய்துள்ளன. அவை இன்னும் பேசப்படுகின்றன.

இளம்பிறை சஞ்சிகையை வெளியிட்ட அரசு வெளியீடு கூடவே பல நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளது. எஸ்.பொ., வ. அ. இராசரத்தினம், ஏ.ஜே.கனகரெட்னா, மு.தளையசிங்கம், எம். ஏ. ரஹ்மான், அண்ணல், மகாகவி போன்ற பலரின் நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது.

இந்தப் பின்னணியுடனேயே மல்லிகை பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. நாற்பதாண்டுகளாகத் தனிவழிப் பயணத்தைத் தொடர்கின்ற மல்லிகை, அதன் இன்னொரு கட்ட முயற்சியாக 'மல்லிகைப் பந்தல்' நூல்களை வெளியிட்டு வருகின்றது.

வெறும் எழுத்துக் கோர்ப்பு முறையில் வெளிவந்த முதல் வெளியீட்டையும், கடைசியாக நூறு வீத கணனி அச்சமைப்பில் வந்துள்ள நூலையும் பார்க்கும்போது வியக்கத்தக்கதாக இருக்கின்றது.

பலவகை மாதிரிகளுக்குள் மல்லிகைப் பிரசுரங்களை வகுத்து நோக்க வேண்டியுள்ளது.

மல்லிகைக் கவிதைகளை முருகையன் தொகுத்து வெளியிட்டார். அட்டைப்படக் கட்டுரைகள் மூன்று தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன.

மறுமலர்ச்சி, சுதந்திரன் சிறுகதைகள் அரைநூற்றாண்டு கழிந்தே தொகுப்பாகியுள்ளன. மல்லிகைக் கதைகள் இரண்டு தொகுதியாகச் சுடச்சுட வெளிவந்துள்ளன. சிங்கள மொழி பெயர்ப்புக் கதைகள் மூன்றாவது தொகுதியாக இணைந்து கொள்கிறது.

மல்லிகை ஆசிரியத் தலையங்கங்கள் 'தலைப்பூ' என்ற பெயரிலும், அவரது நாளாந்த வாழ்வின் அநுபவங்கள் 'அநுபவ முத்திரைகள்' என்ற மகுடத்திலும், கேள்வி-பதில்கள் 'தூண்டில்' என்றும் நூலாகியுள்ளன.

டொமினிக் ஜீவா மல்லிகையின் பெயரால் விட்ட ஒவ்வொரு பூச்சுக்காற்றும் பதிவாகி பின்னர் நூலாக மலர்ந்துள்ளன.

தில்லை நடராஜா எழுதிய 'படிக்காதவர் படிப்பித்த பாடங்கள்' பின்னர் 'அப்பா' என்ற பெயரில் நூலாகியது. இவ்வாறே செங்கை ஆழியான், தில்லைச்சிவன் போன்றோரின் சில தொடர்களும் நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன.

மல்லிகையிலும் சமகாலத்தில் வேறு பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளிலும் எழுதப்பட்ட கவிதை, சிறுகதைகளும் தொகுப்புக்களாக வந்துள்ளன. மு.பஷீர், சாந்தன், மேமன்கவி, சுதாராஜ், ப.ஆப்டன், ச.முருகானந்தன், கெக்கிராவ ஸஹானா போன்றோரின் புத்தகங்கள் இத்தகையனவே.

தேவகௌரியின் 'எண்பதுகளில் மல்லிகை விமர்சனங்கள்', றமீஸ் அப்துல்லாஹ்வின் 'கிழக்கிலங்கை கிராமியம்' போன்ற ஆய்வு நூல்களும், டாக்டர் எம்.கே.முருகானந்தத்தின் வைத்திய அனுபவங்களும், அ.பாலமனோகரனின் 'நிலக்கிளி' மறுபதிப்பு நாவலும் மல்லிகைப் பந்தலின் கீழ் வெளியாகியுள்ளன.

மல்லிகையோடு முற்றொடர்பற்ற எழுத்தாளர்களின் நூல்களும் மல்லிகைப் பந்தலில் வெளியாகியிருக்கின்றன.

'பத்தர பிரசுதிய' என்ற ஜீவாவின் சிங்களச் சிறுகதைத் தொகுப்பு குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். மல்லிகை வெளியீடுகள் தமிழ் அல்லாத மொழிகளிலும் வெளிவரக்கூடுமென்பதற்கு இது கட்டியம் கூறுகிறது.

ஒட்டு மொத்தமாகச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும்போது மல்லிகைப் பந்தலும் வரலாறு சாதித்துள்ளது. ஒரு சிறு சஞ்சிகையின் இத்தகைய பெருமுயற்சி மிகுந்த கவனத்திற்குரியதே.

இலங்கை, இந்திய எல்லை தாண்டி சர்வதேச நாடுகளை நோக்கி மல்லிகை வெளியீடுகள் பயணிக்கின்றமை ஒரு நீண்ட முயற்சியின் பெறுபேறே.

இடைக்காலத்தில் கல்வி அமைச்சு, கலாசார திணைக்களம், நூலக சேவைகள் சபை என்பன மேற்கொண்டிருந்த நூற்கொள்வனவுத் திட்டம் காரணமாகப் புத்தக வெளியீட்டுத்துறை ஓரளவு ஊக்கம் பெற்றிருந்தது. அந்நடைமுறைகள் இடைநின்ற போதும் மல்லிகை வெளியீடுகள் தொடர்ந்து வருகின்றமை, அது பலமான அத்திவாரத்தைத் தாபித்துள்ளதைக் காட்டுகிறது.

இதை உறுதிப்படுத்தும் பொறுப்பு புத்திஜீவிகளும் எழுத்தாளர்களும் கையிலேயே தங்கியுள்ளது.

எவ்வாறாயினும் மல்லிகைப் பந்தல் 2003 இறுதிவரை ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை அறுவடை செய்துள்ளமை சாதாரணமானதொன்றல்ல.

அவுஸ்திரேலிய மலர்

மல்லிகையின் ஒவ்வொரு கட்ட வளர்ச்சியும் உயர்ச்சியும் ஏதோ என்னுடைய ஒவ்வொரு கட்ட வளர்ச்சியும் உயர்ச்சியுமாகவே எனக்குப் படுகிறது. மல்லிகை எனக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றல்ல என்பதையே இது உணர்த்துகிறது.

மல்லிகை நீர்கொழும்பு மலரைத் தொடர்ந்து, படிப்படியாக வெவ்வேறு பிரதேச மலர்களை வெளியிட்டு அவ்வப் பகுதிக்கும் அப்பகுதி எழுத்தாளர்களுக்கும் முத்திரை குத்தியது. கூடவே அப் பிரதேசங்களுக்கும் மல்லிகை மையப் பிரதேசங்களாக மாறி அந்த இருப்பு தொடர்ந்து பேணப்பட்டு வருகின்றது.

'வளர்மதி' என்ற கையெழுத்துச் சஞ்சிகை நீர்கொழும்பில் முகிழ்ந்து, அதைத் தொற்றி அப்பகுதி எழுத்தாளர்களின் எழுச்சி எப்படிப் படிப்படியாக வியாபிதமடைந்து, நீர்கொழும்பு இலக்கிய வட்டமாக மாறி, மல்லிகை மையப் பிரதேசமாகியதென்பதை இலக்கியப் பரிச்சியம் கொண்ட எவரும் அறிவர்.

இதை மிகவும் தெளிவாக 'மல்லிகை ஜீவா நினைவலைகள்' என்ற பவளவிழா ஞாபகார்த்த நூலிலே லெ.முருகபூபதி எழுதியுள்ளார்.

மல்லிகையோடு இணைந்த செயற்பாடுகளிலே முருகபூபதியின் வகிபங்கு மிகவும் முக்கியமானது.

மல்லிகைக்கு எழுதுமுன்பே ஜீவாவோடு தொடர்புபட்டும், மல்லிகைக்கு எழுதத் தொடங்கிய பின்பு அத்தொடர்பு இறுக்கம் பெற்றும் வளர்ந்து சென்றுள்ளது.

நீர்கொழும்பு பற்றிப் பேசும்போதெல்லாம் அந்தக் கடற்கரை பற்றியும் முருகபூபதி சொல்லத் தவறுவதில்லை. அந்தக் கடற்கரை எனக்கும் மறக்க முடியாததுதான்.

அங்கு நானும் பலதடவை அமர்ந்து கதைத்திருக்கிறேன். இலக்கிய விவாதம் செய்திருக்கிறேன்.

பூபதியின் கதைகளில் யதார்த்தம் உண்டு. ஆனால் முற்போக்கு இல்லையென்று ஆரம்ப காலத்தில் சொல்லப்பட்ட விடயத்தை மையமாகக் கொண்டு, எது யதார்த்தம்? எது முற்போக்கு? என்ற தோரணையில் மிகநீண்ட நேரம் அந்தக் கடற்கரையிலே விவாதித்தது இன்னும் என் ஞாபகத்திலிருக்கிறது.

சூர்ய வீதியிலுள்ள முருகபூபதியின் இல்லத்திற்கு எத்தனை முறை ஏறி இறங்கினேனென்று எனக்கு நினைவிலில்லை. வெளியீட்டு விழா, இலக்கியக் கருத்தரங்கு, விருந்து, வழியனுப்பல் என்று இப்படிப் பல சந்தர்ப்பங்கள்.

முருகபூபதி அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் பிள்ளைகளை எடுக்கின்ற சந்தர்ப்பத்திலும் ஜீவா, நான், மேமன்கவி இப்படி நண்பர்கள் சென்றதும், அங்கு சாப்பிட்டதும் மறவா நினைவுகள். அந்த மல்லிகைப் பந்தலையும்தான்.

இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் பூபதியின் வீட்டில் தங்கி அடுத்த நாள் இருவருமாகக் கொரஸ்ஸ செல்ல உத்தேசித்திருந்தோம்.

அடுத்தநாள் அங்குசென்று ரத்னவன்ஸ தேரரைச் சந்தித்து நீண்டநேரம் ஆக்கபூர்வமாக உரையாடினோம்.

நீர்கொழும்பு, மினுவாங்கொடை, கொரஸ்ஸ என்ற இலக்கிய முக்கோணப் பிரதேசத்தில் எங்கிருந்தாலும் முருகபூபதி பேசப் படக் கூடிய அளவுக்கு அவர் வேலை செய்திருக்கிறார்.

இடையில் ஒருதடவை இலங்கை வந்திருந்தபோது அவரது இலக்கியச் சேவைகளைப் பற்றி இலங்கை ரூபவாஹினி கூட்டுத்தாபனம் ஒரு பேட்டிக்கு ஒழுங்கு செய்திருந்தது. அவரைப் பேட்டி காணுமாறு நான் கேட்கப்பட்டேன்.

முருகபூபதியின் நிகழ்வுகள் இப்படி மேலெழுந்தது ஏனென்றால், மல்லிகை அவுஸ்திரேலியா மலர் வெளியிடப்போகும் தகவல் கிட்டியமையால்தான்.

அங்கே இலக்கிய அன்பர்கள் பலர் குடிபுகுந்துள்ளனர். அவர்களையெல்லாம் சம்பந்தப்படுத்தி அடிக்கடி கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள் இடம்பெறுவதுண்டு. முருகபூபதியின் செயற்பாட்டுத்திறன் அடுத்தவர்களையும் இயங்க வைக்கும் திறன் கொண்டது.

துரித செயற்பாட்டோடு மல்லிகை அவுஸ்திரேலிய மலர் 2000 முற்பகுதியில் வெளியாயிற்று.

அவுஸ்திரேலியா - மெல்பனில் வெளியீட்டு விழா சிறப்பாக நடக்கும். மல்லிகை ஆசிரியரும் கலந்து சிறப்பிப்பார் என்று எதிர்பார்த்தேன். அழைப்பு விடுக்கப்பட்டபோதும் சாத்தியப்படாததால் ஜீவா கலந்துகொள்ளவில்லை.

இங்கு ஓர் உண்மை தெளிவாகிறது. மல்லிகைக்கு நெருக்கமானவர்கள் இங்கிருந்தாலும் எங்கிருந்தாலும் மல்லிகையின் வளர்ச்சியைத் தங்களது வளர்ச்சியாகக் கருதிச் செயற்படுவார்கள் என்பதுதான்.

முருகபூபதி அவுஸ்திரேலியா புறப்படுவதை அறிந்ததும், அவரது தனிப்பட்ட தேவை கருதி அதனை எவரும் மறுதலிப்பதற்கில்லை. ஆனால் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், மல்லிகை என்று சுறுசுறுப்பாக இயங்கிய இளைய இரத்தோட்டம் அப்படியே உறைந்துபோய்விட்டதாகவே உணர்ந்தோம்.

ஆனால் அங்கிருந்தாலும் காலத்துக்குக் காலம் அவர் புது இரத்தம் பாய்ச்சிக்கொண்டேயிருக்கிறார்.

எப்படியோ மல்லிகை இலக்கிய ஏவுகணை, கண்டம் விட்டுக் கண்டம் பாய்ந்துவிட்டது.

கிராமத்துக் கனவுகள்

எம். எச். எம். சம்ஸின் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற நாவல் 'கிராமத்துக் கனவுகள்' செங்கை ஆழியானின் முன்னுரையோடு வெளிவந்தபோது பெரும் வரவேற்பைப் பெற்று இரண்டாம் பதிப்பும் கண்டது.

'இன்ஸான்' மூலம் கவனிப்புப் பெற்ற சம்ஸ், தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஈர்ப்புப் பெறுவதற்கு மல்லிகையே காரணமாகியது. சம காலத்தில் ஒரு சமூகச் சிந்தனையாளனாகவும் இவரை ஜீவா இனம் கண்டார்.

சம்ஸ் யாரென்பது இன்றும் நூறு வீதம் அவிழ்க்கப்படாத முடிச்சாகவே இருந்து வருகிறது. இவரை ஒரு மத எதிரியென்று சொல்வோருமுண்டு. மத அடிப்படைவாதி என்போருமுண்டு.

மத, இன எதிர்க்கருத்துக்கள் ஊடகங்களுக்கூடாக வெளிப்படும்போது அதனைக் கடுமையாக உடனுக்குடன் எதிர்த்து நிலை நாட்டுவதை எந்த சக்தியாலும் தடுத்து நிறுத்த முடியாததொரு வேகம் அவரிடமிருந்தது.

டொமினிக் ஜீவாவும் சம்ஸும் ஒருவரையொருவர் ஏற்றுக் கொண்டாலும் சில சந்தர்ப்பங்களில் முரண்படுவதுமுண்டு. ஆனால், அது கடைசிவரை சிநேக முரண்பாடாகவே இருந்து வந்தது.

மல்லிகைக்குச் சிறுகதை, கவிதை, சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு, விமர்சனம், கட்டுரை என்று பலதரப்பட்ட வகையில் சம்ஸ் பங்களிப்பு செய்துள்ளார்.

இவரது சிறுகதைத் தொகுதியொன்று மல்லிகைப் பந்தல் மூலமாக வெளிவரவேண்டுமென்பதில் ஜீவா மிகவும் அக்கறையோடிருந்தார். அவரோடு மாத்திரமன்றி என்னோடும் பலதடவை சொல்லியிருக்கிறார். இது ஒரு முக்கியமான விடயமாக எனக்குப் பட்டதால் இதில் நானும் கூடிய அழுத்தம் கொடுத்தேன்.

ஒருமுறை சம்ஸை அழைத்து வந்து புத்தக விடயமாக மூவரும் கலந்துரையாடினோம். தயாரிக்கப்பட்ட சிறுகதைத் தொகுப்பொன்று கைவசமிருப்பதாகவும், சில திருத்தங்கள் செய்து அதனை வெளியிட ஒப்படைப்பதாகவும் அச்சந்தர்ப்பத்திலே தெரிவித்தார்.

ஆனால் அதை அவர் செய்யவில்லை. இது அவரிடம் காணப்பட்ட ஒரு குறைபாடாகவே நான் கணித்துள்ளேன். புத்தகம் வெளியிட்டுக் கொள்ளப் பல வசதி வாய்ப்புக்கள் இருந்தபோதும் அதனைப் பயன்படுத்திக்கொள்வதில் ஏனோ அவர் முயற்சிப்பதில்லை.

பின்னர் பலமுறை ஞாபகமூட்டியும் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விடயத்தை அவர் முன்னெடுக்கவில்லை.

'கிராமத்துக் கனவுகள்', நான்கு வருடம் அவரைப் பல நண்பர்கள் பின்தொடர்ந்து, தொல்லை கொடுத்ததாலேயே தேசிய நூலக சபையின் அனுசரணையுடன் வெளிவந்தது.

இந்நாவலின் வெளியீட்டு விழாவை, திக்குவல்லையில் செய்வதென்று தீர்மானித்தபோது யார் யாரை அழைப்பதென்று ஆலோசிக்கப்பட்டது. கண்டிப்பாக ஜீவா கலந்துகொள்ளவேண்டும். மற்றவர்களை நீங்கள் முடிவு செய்யுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டார்.

திக்குவல்லையில் வெளியீட்டு விழாநடைபெற்றது. ஜீவா அதில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றினார்.

திக்குவல்லை எழுத்தாளர்களின் ஒவ்வொரு வளர்ச்சியையும் உயர்ச்சியையும் டொமினிக் ஜீவா வேறுபடுத்திப் பார்ப்பதில்லை. அதைத் தனது வளர்ச்சியாகவே பார்த்தார். ஒரு தகப்பன் தன்பிள்ளைகளின் மேதைமை கண்டு களிப்புறுவது போன்ற

உணர்ச்சிக்கு அவர் ஆட்பட்டார். அந்தப் பாணியிலேயே அவரது பேச்சு அமைந்தது.

எதிர்பாராத விதமாக எம்.எச்.எம்.சம்ஸ் 2002ல் காலமானார். இதற்கு அனுதாபச் செய்தி வெளியிட்டு மல்லிகையும் அஞ்சலி செலுத்தியது.

அவரது மரணத்தைத் தொடர்ந்து எமது கடமைப்பாடுகளை ஒழுங்குபடுத்தும் விதமாக நண்பர்கள் கூடிக் கலந்துரையாடும் போது மும்தாஸ் ஹபீஸ் சொன்ன விடயம் பலரதும் கவனத்தை ஈர்த்தது.

அவர் மரணிப்பதற்கு சில நாட்களுக்கு முன்பு புகைப்பட அல்பத்தைப் புரட்டியவர் அதில் 'கிராமத்துக் கனவுகள்' வெளியீட்டு விழாவின்போது ஜீவா உரையாற்றிக்கொண்டிருந்த படத்தைக் காட்டி, "இது முக்கியமான படம் கவனமாகப் பாதுகாத்து வைக்க வேணும்" என்று சொன்னாராம்.

டொமினிக் ஜீவாவைப் பொறுத்தமட்டில் சம்ஸின் திறமையையும் முக்கியத்துவத்தையும் நன்றாகவே அறிந்தவர். சம்ஸுக்கு வழங்கவேண்டிய அதியுச்ச கௌரவத்தை ஏலவே வழங்கியுள்ளார்.

அட்டைப் படத்தில் அவரைப் பதித்தார்.

பின்னர் வெளிவந்த 'அட்டைப் படங்கள்' தொகுப்பு நூலிலும் அதனைச் சேர்த்தார். அந்நூலின் அட்டையிலும் அவரது படம் இடம்பிடித்திருந்தது.

"இந்தப் புத்தகத்தைப் பார்க்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்காதே" என்று நான் கவலைப்பட்டபோது, "இல்லையில்லை... கடைசி நேரம் நானே அவரிடம் கொடுத்தேன். அவர் பார்த்து சந்தோஷப்பட்டார்" என்றார்.

எனக்குப் பூரண திருப்தி.

சமாதானப் பார்வை

இனியும் இழக்க முடியாது என்ற நிலையில் சமாதானம் அத்தனை பேருக்கும் அவசியமாக இருந்தது.

இலேசானதொரு சமாதான ஒளிக்கீற்று தெரிந்தபோது மக்களின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் கரைபுரண்டோடத் தொடங்கி விட்டது.

கடைசியாக எப்போது யாழ்ப்பாணம் போனேனென்று யோசித்துப் பார்த்தேன். ஆம்! மல்லிகையின் வெள்ளிவிழா நிகழ்வுக்காக 1990ல் சென்றேன்.

ஏ-9 பாதை திறந்துவிடப்பட்டது. வவுனியா வாகனங்களால் நிரம்பி வழிந்தது. தெற்கிலிருந்து ஜனவெள்ளம் வடக்கு நோக்கி ஓடியது.

அடுத்தநாள் காலை ஏழுமணிக்கு, வடக்கே செல்லும் அனுமதிக்காக முதல் நாள் மாலையிலேயே தாண்டிக்குளத்தில் வாகனங்கள் இடம்பிடிக்கத் தொடங்கின.

மீண்டும் மூடப்படுவதற்கிடையில் ஒருமுறை யாழ்ப்பாணம் போய்வருவோமென்று ஒவ்வொரு உள்ளமும் துடியாய்த் துடித்தது.

நண்பர்கள் தயாராகி விட்டார்கள். நானும் அவர்களோடு இணைந்து கொண்டேன். பயணம் தொடர்ந்தது.

யுத்தத்தின் கொடுமைகள் எவ்வளவு அகோரமானவை.

வீடொன்று கட்டிப்பார் என்று சொல்வார்கள். அவ்வளவு சிரமத்தின் மீது கட்டியெழுப்பிய வீடுகளெல்லாம் இடிபாடுகளோடு மொட்டையாகக் காட்சி தந்தன.

இந்த வீடுகளிலே வாழ்ந்த குடும்பத்தவர்கள், கணவன், மனைவி, பிள்ளைகளெல்லாம் என்னவானார்கள்? எங்கே சென்றார்கள்? அவர்களது சந்தோஷம், உறவுகளெல்லாம் துண்டாடப்பட்டு கொள்ளையிடப்பட்டதற்கு இனி என்ன விலை கொடுத்தாலும் ஈடாகுமா?

பயணச் சந்தோஷமே எங்களிலிருந்து அற்றுப்போய் கவலை தோய்ந்தவர்களாகப் பேச்சு மூச்சற்ற நிலையில் வாகனம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. மூன்று நாட்களாக இந்தக் காட்சியே எங்களை உறுத்திக்கொண்டிருந்தது. இனி கனவில்கூட யுத்தம் வேண்டாம் என்று சொல்லிக்கொண்டோம்.

இத்தனைக்கும் மத்தியிலே என் மனதிலே இப்பகுதியில் வாழ்ந்த எழுத்தாளர்கள் பற்றிய எண்ணங்களைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்தில் அப்பொழுது வாழ்ந்துகொண்டிருந்த எழுத்தாள நண்பர்களைச் சந்திக்கும் நினைவு எனக்குள் எழுந்தாலும் அதனைத் தவிர்த்துக்கொண்டேன்.

என் சகபாடிகள் இலக்கியம் தொடர்பானவர்களல்லர். எனவே எனக்காக நேரத்தை ஒதுக்கிக் கேட்பது நல்லதல்ல. இருந்தும் மல்லிகைக்கு எப்படியாவது ஒருமுறை போய்வரவேண்டுமென்ற தீர்க்கமான முடிவு எனக்குள்ளிருந்தது.

அன்று செம்மா தெரு பள்ளிவாசலிலே இரவு தங்குவதாக உத்தேசம். காலையிலே புறப்பட்டு நயினாதீவு வரை போய்வந்த களைப்பிலே ஐந்துமணிக்கெல்லாம் வந்துசேர்ந்துவிட்டோம்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி மல்லிகைக் காரியாலயத் திற்கு நடைபோட்டேன். இந்த நேரத்தில் திறந்திருக்குமா? இல்லையா? என்பது எனக்குப் பிரச்சினையாக இல்லை. அந்தக் காரியாலயத்தை இத்தனைக்கும் பிறகு கண்களால் காண்பதே எனது ஒரே நோக்கம்.

ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை ஒழுங்குக்குள் பிரவேசிக்கிறேன். முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பு வாராந்தம் வந்துபோன நினைவு மேலிடுகிறது.

என்ன அதிசயம்...!

அந்த நேரத்திலும் மல்லிகைக் காரியாலயம் திறந்திருக்கிறது. மல்லிகைச் செயற்பாடுகள் எதுவும் அங்கிருந்து மேற்கொள்ளப் படாவிடினும் 'மல்லிகை' என்ற சுவரெழுத்து பளிச்சிடுகிறது.

உள்ளே காலடி வைக்கிறேன்...

“வாரும்... கமால் வாரும்...” என்றபடி என்னை வரவேற்கிறார் சந்திரசேகரன்.

எனக்குப் பெரிய ஆச்சரியம். இவர் ஏதோ நேற்றுக் கண்டவர் போல், ஒரே பார்வையில் என்னை இனம்கண்டு அன்போடும் பண்போடும் வரவேற்கிறாரே.

நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

இதற்குள்ளிருந்தல்லவா ஓர் இலக்கிய வரலாறு சிருஷ்டிக்கப் பட்டது.

அதற்கு வழிவகுத்த டொமினிக் ஜீவாவின் மூச்சுக்காற்று இன்னும் இதற்குள் சுற்றிச் சுழன்றுகொண்டல்லவா இருக்கிறது!

எத்தனை இலக்கியச் சிந்தனைகள் இதற்குள் முளைவிட்டன.

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, ஏ.ஜே.கனகரெட்னா, சபா ஜெயராசா, தெணியான், ரத்நசபாபதி அய்யர்... இப்படி எத்தனை பெரிய மனிதர்களை முதன்முதலில் சந்திக்க வாய்ப்பளித்த இடமல்லவா?

“சின்னச் சின்ன வேலைகள் வரும். செய்துகொண்டிருக்கிறன். ஜீவாண்ணையும் வந்திட்டுப் போவார்.” இப்படி அவர் இடையிடையே பல விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

“சரி நான் வரட்டுமா?”

நான் விடைபெற்றுக்கொண்டு வெளியேறினேன்.

இந்தச் சமாதானச் சூழல் ஏற்பட்டதே நான் மீண்டும் மல்லிகை காரியாலயத்தைத் தரிசிப்பதற்காகத்தானென்று உரத்துச் சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது எனக்கு.

ஹன்ஸாட் பதிவு

மாளிகாவத்தை இஸ்லாமிய நிலையத்தில் இலக்கியக் கூட்டமொன்று நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. டொமினிக் ஜீவா, அஸ்வர் ஹாஜியார் மற்றும் அரசியல்துறை சார்ந்தவர்களெல்லாம் அங்கு கூடியிருந்தனர்.

இடையில் ஒரு கட்டத்தில் எழுந்த ஜீவா, தனது கைப்பையில்லிருந்து மல்லிகை சிலவற்றை எடுத்து அங்கிருந்த சிலருக்குக் கொடுத்து விட்டு அமர்ந்துகொண்டார். ஆனால் ஒரு முக்கியத் தராகவிருந்த அஸ்வர் ஹாஜிக்கு மாத்திரம் கொடுக்கவில்லை.

சபையிலிருந்த பலரும் 'இவருக்கு ஒன்று கொடுத்திருக்கலாமே' என்று நினைத்திருக்கக்கூடும். 'மாறுபட்ட அரசியல் கருத்துடையவர். அதனால்தான் கொடுக்கவில்லை' என்று சிலர் எண்ணியிருக்கக்கூடும். சபையோரின் இந்தச் சிக்கல் அமைச்சருக்குப் புரிந்து விட்டது.

அவர் பேசும் முறை வந்தது. அவரது பேச்சில் ஒரு சுவாரஸ்யம் இருக்கும் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததால் அதனை நுகர்வதற்காகத் தங்களை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டனர்.

"இங்கு முக்கிய பிரமுகர்களுக்கெல்லாம் டொமினிக் ஜீவா மல்லிகை கொடுத்தார். ஆனால் எனக்கு ஏன் தரவில்லையென்று நீங்கள் யோசிக்கலாம். ஏனென்றால் ஏற்கனவே எனக்கு அதனைத் தபால் மூலம் அனுப்பிவிட்டார்" என்று சொன்னபோதே உண்மை எல்லோருக்கும் புரிந்தது.

அஸ்வர் ஹாஜி உண்மையில் ஓர் இலக்கிய ரசிகர். நாடகக் கலைஞர். கலை இலக்கியத்துக்காக ஏதாவது செய்யவேண்டுமென்று என்றும் சிந்திப்பவர்.

அவருக்கும் எனக்கும் ஒரு தொடர்புண்டு. அவருடைய கலைத்துறை ஆசிரியர் எம்.ஏ.முகம்மது திக்குவல்லையைச் சேர்ந்தவர். அவர் எழுதித் தயாரித்த வானொலி நாடக ஆரம்ப காலக் குழுவில் அஸ்வர் ஹாஜியும் ஒருவர்.

ஒருமுறை எங்களுரில் இக்பால் கலாமன்ற ஏற்பாட்டில் முகம்மது மாஸ்டரின் 'கொழும்பு மாப்பிள்ளை' என்ற நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டது. நானொரு பத்து வயதுச் சிறுவனாக இருந்த போதும் அந்த நினைவு இன்னும் என்னோடு வாழ்கிறது.

ஓ.நாகூர், என்.தாலிப், மானா மக்கீன், சபா மஹ்மூர், அஸ்வர் ஹாஜி போன்றவர்களெல்லாம் இந்த நாடகத்திலே நடித்தனர்.

பிற்பட்ட காலத்தில் அவருக்கு அமைச்சர் அந்தஸ்து கிட்டிய போது 'வாழ்வோரை வாழ்த்துவோம்' கலைஞர் கௌரவிப்பு, மீலாத விழாக்கள், மாவட்ட வரலாற்றுத் தொகுப்புகள், இஸ்லாமிய மீள் பதிப்புகள் என்று கணிசமான காரியங்களைச் செய்தார்.

இப்படியான பயன்பாடுள்ள நடவடிக்கைகளை டொமினிக் ஜீவா மிகவும் வரவேற்றார். பல சந்தர்ப்பங்களில் இத்தகைய விடயங்கள் தொடர்பாக எனக்குக் கூறியுள்ளார். எழுத்தாளர்களும் முஸ்லிம் சமூகமும் அவரைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்வார். இருந்தும் அரசியல் எங்களை நெருங்கவிடவில்லை. அவர் அரசியல் பார்த்துச் செயற்பட்டார் என்பது இதன் அர்த்தமல்ல.

பல சந்தர்ப்பங்களில் பாராளுமன்றத்தில் இவர் கவிதைபாடி ஆஸ்தான கவிஞர் இல்லாத குறையைப் போக்கியுமுள்ளார்.

மல்லிகை பற்றியும் மல்லிகை ஆசிரியர் பற்றியும் நன்கறிந்து வைத்திருந்த இவர், மல்லிகையின் சாதனைகளை என்றும் மதிப்பவர்.

ஒருமுறை இவர் மல்லிகை பற்றி பாராளுமன்றத்தில் விதந்து பேசிவிட்டார். இதைச் சாதாரணமாக நாங்கள் எடுத்துக்கொள்ள முடியாது.

பெரும்பான்மைச் சமூகத்தின் இலக்கிய சஞ்சிகையொன்று பாராளுமன்றத்தில் அதன் அங்கத்தவர் ஒருவரால் பாராட்டிப் பேசப்பட்டுள்ளதா? என்று நாம் தேடிப்பார்த்தால் நிச்சயமாக அப்படி இருக்காது. இவ்வளவு நீடித்த ஆயுளும் ஆளுமையும் கொண்ட இலக்கிய சஞ்சிகையொன்று சிங்களத்தில் வெளி வந்துள்ளதா? என்பதே சந்தேகத்துக்கிடமானதுதான்.

ஒரு தமிழ் சஞ்சிகை பற்றிப் பேசப்படுவது நிச்சயம் சிங்கள உறுப்பினர்களின் கவன ஈர்ப்பைப் பெற்றிருக்கும்.

அதுமாத்திரமன்றிப் பாராளுமன்ற உரைகள் அனைத்தும் ஹன்ஸாட் டில் பதிவு செய்யப்படுவதுண்டு. அந்த வகையில் பாராளுமன்றப் பத்திரிகையான ஹன்ஸாட்டில் பதிவான சஞ்சிகை என்ற அந்தஸ்தை மல்லிகை பெறுகிறது.

அந்தப் பெருமையைத் தேடித் தந்தவர் இத்தனை தமிழ் பேசும் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகள் மத்தியில் அஸ்வர் ஹாஜியாக இருப்பது இன்னொருவகையில் ஆதர்ஷமானதுதான்.

தொடவேண்டிய உச்சங்களையெல்லாம் மல்லிகை தொடட்டி ருக்கிறதென்பதற்கு இதுவுமொரு எடுத்துக்காட்டே.

குடும்பக் குவலயம்

பெரும்பாலும் இலக்கியம் அவ்வப்போது அரசியல் மற்றும் சமகால விடயங்களையிட்டு நானும் ஜீவாவும் கதைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் குடும்ப விஷயங்களைப் பற்றி மிகக் குறைவாகவே உரையாடியுள்ளோம்.

டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்வில் ஒரு காதல் கதை இருந்தது. அது அற்றுப்போய், குடும்ப வட்டாரத்துக்குள் கல்யாணமென்று வந்தபோது, ஒரு மாமனாரின் மகளையே கல்யாணம் செய்வதென்றும் அதற்கு அந்தப் பெண்ணின் விருப்பம் இருந்தபோதிலும், தாயாரின் நிர்ப்பந்த வேண்டுகோள் காரணமாக பிறிதொரு மாமனின் மகளையே கல்யாணம் செய்ததாகவும் அவரது எழுத்துப் பதிவுகள் மூலம் அறிந்து வைத்திருக்கிறேன்.

அந்தப் பெண்மணிதான் புஷ்பராணி.

மேற்படி விடயங்களை அறிந்தும் புரிந்துணர்வோடு பிரச்சினையில்லாமல் வாழ்ந்துகொண்டுவரும் அந்த மனப்பக்குவம் மட்டுமல்ல, எழுத்து, இலக்கியமென்று வீட்டுக்கு வெளியே முழுநாளும் ஓடித்திரியும் இந்த மனிதனின் குடும்பப் பொறுப்பின் பெரும் பகுதியைத் தானே சுமந்து வாழ்ந்து வருகிறாரே, அந்தப் பெண்மணியை ஒரேயொரு முறையாவது பார்த்துவிட வேண்டுமென்பது எனது நெடுநாள் ஆசை.

ஜீவாவின் யாழ்ப்பாண வீட்டுக்கு ஒரேயொரு தடவை போய் இருக்கிறேன். இருந்தும் அந்தச் சந்தர்ப்பம் கிட்டாது போய்விட்டது.

இவருக்கு இரண்டு பெண்குழந்தைகள். ஒருமுறை மடுக் கோவில் விழாவுக்கு ஜீவாவுடன் சென்றிருந்தபோது தற்செயலாக ஒரு மகளைக் கண்ட நினைவுண்டு. அது சுவர்ணலதாவா? பிரேமலதாவா? என்பதுகூடத் தெரியவில்லை.

இவர்கள் இருவருக்கும் திருமணமாகிவிட்டது. ஒருவர் ஜேர் மனியிலும் அடுத்தவர் யாழ்ப்பாணத்திலும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

கடைக்குட்டி திலீபனை ஐஸ்கிரீம் வயது முதல் தெரியும். அவரது ஒவ்வொரு கட்ட வளர்ச்சி பற்றியும் அறிவேன்.

ஆனால் என்னுடைய குடும்பம், மனைவி, பிள்ளைகள் பற்றி, அவர்களது தொழில், படிப்பு விடயங்கள் பற்றி அவ்வப்போது ஜீவா கேட்கத் தவறுவதில்லை.

எனது 'குருட்டு வெளிச்சம்' சிறுகதைத் தொகுதியை நான் எனது மனைவிக்குச் சமர்ப்பணம் செய்திருந்தேன். இது ஜீவாவுக்கு வெகுவாகப் பிடித்துவிட்டது.

மனைவியின் பெயரில் 'ஃபரீதா பிரசுரம்' என்ற பதிப்பகத்தை அமைத்தபோது பெரிதும் மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார்.

பெண்களை அடிமைகள் போல் நடத்தாமல் உரிய மதிப்பளித்து பழகவேண்டுமென்ற கொள்கையுடையவர் ஜீவா.

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடான 'விடை பிழைத்த கணக்கு' சிறுகதைத் தொகுதி அறிமுக விழா மனைவியின் ஊரிலேயே நடைபெற்றது.

வீட்டில் சமையல் ஏற்பாடுகளை ஒழுங்குபடுத்திவிட்டு மனைவி கூட்டத்துக்கு வரும்போது விழா ஆரம்பித்திருந்தது. ஊகிப்பின் மூலம் அதுதான் மனைவி என்பதை ஜீவா கண்டுபிடித்துவிட்டார்.

அவர் பேசும் சந்தர்ப்பம் வந்தது. "கமாலின் மனைவியும் இங்கு இருப்பாரென்று நம்புகிறேன். கமால் காதலித்து கல்யாணம் செய்த வரென்று எனக்குத் தெரியும். கமாலால் எப்படிக்க காதலிக்க முடிந்த தென்றுதான் தெரியவில்லை" என்று இளவட்டங்களும், மேல் வகுப்பு மாணவர்களும் நிறைந்த இடத்தில் சொல்லி ஒரு கலக்குக் கலக்கிவிட்டார்.

இத்தனைக்கும் எனது திருமண விடயமாக நான் அவருடன் எதுவும் கதைத்ததில்லை. திருமணத்துக்கு, அவருக்கோ வேறெந்த எழுத்தாளர்களுக்கோ சொல்லவுமில்லை.

ஜீவாவின் குடும்பம் பற்றி அவரிடம் கேட்காவிட்டாலும் மல்லிகை வட்டத்தினர் தங்களுக்குள் பலவாறாகப் பேசிக் கொள்வதுண்டு.

இத்தனையும் செய்யும் அவரது குடும்ப வாழ்வு சுமுகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதே எங்களது எண்ணமாக இருந்தது.

ஜீவா எழுதிய 'எழுதப்படாத கவிதைக்கு...' என்ற தன் வரலாற்று நூலில்கூட தனது மனைவி பிள்ளைகள் பற்றித் தெளிவு படுத்தாததை ஒரு குறைபாடாகப் பலர் சுட்டிக்காட்டியிருந்தனர்.

இதனைக் கவனத்தில் கொண்டு தன் வரலாற்றின், இரண்டாம் பாகமாகத் தொடரும் 'அச்சுத்தாளின் ஊடாக...'வில் அண்மையில் அவர் எழுதியிருந்த விடயம் என்னை மட்டுமல்ல அவரது அபிமானிகள் அனைவருக்குமே மிகுந்த வேதனையையே தந்தது. 'இந்த மனிதனுக்கு இப்படியொரு சோதனையா?' என்றுதான்.

இதற்கு மத்தியில்தான் இத்தனை சாதனைகளையும் அடுக்கிச் செல்கிறார்!

உண்மையைச் சொல்கிறேன். இதுவொரு சராசரி மனிதனால் இயலக்கூடிய விடயமல்ல.

வேறு எவராக இருந்தாலும் என்ன செய்வதென்று வாழ்ந்து விட்டுப் போவார்களே தவிர, வேறெந்தக் கருமங்களிலும் ஈடுபடவே மாட்டார்கள்.

ஆமாம்; தனது மனைவி ஒரு நிரந்தர நோயாளியென்று குறிப்பிட்டிருக்கிறாரே!

'யா அல்லாஹ் இதென்ன கொடுமை'

வேதாளம் மீண்டும் முருங்கை மரம் ஏறக்கூடாது.

இலக்கிய உலகில் எஸ்.பொன்னுத்துரை வித்தியாசமான பேர்வழி. முற்போக்குவாதிகளோடு ஆரம்பித்த அவரது இலக்கியப் பயணம் பின்னர் நற்போக்காக மாறியது. அதுவும் பேச்சளவிலேயன்றி அதற்கு செயல்வடிவம் கொடுத்ததாக இல்லை. அவருடைய ஆக்கங்கள் நற்போக்கைப் பிரதிபலிக்கின்றனவா என்று கேட்டால் அதுவும் இல்லை.

இவரது சொற்கணைகளுக்கு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஆளாகியது. குறிப்பாக பேராசிரியர்கள் க.கைலாசபதி, கா.சிவத் தம்பி, பிரேம்ஜி, ஜீவா இவர்களைக் குறிப்பிடலாம்.

இதில் என்ன விசேடமென்றால் இவர்களில் எவருமே இவருக்குப் பதில் சொல்வது கிடையாது. என்றமே ஒருவழித் தாக்குதலாகவே இருந்துவந்தது.

இளம்பிறையில் ஜீவா பற்றி இவரின் எழுத்துக்களை பார்த்து அவர்மீது எனக்கு மேலும் ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. அதற்கு விடை காணத் தெரியாமல் நான் தடுமாறுகையில்தான் மல்லிகையில் எஸ்.பொ.வின் அட்டைப்படம் வெளியாகியது.

டொமினிக் ஜீவா என்ற எழுத்தாளனை அல்லது மனிதனை அவர் திட்டிய போதும், மல்லிகையை அவர் மதிக்கிறார் என்றே என்னால் சிந்திக்க முடிந்தது. என்றோ இவர்களின் பிரச்சினை தீர்ந்து சுமுகப்படுவார்களென்று பார்த்திருந்தே முப்பது வருடம் பறந்துபோய்விட்டது.

என்ன இருந்தாலும் பால்யத் தோழர்கள் இவர்கள்.

பொன்னுத்துரை, டானியல், ஜீவா இவர்கள் மூவரும் கார்த்தி கேசு மாஸ்டரால் ஊட்டம் பெற்றவர்கள். அவர் வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்து இடதுசாரி சிந்தனைகளையும் அதை எப்படி சமுதாயத்தில் பிரயோகிப்பதென்பதையும் கற்றுத் தெளிவு பெற்றிருப்பார்களென்று நான் சிந்திக்கிறேன்.

இவர்கள் மூவருமே தங்களது பெயர்களை புரட்சியில் தொடங்கும் விதமாக அந்நாட்களில் வைத்துக்கொண்டார்களாம். டானியல் விடாப்பிடியாக தன் மகனுக்கும் அதேபெயரை வைத்ததாகக் கேள்வி.

இப்பொழுது டானியல் இல்லை.

டானியலும் ஜீவாவும் இலக்கிய உலகில் இரட்டையராகப் பேசப்பட்டாலும்கூட, பின்நாளில் கொள்கை ரீதியான பிளவு தனிப்பட்ட முறுகலாக மாறியிருந்ததுண்மை.

ஒருதடவை ஜீவாவின் பிறந்தநாள் ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்போது திடீரென்று டானியல் வந்துசேர்ந்து ஜீவாவுக்கு இன்ப அதிர்ச்சியை கொடுத்துவிட்டார். என்னதான் முரண்பட்டுக் கொண்டாலும் உள்மன ஒற்றுமை அவர்களை சேர்க்கவே செய்கிறது.

ஒரு பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு தொழில் ரீதியாக வெளிநாடு சென்றிருந்த எஸ்.பொ. கொழும்புக்கு வந்திருந்தார். அவர் இந்தியாவில் வெளியீட்டு நிறுவனமொன்று அமைக்கவுள்ளதாகவும், இலங்கை எழுத்தாளர்களைச் சந்திக்க விரும்புவதாகவும், என்னையும் வந்து கலந்துகொள்ளுமாறு நண்பர்கள் அறிவித்திருந்தனர்.

இ.மு.எ.ச. பொதுச் செயலாளர் பிரேம்ஜி இக்கூட்டத்திற்கு தலைமை வகித்தார். உலகில் நடக்க முடியாததொரு காரியம் நடந்ததாகவே பங்குபற்றுநர்கள் அன்று கருதினர்.

எஸ்.பொ. அங்கு உரை நிகழ்த்தியபோது “கடந்த காலத்தில் கசப்பான நிகழ்வுகள் நடந்ததுண்மை. அதை நாங்கள் மறந்து விடுவோம். புதிதாகச் சிந்திப்போம். புதிதாகச் சாதிப்போம்” என்று கூறினார்.

நினைத்தாலே நெஞ்சினிக்கும் நிகழ்ச்சி அது.

ஒரு மாதம் கழியவில்லை. சுபமங்களா அல்லது கணையாழியில் அவரது பேட்டியொன்று வெளிவந்திருந்தது. பழையபடி எல்லோருக்கும் வசைப்புராணம் பாடியிருந்தார்.

இலக்கிய சகா ஒருவரிடம் இதுபற்றிக் கேட்டேன். “குடிகாரன் பேச்சாய்ப் போயிற்று” என்று சிலேடையாகச் சொன்னார் அவர்.

இன்னொரு பத்தாண்டுக்குப் பிறகு மீண்டுமொரு சமிக்ஞை விடுத்திருக்கிறார் எஸ்.பொ.

அவரது மித்ர பதிப்பகம் சார்பாக விழாவெடுத்து கைப்பட கடிதம் எழுதி ஜீவாவை அழைத்திருந்தார்.

ஜீவாவும் மல்லிகை ஆசிரியர் என்ற ரீதியில் அதனை ஏற்றுக் கொண்டு இந்தியா சென்று விழாவில் கலந்துகொண்டு, பிரபலங்கள் மத்தியில் கௌரவம் பெற்று உறவுக்கொடியைப் பறக்க விட்டுள்ளார்.

காலம் ரொம்பத்தான் எங்களைத் தாண்டிச் சென்றுள்ளது. தொடர்ந்தும் சண்டை பிடித்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. இனிவரும் காலத்துக்கான பணிகளைத் திட்டமிட்டு தனியாகவும் கூட்டாகவும் செயற்படவேண்டியது முக்கியம்.

இதற்கிடையில் எஸ்.பொ.வின் எழுத்துத் தொகுப்பின் இரு பெரும் பாகங்களை மல்லிகை காரியாலயத்தில் பார்க்க முடிந்தது.

எஸ்.பொ., ஜீவா உறவு பற்றி இலக்கிய வட்டாரத்தில் பலத்த கருத்தாடல்கள் நிகழ்ந்ததுண்டு. இதில் எனது தொடர்புக்குட்பட்ட வகையில் பெரும்பாலானவர்கள் இதனை பெரிதாக வரவேற்கவில்லை.

எஸ்.பொ. ஏதாவதொரு உள்நோக்கத்தோடு இதனைச் செய்திருப்பாரென்பதே அவர்களது கருத்து.

அப்படி இருக்கக்கூடாதென்பது எனது எதிர்பார்ப்பு.

ஏற்படுத்திக்கொண்ட உறவை எஸ்.பொ. பாதுகாத்துக் கொண்டால் சரி.

அட்டைப்படக் கௌரவம்.

எழுத்தாளர்களை அட்டையில் பதித்து கனம் பண்ணும் நடைமுறையை சரஸ்வதி, தாமரை போன்ற சஞ்சிகைகளே கிரமமாகச் செய்துவந்தன.

டொமினிக் ஜீவா இச்சஞ்சிகைகளினூடாகவே எழுதிப் பிரபல்யமாகினார். அட்டைப்பட நாயகனாகினார்.

மல்லிகையை ஆரம்பித்தபோது எழுத்தாளர்களுக்கு அட்டைப்படக் கௌரவம் வழங்கவேண்டுமென்ற சிந்தனை, இச்சஞ்சிகைகளுக்கூடாகவே டொமினிக் ஜீவாவுக்கு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மல்லிகை வாசகர்களுக்குப் பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் நேரில் சந்திப்பதற்கு முன்னர் அட்டைப்படம் மூலம் அறிமுகமாகி விடுகின்றனர்.

இலங்கை இலக்கியக் கர்த்தாக்களின் படங்களையும் விபரங்களையும் ஒரே இடத்தில் பெறக்கூடிய வாய்ப்பு உண்மையில் இல்லவே இல்லை.

இதனை ஓரளவு நிவர்த்தி செய்யக்கூடிய வகையில் மல்லிகை வெளியிட்டுள்ள மூன்று தொகுப்புகள் காணப்படுகின்றன. அட்டைப்பட ஓவியங்கள், மல்லிகை முகங்கள், அட்டைப்படங்கள் என்பனவே அத்தொகுப்புகளாகும்.

இவற்றுக்கு மேலாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அனைத்து இலக்கிய கர்த்தாக்களும் படங்களோடு, அடிப்படைக் குறிப்புகளை மாத்திரம் உள்வாங்கிய ஒரு பெருந்தொகுப்பு வெளிவருமாயின், மல்லிகையின் நாற்பதாண்டு கால வளர்ச்சியின் முக்கிய பேறாக அமையும்.

இந்த அட்டைப்பட நாயகர்களை மல்லிகை ஆசிரியர் எவ்வாறு, என்ன ஒழுங்கில் தெரிவு செய்கிறாரென்பது அவருக்கு மட்டுமே தெரிந்த ரகசியமாகும்.

அதைவிட குறித்த ஆளுமை தொடர்பான கட்டுரை எழுதுவதற்கு மிகப்பொருத்தமானவரையும் தேடிப்பிடித்து விடுகிறார்.

ஆரம்ப காலங்களிலே 'முதன் முதலில் சந்தித்தேன்' என்ற மகுடத்திலேயே அறிமுகக் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன. பின்னர் எழுதுபவர் இடும் தலைப்பில் வெளிவரத் தொடங்கிவிட்டது.

முதன்முதலில் ஓவியர் ரமணியை எழுதித் தருமாறே என்னைக் கேட்டார். அவரோடு நாளாந்தம் பழகிக்கொண்டிருந்த கால கட்டத்திலேயே கேட்டதால் என்னால் அதனை இலகுவாகச் செய்யக்கூடியதாகவிருந்தது.

அதன் பின்னர் எம்.எச்.எம்.சம்ஸ், ஏ.இக்பால் போன்றவர்களையும் எழுதிக் கேட்டார். இருவருமே ஆசிரியர்கள், நண்பர்கள் என்று பலவகையிலும் நெருக்கமானவர்கள்.

மல்லிகை தனக்கென்றொரு கொள்கை வைத்திருந்த போதிலும், எழுத்தாளர்களின் கருத்துச் சுதந்திரத்தில் ஜீவா குறுக்கிடுவதில்லை. இதேபோன்று மல்லிகைக்கு வேண்டியவர்களைத்தான் அட்டைப்பட நாயகராக்குகிறார் என்ற குற்றச் சாட்டிலும் அர்த்தமில்லாமல் போய்விட்டது. மாற்றுக் கொள்கைக் காரரையும் மதித்திருக்கிறார்.

சிலபோது தேசிய, சர்வதேசிய முக்கியத்துவம் கருதிச் சில அட்டைப்படப் பதிவுகள் இடம்பெற்றிருப்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம், ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா அம்மையார் போன்றவர்கள் அத்தகையவர்களே.

அரசு விருதுகள், பல்கலைக்கழக, ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சமூக நிறுவனங்கள் வழங்கும் விருதுகள், பட்டங்கள் எப்படி இலக்கிய

கர்த்தாக்களுக்கு பெருமையளிக்கிறதோ, அதேபோன்றதொரு அந்தஸ்தை மல்லிகை எழுத்தாளர்களுக்கு வழங்குகிறது.

“மல்லிகை அட்டையில் இவர் முகம் வந்திருக்கிறதா?” என்று கேட்டு இலக்கிய கர்த்தாக்களை வகை நிலைப்படுத்துகின்ற ஒரு சூழல் இன்று நிலவிவருவது ஒன்றும் இரகசியமானதல்ல. மறு பக்கமாகச் சிலபேர் ஒத்துழையாமை இயக்கம் நடாத்தும் நிலைப்பாடுமுண்டு.

வேறு வார்த்தையில் சொல்வதானால் மல்லிகை எழுத்தாளர்களுக்கு வழங்கும் விருதாக... சான்றிதழாக இதனைக் கொள்ள முடியும்.

இதில் விசேடம் என்னவென்றால் எந்தப் பெரிய விருதையும் எந்தத் தில்லுமுல்லும் செய்து வென்றுவிட முடியாது. எந்த விருது பற்றியும், பட்டங்கள் பற்றியும் பலவாறான எதிர்ப்பலைகளும் கண்டனங்களும் நிகழ்வதுண்டு. ஆனால் மல்லிகை விருதோ, எப்போது எங்களுக்குக் கிட்டும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பையே ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

சிலபேர் கிண்டலாகக் கேட்பார்கள்.

“என்னடாப்பா எல்லாரையுந்தான் ஜீவா போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். உங்களையெல்லாம் போடமாட்டாரா?”

“அதற்குரிய சந்தர்ப்பம் எதுவென்று மல்லிகை ஆசிரியருக்குத் தெரியும். அந்த நேரத்தில் அந்த கௌரவம் நிச்சயம் கிடைக்கும். எனக்கெந்த அவசரமுமில்லை” என்று சொல்லிவிடுவேன்.

அந்தச் சந்தர்ப்பம் வந்தேவிட்டது.

2004 - மே இதழில் நான் அட்டைப்பட நாயகனானேன்.

மல்லிகையும் முஸ்லிம்களும்

இனரீதியாகவோ மதரீதியாகவோ இலக்கியத்தைக் கூறு போடுவதை என்றுமே ஜீவா விரும்புவதில்லை.

இருந்தும் ஒரு வசதிக்காக அப்படிப் பிரித்துப் பார்க்கவேண்டிய தேவை இருக்கின்றது.

தவிரவும் அண்மைத் தசாப்தங்களாக இலங்கையின் அரசியற் புலத்தில் ஏற்பட்ட கொந்தளிப்பான நிலைமைகள் காரணமாக இனரீதியான சிந்தனை, முனைப்புப் பெற்றுவருவது தவிர்க்க முடியாத அவலமாகி விட்டது.

எம்.ஏ.நுஸ்மான் கூட ஒரு பேட்டியிலே 'முஸ்லிம் என்று சிந்திக்க வேண்டியதாகி விட்டது' என்று குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கதே.

இனம், மதம் பார்க்கின்ற எந்த அணுகுமுறையும் மல்லிகைக் கில்லை என்பது தெளிவானது.

ஆனால் இலக்கிய ரீதியாக ஒரு யாழ்ப்பாணத்துச் சிறுசஞ்சிகை, முஸ்லிம் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகள் செய்யாத அளவுக்குச் சாதித்துள்ள விஷயம், முஸ்லிம் சமூகத்தின் முன் எடுத்துக்காட்டப்பட வேண்டிய கடமைப் பொறுப்பு எம்போன்றவர்களுக்குண்டு.

இன்னும் சொல்வதாகவிருந்தால், மல்லிகை மார்க்ளிய வழி நின்று முஸ்லிம் படைப்பாளிகளை இஸ்லாத்துக்கெதிராகச் செயற்படப் பயன்படுத்துகின்றது என்று சொல்கின்ற சில பிரகிருதிகளும் எம்மத்தியில் இல்லாமலில்லை.

இன்றும்கூட சில படைப்பாளிகள் மல்லிகையைக் காட்டி தங்களது இஸ்லாமியத் தூய்மையைப் பிரகடனப்படுத்தி, பெரிய இடங்களில் பசை தேடிக்கொள்ளும் கைங்கரியங்களும் நடந்தேறி வருகின்றன.

படைப்பு ரீதியாக மல்லிகையில் அங்கீகாரம் பெறமுடியாமற் போன சில ஸைக்கோக்களும் இதில் அடக்கம்.

மல்லிகையின் முஸ்லிம் பங்களிப்பு பல்வேறு நிலைப்பட்டது.

மல்லிகை உருவாக்கிய, மல்லிகை மூலம் கவனிப்புப் பெற்ற, மீளாக்கமடைந்த எழுத்தாளர்களில் மு.பஷீர், கமால், ப.ஆப்டின், மேமன்கவி, கெக்கிராவ ஸஹானா முதலியோர் முன்னிலைப் படுத்தப்படுவதோடு எம்.எச்.எம்.சம்ஸ், ஏ.இக்பால், எஸ்.எம்.ஜே. பைஸ்தீன், அன்புடன், பாலமுனை பாறூக், அன்பு முகையிதீன், எம்.ஏ.நுஃமான், ஜவஹர்ஷா, எம்.எல்.எம்.மன்கூர், எஸ்.முத்து மீரான், இப்பனு அஸூமத்... இப்படி பட்டியல் தொடர்கிறது.

படைப்புப் பணியை அங்கீகரித்து அட்டைப்பட அந்தஸ்து பலருக்கு வழங்கியுள்ளது. இந்த வகையில் இளங்கீரன், எம்.எம். சமீம், எம்.ஏ.கிலார், மருதூர்க்கொத்தன், அ.ஸ.அப்துஸ் ஸமது, ஏ.இக்பால், அன்பு முகையிதீன், பண்ணாமத்துக் கவிராயர், சுஹூர் ஹமீட், பித்தன், மு.பஷீர், எம்.எச்.எம்.சம்ஸ், ஆ.மு.சரிபுதீன், எம். எம்.உவைஸ் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இலங்கை முஸ்லிம்களில் முதன்முதலில் சிறுகதை எழுதிய வராக பித்தன் கே.எம்.ஷா கருதப்படுகிறார். அவர் வறுமை வாய்ப்பு பட்டவர். அவரது 'பித்தன் கதைகள்' என்ற தொகுதியை மல்லிகை வெளியிடாமலிருந்திருந்தால் அவர் இலக்கிய அனாதையாகவே மாறியிருப்பார்.

ப.ஆப்டினின் 'இரவின் ராகங்கள்', 'நாம் பயணித்த புகை வண்டி' ஆகிய இரு சிறுகதைத் தொகுதிகளை மல்லிகைப் பந்தல் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது.

வியாபாரச் சிறு சமூகத்திலிருந்து மேமன் கவியைக் கண்டு பிடித்து வளர்த்தெடுத்து, 'மீண்டும் வசிப்பதற்காக...' என்ற கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டுப் பெருமை சேர்த்தது மல்லிகை.

முஸ்லிம் பெண் படைப்பாளிகளுக்குள் வித்தியாசமான வீச்சோடு கெக்கிராவக் கிராமத்து ஸஹானாவை அறிமுகப்படுத்தி 'ஒரு தேவதைக் கனவு' சிறுகதைத் தொகுதியை மல்லிகை தந்துள்ளது.

இன்னும் மு.பஷீர், றமீஸ் அப்துல்லாஹ், கமால் ஆகியோரின் நூல் களையும் மல்லிகை வெளியிட்டுள்ளது.

இவற்றையெல்லாம் இலேசாகவோ வசதிக்காகவோ எவரும் மறந்துவிட முடியாது. மூடி மறைத்துவிட்டு வேறு சொல்லாடல் களில் ஈடுபடவும் முடியாது.

உண்மையான மனதோடு சீர்தூக்கிப் பார்க்கின்றபோது, மனச் சாட்சியுள்ள எந்தவொரு மனிதனும் மல்லிகை முஸ்லிம்களுக்கு காற்றி வருகின்ற பணியை மறக்க முடியாது.

முஸ்லிம் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கென்று முஸ்லிம்களால் சஞ்சிகைகள் நடாத்தப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. பொதுவான இலக்கிய நோக்கில் முஸ்லிம்கள் அன்றும் இன்றும் சஞ்சிகைகள் நடத்தியிருக்கிறார்கள். இருந்தும் நீண்டகாலம் நிலைத்ததென்று சொல்ல முடியாது.

இந்த நிலையில்...

நமது நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் முஸ்லிம் அல்லாதவர்கள் தமது சக்திக்குட்பட்ட வகையில் முஸ்லிம்களின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் செய்த பங்களிப்பின்படி அவர்களை வரிசைப்படுத்தினால் அதில் முதல் நிலை வகிப்பவர் டொமினிக் ஜீவாதான். இதில் இரண்டாம் பேச்சுக்கு இடமில்லை.

இருந்தும்...

அண்மையில் நடைபெற்ற அகில உலக இஸ்லாமிய மாநாட்டின் போது, அந்த அமைப்பு ஆற்றிய பணிகள் பாராட்டத்தக்கவை. ஆனால் டொமினிக் ஜீவாவை அவர்கள் மறந்துவிட்டது வரலாற்றில் விழுந்த வடுவாகவே நான் கருதுகிறேன்.

இதை எந்தவகையில் அவர்களால் நியாயப்படுத்த முடியுமென்று தெரியவில்லை. போகட்டும்.

நானை வருவான் ஓர் ஆய்வாளன். அவன் 'மல்லிகையும் முஸ்லிம்களும்' என்ற மகுடத்தில் தனது ஆய்வு முடிவுகளைத் தரும் போது, எவரும் கண்களையும் காதுகளையும் மூடிக்கொண்டிருக்க முடியாது.

ஜீவமதம்

ஒருவனுக்கு தான் விரும்பிய மதத்தை அனுசரிப்பதற்கும், மதம்விட்டு மதம் மாறுவதற்கும், எந்த மதத்தையும் பின்பற்றாமலிருப்பதற்கும் உரிமையுண்டு. இதில் எவரும் குறுக்கீடு செய்ய முடியாது.

மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள் நல்லவர்கள், மதத்தைப் பின்பற்றாதவர்கள் மோசமானவர்கள்... நாஸ்திகர்கள் என்பதெல்லாம் பொய்த்துப்போய்ப் பலகாலம்.

மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள் போக, மதவாதிகள் என்று தங்களைப் பிரகடனப்படுத்திக்கொண்டு, சிலர் செய்கின்ற காரியங்களைப் பார்த்தால் குறித்த மதத்துக்கே பெரும் இழுக்காக இருக்கின்றது.

டொமினிக் ஜீவா எந்த மதச்சார்பாளர் என்பதுதான் கேள்வி. பிறப்பால் அவர் கத்தோலிக்கர்தான். ஆனால் எந்தவொரு தேவாலயப் படிகளையும் அவர் மிதித்ததை நான் கண்டதில்லை.

சிலபேர் இருக்கிறார்கள். எந்த மதத்தையும் பின்பற்றுவதில்லை. பகுத்தறிவுவாதிகள் மனச்சாட்சியே மதம் என்றெல்லாம் பொதுவாகப் பேசுவார்கள். ரகசியமாகக் கடவுளைப்போய்க்கும்பிடுவார்கள்.

மடுத்திருப்பதியில் டொமினிக் ஜீவாவோடு இரண்டுநாட்கள் கழித்தது குறித்து நான் முன்பும் எழுதியுள்ளேன். வாழ்வில்

ஒருமுறையேனும் அந்தப் புனிதபூமிக்குப் போய்வரவேண்டுமென்று கத்தோலிக்கர்கள் தவிப்பார்கள்.

ஜீவாவை அங்கு நான் கொஞ்சம் கூர்ந்து நோட்டம்விட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அவர் எவ்வித மதச் செயற்பாடுகளிலும் அக்கறை காட்டவில்லை.

அவருடைய மகள் இருதய நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு சத்திர சிகிச்சைக்காக ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். அந்தக் கட்டடத்தில் ஜீவாவின் உறவினர்கள் பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

“எனக்கு டாக்டரில் நம்பிக்கையுண்டு” என்று சொல்லி தன்பாட்டில் இருந்துவிட்டார் ஜீவா.

இது அவரது தனிவழியே தவிர, அதை நியாயப்படுத்தி - வாதிப்பதையோ, ஆட்சேர்ப்பதையோ என்றுமே அவரிடம் காண முடியாது. மதம் சார்ந்த விடயங்களை இழுத்துப்போட்டுக் கொண்டு யாருடனும் அவர் வாதப்பிரதிவாதங்களில் ஈடுபட்டதில்லை.

சில சந்தர்ப்பங்களில் சில மதம்சார் விடயங்களை விளக்கத்திற்காக கேட்பதுண்டு.

வெள்ளிக் கிழமைகளில் மதிய நேரத்தில் கதைத்துக்கொண்டிருந்தால் “தொழுகை எத்தனை மணிக்கு” என்று கேட்பார். நோன்பு காலத்தில் “அங்க இங்க அலையாமல் நோன்பு துறக்கிறதுக்கு முதல் லீட்ட போய்ச் சேருங்கோ” என்று சொல்வார்.

இலக்கிய நிகழ்வுகளில் பயணங்களில் ஒன்றாகச் சாப்பிட வேண்டி நேரும்போது ‘ஓதி அறுக்கப்பட்ட இறைச்சியா’ என்ற பிரச்சினை எங்களுக்கு ஏற்படுவதுண்டு. இது ஜீவாவுக்குப் புரியும்.

அடுத்தவர்களின் மத உணர்வுகளை புரிந்துகொள்வதும் அதனை மதிப்பதும் ஒவ்வொரு மனிதனும் கைக்கொள்ள வேண்டிய மிக உயர்ந்த பண்பே.

மனிதனை மனிதனாக வாழவைப்பதற்கே சகல மதங்களும் முயல்கின்றன. மனிதனைப் புனிதனாக வாழ வைப்பதற்கென்று இன்னும் சிலபேர் சொல்லலாம்.

சில மனிதர்கள் தங்களைப் பெரிதாக வெளிக்காட்டிக் கொள்ள மாட்டார்கள். ஆனால் அவர்களின் வாழ்வு அடுத்தவர்களுக்கு ஆதர்ஷமாக அமைவதைக் காணலாம். ஜீவாவின் வாழ்வும் அப்படிப்பட்டதுதான்.

பொதுவாழ்வில் ஈடுபடுபவர்களை... எழுத்தாளர்களை... சிந்தனைவாதிகளை... அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களென்று சமுதாயம் கூர்ந்து பார்க்கும் நிலைப்பாடொன்றுண்டு.

ஜீவா தனது குடும்ப வாழ்வில் மனைவி - பிள்ளைகளுக்கு துரோகம் செய்தவராக, அவர்களால் வேண்டப்படாத ஒருவராக வாழவில்லை.

ஜீவா தனிப்பட்ட ஒழுக்க நெறிகளில் விரல் நீட்டக்கூடிய வகையில் பிறழ்வாக நடந்துகொள்ளவில்லை.

ஜீவா கொடுக்கல் வாங்கலில் எவரையும் ஏமாற்றிப் பிழைத்த வரல்ல.

ஜீவா தன் சுயநலத்திற்காக வாக்குமாறித் தன்னை நம்பியவர்களை கஷ்டப்படுத்தியவரல்ல.

ஜீவா உழைப்பை நம்பினார். அதன் மூலமே முன்னேறிச் செல்கிறார்.

ஜீவா மக்களுக்காகவும், இந்த மண்ணுக்காகவும், இலக்கியம் மூலம் பணி செய்வதையே உயிர் மூச்சாகக் கொள்கிறார்.

ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும்போது பகிரங்கப்படுத்திக் கொள்ளாத, ஒரு வாழ்க்கை முறையை ஜீவா கைக்கொண்டு வருகிறார். வேறு வகையில் சொன்னால் அதுதான் அவரது மதம்.

இதற்காக ஜீவா மாசுமறுவற்ற புனிதரென்று நான் பிரகடனம் செய்யவில்லை. அவரும் ஒரு மனிதர் என்றவகையில் அவரிடமும் குறைபாடுகள் இருக்கலாம்தான்.

திலீபன் ஜீவா

“உங்களது படைப்புக்களில் மிகவும் உன்னதமானது எது?” என்ற பாணியில் ஜீவாவிடம் ஒரு வாசகர் கேள்வி எழுப்பியிருந்தார்.

அதற்கு அவர் ஒரே வார்த்தையில் பதில் சொல்லிவிட்டார். அவர் சொன்ன பதில் இதுதான்.

திலீபன்.

ஆம்! யார் இந்தத் திலீபன் என்று மல்லிகை நெஞ்சங்களுக்கு சொல்லவேண்டியதில்லை. மல்லிகை ஆசிரியரின் ஒரே புதல்வன் தான் திலீபன்.

இந்தப் பெயரிலேயே இலக்கியம் இருக்கிறது. ‘கிரௌஞ்சகவதம்’ நாவலில் வரும் கதாநாயகன் தான் திலீபன்.

மல்லிகை நிறுவனத்தின் எதிர்காலப் பொறுப்புதாரி அவர்தான் என்பதில் சந்தேகம் இருக்க முடியாது.

மல்லிகை யாழ் அலுவலகத்திற்கு நான் அடிக்கடி போய்வந்த காலங்களில் இந்தத் திலீபனைக் கண்டிருக்கிறேன். அப்பொழுது நாலைந்து வயதுதானிருக்கும்.

காணும்போதெல்லாம் அவர் ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பார்.

“இவர் இதுக்குத்தான் இங்க வாறவர்” என்று ஜீவா சொல்வார்.

அந்த வேளைகளில் அவரோடு பகிடியாகக் கதைத்து அவரது புத்தி நுட்பத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து ஐந்தாம் தர புலமைப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து தனது நுண்ணறிவை நிரூபித்தபோது, எதிர் காலத்தில் நல்ல இடத்தைப் பிடிப்பார் என்பது உறுதியாகிவிட்டது.

எதிர்பார்த்தது போலவே பல்கலைக்கழகப் பொறியியல் துறைக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டார்.

தமிழ் மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கைப் பிரச்சினைக்குள்ளாகி, அதற்குள்ளே எதிர்நீச்சல் போட்டு, புகைப்படக் கலைத்துறையிலே தனது நுண்ணறிவைப் பயன்படுத்தி சுயமுயற்சியில் முன்னேறி வருகிறார் திலீபன்.

ஜீவாவும் திலீபனும் தந்தையும் தனயனும் போலன்றி, எப் பொழுதும் நண்பர்கள் போல் பழகுவது குறிப்பிடத்தக்க விடயம். இப்படி எத்தனை பெற்றார் பிள்ளைகளால்தான் நடந்துகொள்ள முடியுமென்பது நினைத்துப் பார்க்கக் கஷ்டமானதுதான்.

ஒருமுறை நானும் ஜீவாவும் கொழும்பில் ஓரியண்டல் சலூனி லிருந்து லீலா சலூனை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தோம். அப் போது திலீபன் வந்தார். பிறகு மூவரும் தேநீர் பருகச் சென்றோம்.

திலீபனுக்குத் திருமண ஏற்பாடுகள் நடக்கும் கட்டம். ஏதோ மோதிரம் வாங்குவது சம்பந்தமாக இருவரும் கதைத்துக் கொள் வதைத் தேநீர் குடித்துக் குடித்து நான் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஒரு கட்டத்தில் ஜீவா கேட்டார்.

“என்ன நானே, உனக்கு காதலிக்கச் சொன்னது?”

அதற்கு திலீபன் “அது சரியப்பா” என்று சொல்லி, வந்த காரியத்தை வென்றுகொண்டு விடைபெற்றார்.

வளர்ந்த பிள்ளைகளோடு இடைவெளி வைத்துக்கொள் ளாமல் இப்படி மனம் திறந்து பழகினால் எந்தப் பிரச்சினையையும் வெளிப்படையாகப் பேசியே தீர்த்துக்கொள்ளலாமென்று எனக்குப்பட்டது.

எனக்கு இன்று வளர்ந்த ஆண்பிள்ளைகள் இருந்தபோதிலும் என்னால் அவ்வாறு பழக முடியாமலிருக்கிறது.

எவ்வளவோ பெரும் பெரும் இலக்கியவாதிகள் எங்கள் மத்தியிலே இருந்தார்கள். அவர்களது பிள்ளைகள் வளர்ந்து நல்ல வசதி வாய்ப்புக்களோடு வாழ்ந்தபோதும், தகப்பனை ஓர் எழுத்தாளனென்ற வகையிலே பின்நாளில் கனம் பண்ணத் தவறியவர்களே அநேகம்.

எழுத்தாளர்கள் பெரும் சொத்தாகக் கருதிச் சேர்த்த நூல்கள், சஞ்சிகைகள், ஆவணங்கள், ஒட்டுத் திரட்டுகள், அவர்தம் ஆக்கங்களைல்லாம் பாதுகாக்கப்படாமல் போயிற்று. வீட்டைக் காலி பண்ணுவதே அவர்களது நோக்கமாகவிருந்தது.

ஜீவாவின் இந்த தனிமனித நிறுவனம் இந்த நாட்டின் தமிழ் இலக்கியச் சொத்து. இது நூறாண்டு காலம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். எதிர்கால ஆய்வு மாணவர்களின் புகலிடமாகத் திகழ வேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மல்லிகை வெளிவர வேண்டும்.

இதற்கெல்லாம் திலீபன் தகுதியுடையவரா? என்ற கேள்வி ஒன்றுண்டு. ஆனால் ஜீவா அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை வைத்துள்ளார். ஜீவாவின் நம்பிக்கைகள் வீண்போனதாக வரலாறு கிடையாது.

தமிழ்வாணன் தன்னுடைய போக்கில் 'கல்கண்டு' நடாத்திக் கொண்டிருந்தார். எதிர்பாராத வேளையில் தமிழ்வாணன் காலமானதோடு 'கல்கண்டு' நின்றுவிடவில்லை.

அவருடைய மகன் லேனா தமிழ்வாணனின் வரவு 'கல்கண்' டைத் தொடரச் செய்தது. கூடவே மணிமேகலை பிரசுரமும் சாதனை புரிகிறது.

நாளை, திலீபனின் அப்பாதான் ஜீவா என்று சொல்லக்கூடிய நிலை ஏன் உருவாக முடியாது.

சமகால இலக்கியச் சகோதரன்

ஆங்கிலத்தில் சிறுகதை, நாவல் எழுதிய யாழ்ப்பாணத் தமிழர் தான் அழகு சுப்பிரமணியம். இந்தத் தகவலை மல்லிகை மூலமே முதன்முதலில் அறிந்தேன்.

இவரது 'கணிதவியலாளன்' என்ற சிறுகதை சர்வதேசத் தரம் வாய்ந்ததாகப் பேசப்படுகிறது.

தமிழர் ஒருவரின் ஆங்கிலப் படைப்புக்களை, தமிழ் பேசும் மக்களின் வாசிப்புக்காக தமிழில் மொழிபெயர்க்கவேண்டிய நிலை.

'மிஸ்டர் மூன்' என்ற அவரது நாவல் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு மல்லிகையில் தொடராக வெளிவர ஆரம்பித்தது.

இந்த மொழியாக்கத்தைச் செய்தவர் ராஜலூகாந்தன். 'மிஸ்டர் மூன்' மூலமே இவர் எனக்கு அறிமுகமானார்.

இவரது மொழிபெயர்ப்புச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளதாகவும், இவரை நல்லமுறையில் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், க.கைலாசபதி ராஜலூகாந்தனை தேடிச் சந்தித்ததாக அந்நாட்களில் கேள்விப்பட்டேன்.

சந்தித்தபோது 'இவ்வளவு இளமையானவராக எதிர்பார்க்கவில்லையே' என்று வியந்துபோய்விட்டாரம்.

எப்படியோ ஓர் அருமையான மொழிபெயர்ப்பாளனை அறிமுகப்படுத்தியது மல்லிகை.

காலப்போக்கில் அவர் சுயமான சிறுகதைகளையும் மல்லிகை யில் எழுத ஆரம்பித்தபோதுதான் அவரது மொழிபெயர்ப்புச் சிறப்பு பாக அமைந்ததற்கு அவர் ஒரு படைப்பாளியாகவும் இருப்பதே காரணமென்று தெரிந்தது.

அந்த எழுபதுகளில் முகம் தெரியாத மல்லிகை எழுத்தாளர் களாக நாங்கள் எழுதிக்கொண்டிருந்தோம்.

இ.மு.எ.ச. தாபிக்கப்பட்டுப் பலகாலம் கடந்து எழுபது களிலேயே இளவட்டமொன்று மல்லிகை அறிமுகத்துக்கூடாக அதனோடு இணைந்துகொண்டது.

கொழும்பிலேயே நான் ஸ்ரீகாந்தனை நேரில் சந்தித்தேன்.

இலக்கியக் கூட்டங்களிலும், சோவியத் செய்திப் பிரிவான நொவஸ்திக்கு செல்லும்போது ஏ.ஏ.லத்தீஃபு, பிரேம்ஜி, ஸ்ரீகாந்தன் போன்றவர்களை அங்கே சந்திப்பதுண்டு.

அப்பொழுது சோவியத் நாடு, சோவியத் பலகணி என்பன தமிழில் வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. இவற்றுக்காக ஸ்ரீகாந்தன் மொழிபெயர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வந்தார்.

மிகவும் மென்மையாகவே பேசுவார். அன்பாகப் பழகுவார். எப்பொழுதும் ஆக்கபூர்வமாகச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பார். அடுத்தவர் கருத்துக்கு மதிப்பளிப்பார்.

“முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை இளம்தலைமுறையினரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும்” இப்படி திடீரென்றுத் எங்காவது கருத்துச் சொல்லி ஒரு பரபரப்பை ஏற்படுத்திவிடுவார் ஜீவா.

அது நடைபெற்றதோ இல்லையோ அவர் நம்பிக்கை வைத்திருந்த இளம்தலைமுறையினரில் ராஜஸ்ரீகாந்தன் முக்கியமானவர்.

அவரது ஆங்கில மொழி வல்லமை காரணமாக இ.மு.எ.ச.வின் சர்வதேசத் தொடர்புச் செயலாளராக இலங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

இடைக்காலத்தில் அவரது ‘காலச் சாளரம்’ சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்து, வடகிழக்கு மாகாண இலக்கிய விருதுபெற்றது. ‘நீதிபதியின் மகன்’ மொழிபெயர்ப்புத் தொகுதி இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசை வென்றது.

1997ல் இவருக்குத் தினகரன் பிரமத ஆசிரியராகும் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது.

மல்லிகை மூலம் அறிமுகமாகி, மல்லிகைக்கு விசுவாசமாகச் செயற்பட்ட ஒருவருக்கு 'கைலாசபதியின் கதிரை' கிடைத்தது ஜீவாவுக்கு பெரிய கொண்டாட்டம். உடனே மல்லிகை மூலம் பாராட்டு விழாவுக்கு ஒழுங்கு செய்தார்.

ஐந்து ஆண்டுகள் லேக்ஹவுஸில் தனது உழைப்பைக் கொட்டினார். இருந்தும் அரசியல் கூத்தாடிகளின் சதியால் கசப்பான அநுபவங்களோடு அங்கிருந்து வெளியேற நேர்ந்தது.

அண்மையில் தமிழ்ச் சங்கத்தில் சந்தித்தபோது தான் சுதந்திர பத்திரிகையாளனாக இயங்குவதாகத் தெரிவித்தாரே தவிர தனது உடல்நிலை பற்றி எதுவும் தெரிவிக்கவில்லை.

ஏப்ரல் இருபதாம் திகதி வவுனியா கல்விக்கந்தோரில் நான் கடமையில் ஈடுபட்டிருந்தபோது மேமன்கவியும், லேக்ஹவுஸிலிருந்து ஏ.எச்.எம்.பாறுாக்கும் ஸ்ரீயின் சோகச் செய்தியை அடுத்தடுத்துத் தொலைபேசி மூலம் அறியத் தந்தனர்.

மயானத்தில் நடைபெற்ற இறுதி நிகழ்வில் மிகுந்த சோகத்துடன் டொமினிக் ஜீவா அஞ்சலி உரையை ஆரம்பித்து வைத்தார்.

தொடர்ந்து சிவா சுப்பிரமணியம், தினக்குரல் சாமி, சி.வன்னியகுலம், பேராசிரியர் சந்திரசேகரன், கம்பவாரிதி, என்.எம்.அமீன், ஜின்னா... இப்படிப் பலரும் கண்ணீர் அஞ்சலி செலுத்தினர்.

மல்லிகை மூலம் வெளிப்பட்ட சமகால நண்பனை இழந்த சோகம் ஒரு பக்கமிருக்க, ஒரு மல்லிகை எழுத்தாளர்... தேசியப் பத்திரிகையொன்றின் பிரதம ஆசிரியராக வீற்றிருந்த பெருமையை எமக்குத் தேடித் தந்தாரே என்ற பெருமிதம் நெஞ்சில் நிறைந்திருந்தது.

புகைப்பட ஆவணம்

மல்லிகை காரியாலயத்துக்கு மு.மேத்தா வந்திருந்தார்.

டொமினிக் ஜீவா என்னை அவருக்கு அறிமுகம் பண்ணி வைத்தார்.

“அன்பு ஜவஹர்ஷாவை எப்படி சந்திக்கலாம்?” என்று என்னைக் கேட்டார் மேத்தா.

அவர் கேட்ட பாணி எங்கள் இருவருக்குமான நெருக்கத்தை தெரிந்து வைத்திருந்ததன் பிரதிபலிப்பே.

தீபம் சஞ்சிகையில் ‘தேசப் பிதாவுக்கு ஒரு தெருப்பாடகனின் அஞ்சலி’ என்றொரு கவிதை எழுதியிருந்தார். அதன் மூலம்தான் மேத்தா கவனிப்புப் பெற்றார்.

இருந்தும் வானம்பாடியே அவருக்கு நல்ல களமாக அமைந்தது.

அவரது கவிதைத் தொகுதி ‘கண்ணீர்ப் பூக்கள்’ அந்நாட்களில் மிகவும் பிரபல்யம் பெற்றிருந்தது.

‘சினிமாவுக்குள் விழுந்த மேத்தா நஷ்டப்பட்டு விட்டார். அதனை ஈடுகொடுக்கத்தான் நபி காவியம் எழுதினார்’ இப்படியெல்லாம் புத்திரிகைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் தான் அவர் இங்கு வந்திருந்தார்.

அமைச்சர் எம். எச். எம். அஷ்ரஃப் இவர் மீது மிகுந்த அன்பு வைத்திருந்தார். அதன் அடையாளமாக மேத்தாவுக்கு விழாவெடுத்துப் பொற்கிழி வழங்கிக் கௌரவித்தார்.

ஜீவாவின் சம்மந்தி தம்பையா மேத்தாவை பகல் விருந்துக் கழைத்திருந்தார். அவரோடு சேர்த்து எங்களுக்குந்தான்.

அவரது இல்லத்தில் விருந்து ஒழுங்கு செய்யப்பட்டமை எங்களுக்கு நல்ல வாய்ப்பாகப் போய்விட்டது. இலக்கிய விவகாரங்களுையிட்டு அவரோடு கலந்துரையாடக்கூடியதாகவிருந்தது.

“இலங்கை வரும் இலக்கியவாதிகள் அது செய்வோம், இது செய்வோம் என்றெல்லாம் சொல்வார்கள். இங்கிருந்து போன பின்பு எல்லாம் மறந்துபோய்விடுவார்கள்” என்று மெல்லிய உணர்ச்சிவசத்தோடு ஜீவா ஒரு கட்டத்தில் சொன்னார்.

மேத்தா அதைச் சமாளித்தாலும் கூட, உண்மையும் அதுதான்.

அந்த வீட்டின் முற்பகுதியிலேயே அப்போது திலீபன் ஸ்டூடியோ வைத்திருந்தார். இந்த சந்தர்ப்பத்தை நன்கு பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணக்கோடு எல்லார் மனதிலும் விழுந்திருக்கும்.

சாப்பாடு முடிந்த கையோடு புகைப்படம் பிடித்துக்கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். பெரும்பாலும் அனைவருமே மேத்தாவுடன் தனியாகவும் கூட்டாகவும் படம் பிடித்துக்கொண்டனர்

நானும் சுதாராஜும் ஆப்டினும் ஒருபடம் எடுத்துக் கொண்டோம்.

என் மனதில் அடங்கிக் கிடந்த ஆசை அந்த நேரம் பார்த்து விசுவரூபமெடுத்தது.

முப்பதாண்டுகளுக்கு மேலாக மல்லிகை ஆசிரியருடன் பழகி வருகிறேன். கருத்துக்கள் செயற்பாடுகள் அனைத்திலுமே எமக்கிடையே எந்த முரண்பாடும் கிடையாது. உள்ளத்தாலும் நெருங்கியிருந்தோம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இலக்கிய உலகில் எமக்கென்றொரு இருப்பை ஏற்படுத்தித் தந்தவர்.

பல்வேறு இலக்கியக் கூட்டங்கள் சந்திப்புக்களின் போது எடுக்கப்பட்ட பல குழுப்படங்கள் என்னிடம் காணப்படுகின்றன. இருந்தும் எனக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லை.

இதைத் தவறவிட்டால் வேறு சந்தர்ப்பம் வாய்ப்பது கஷ்டம். ஜீவாவைக் கேட்கும் துணிச்சல்தான் வரவில்லை.

துணிந்து கேட்டுவிட்டேன்.

“அதுக்கென்ன எடுப்போம்” என்றார்.

படம் எடுக்கப்பட்டது.

மு.மேத்தாவின் வரவும் விருந்தளிப்பும் நெடுநாளாக நெஞ்சி லிருந்த ஆவலொன்றை நிறைவேற்றிக்கொள்ள வாய்த்ததையிட்டு மனப்பூர்வமாக அவருக்கு நன்றி சொல்லிக்கொண்டேன்.

புகைப்படங்கள் கைக்கெட்டின.

அது படமாக மட்டும் எனக்குத் தெரியவில்லை.

ஓர் இலக்கிய ஆவணம்.

என்னுடைய சொத்து என்று என்னிடம் இருப்பதெல்லாம் இலக்கியச் சொத்துக்கள்தான்.

இதில் மிகப் பெறுமதியான சொத்துக்களில் ஒன்றாக ஜீவாவும் நானும் எடுத்துக்கொண்ட புகைப்படப் பிரதியைப் பாதுகாத்து வருகிறேன்.

இலக்கிய அல்பத்தில் போட்டு வைத்திருந்தேன். பிள்ளைகள் எடுத்து சிலவேளை புரட்டிக்கொண்டிருப்பார்கள். பின்னர் பிரத்தி யேகமாக அதனைப் பேணி வருகிறேன்.

மல்லிகை - ஜீவா இலக்கிய உறவுக்கான உருவ அத்தாட்சி அது.

தான் தீர்த்த மண்ணை எழுத்தின் மீதுவிசைத்து உடைப்பான்

- பிறந்தகம் : திக்குவல்லை
- ஆரம்ப எழுத்து : 1968 முதல்
- துறைகள் : கவிதை, சிறுகதை, நாவல், ஒலிநாடகம்
- வெளிவந்த நூல்கள் : 1. கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும் (சிறுகதை)
2. குருட்டு வெளிச்சம் (சிறுகதை)
3. ஒளி பரவுகிறது (நாவல்)
4. விடுதலை (சிறுகதை)
5. விடை பிழைத்த கணக்கு (சிறுகதை)
6. புதிய பாதை (சிறுகதை)
7. நச்சுமரமும் நறுமலர்களும் (நாவல்)
8. வரண்டுபோன மேகங்கள் (சிறுகதை)
9. பாதை தெரியாத பயணம் (நாவல்)
10. புகையில் கருகிய பூ (ஒலி நாடகம்)
11. பிறந்தநாள் (சிறுவர் இலக்கியம்)
- விருதும் பட்டமும் : சாகித்திய மண்டலப் பரிசு
இலக்கிய வேந்தன் (முஸ்லிம் கலாசார அமைச்சு)
கலாபூஷணம் (கலாசாரத் திணைக்களம்)

ISBN 955-95923-7-X

9 789559 592372